

Sosyalizm Yolunda

+ +

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2007/01 (45) • 23 Kasım 2007 • 50 YKr

**Kürt halkına yönelik saldırılar
tırmandırılıyor!**

**Halkların kardeşliği
devrimci sınıf mücadelesini
büyütmekten geçiyor!**

CMYK

+ +

İÇİNDEKİLER

Faşist-şovenist cendereyi parçalamak için!	3
DTP'ye kapatma davası... ..	4
İnkar ve imha politikasına zorunlu Amerikan tadilatı!	5
Uğur Kaymazlar'ın hesabını soracağız!..	6
Unakıtan Özelleştirme İdaresi'ni de özelleştirecekmiş!.....	7
2. Tersane İşçileri Kurultayı'na hazırlanıyoruz... ..	8-9
2. Tersane İşçileri Kurultayı'na hazırlık çalışmaları.....	10
Telekom greviyle sınıf dayanışması büyüyor!	11
Sefaköy İKE: "Baskılar bizi yıldırılmaz!"	12
İşçi ve emekçi hareketinden... ..	13
Kızıl Bayrak'a yeniden toplatma ve yayın yasağı!	14
Sermayenin "Mesleki Eğitim Planları"nın geçmişi, bugünü ve yarını	15
20. Yılında Komünist Hareket... Geçmişi aştık, geleceği kazanacağız! (Orta sayfa).....	16-18
Emperyalist/siyonist güçlerin yeni bir seremonisi: "Annapolis Konferansı" ..	19
Savaş kundakçıları gerici Pakistan rejimini dizayn ediyor!.....	20
Dünyadan.....	21-22
İran ve yaptırımlar	
Abu Şehmuz Demir	23
Mirabeller'den Haticeler'e özgürlük mücadelesi sürüyor!	24
Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü etkinliklerinden.....	25
Emekçi kadınlarla şiddet üzerine konuştuk... ..	26
Ekim Gençliği'nin "Yalanlarınızı da alın gidin!" kampanyası sürüyor... ..	27-28
Kürdistan cephesinde durum... M. Can Yüce	29-30
Mücadele postası	31

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2007/01 (45) ● 23 Kasım 2007
Fiyatı: 50 YkrSahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: kb1@tnn.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.com>Baskı: Gün Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 426 63 30Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Sermaye devletinin mahkemeleri bir kez daha hukuk terörünü harekete geçirerek gazetemiz hakkında ikinci kez toplatma ve yayın durdurma kararı vermiş bulunuyor.

Gazetemizin 16 Kasım 2007 tarihli sayısına bu kez İstanbul 9. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından el koyma ve 2 hafta yayın durdurma cezası verildi.

Öyle anlaşılıyor ki gazetemize yönelik bu saldırılar devam edecek. Önümüzdeki günlerde saldırının ilerici ve devrimci basına karşı daha geniş bir ölçüde uygulanacağından ise kuşku duymamak gerekiyor. Bugün için yaşanan hukuk terörünün sadece bizi hedeflemediği ortadadır. Kürt basınının sürekli olarak bu saldırılarla yüzyüze kalması da, bunu gösteriyor. "Sınırsız söz, basın, gösteri ve toplantı özgürlüğü" talebinin ilerici ve devrimci tüm güçler tarafından ortak bir zeminde yükseltilmesi, devrimci mevzilerin saldırılara karşı birlikte savunulması ve korunmasını yakıcı bir görev olarak önümüze koyuyor.

Saldırılar sadece devrimci yayınların toplanması ve yasaklanması ile de sınırlı kalmıyor. Aynı zamanda ilerici ve devrimci tüm güçlere karşı sistematik bir gözaltı ve tutuklama törürü de uygulanıyor. Devrimci ve muhalif tüm güçlerin sesi-soluğu kesilmek isteniyor. Açık ki, bu saldırıları püskürtmenin yolu saldırılar karşı ortak bir devrimci duruşun sergilenmesini zorunlu kılıyor. Böyle bir sürecin örgütlenmesi ise çalışanlarımıza ve okurlarımıza yeni görev ve sorumluluklar yüklüyor.

Gazetemize yöneltilen saldırılara karşı ilerici güçlerin dayanışma ve desteğini alabilmek, mevcut tepkileri geliştirip güçlendirebilmek azami bir çabanın gösterilmesini zorunlu kılıyor. İşçi sınıfının, devrimin ve sosyalizmin sesini gür bir biçimde yükseltmenin başka bir yolu yoktur.

* * *

Tersane işçileri adım adım güçlenen bir çalışma ile 2. Tersane İşçileri Kurultayı'na hazırlanıyorlar. Son günlerde tersane havzasında yaşanan yeni iş cinayetleri, tersane işçilerinin sınıf birliğinin sağlanabilmesini ve saldırılara karşı eylemli gücünün harekete geçirilmesini yakıcı bir ihtiyaç haline getiriyor. Nitekim 9 Aralık 2007 tarihinde toplanacak olan tersane işçileri kurultayının temel gündem başlıklarından birini de, bu gündemler

oluşturuyor. Tersane İşçileri Birliği, iş cinayetlerine karşı çeşitli araçları kullanarak başlattığı kampanya ile birlikte bu gündemi tüm tersane işçilerinin gündemi haline getirilebilir. Böylece tersane işçileri yeni bir döneme adım attıkları bugünlerde önemli ve anlamlı kazanımlarla bir süreci geride bırakabilirler. Bu kazanımların sınıfın ortak kazanımlarına dönüştürülmesinin zeminini güçlendirebilirler.

Sınıf devrimcileri, sınıf bölüklerinin bulunduğu farklı bölgeleri ve havzaları birer mücadele mevzisine çevirebilmenin ve "sınıfa karşı sınıf" çizgisini hayata geçirebilmenin yeni, ileri ve yaratıcı pratiklerini ortaya koyabilmeli, bunun yüklediği bir bilinç ve sorumlulukla güne yüklenmeli ve geleceği kazanabilmelidirler.

H. Fırat
Seçimler
ve sol hareket

H. Fırat
Tasfiyeci sürecin son aşaması:
Parlamentarizm

Kitapçı ve bayiiilerde...

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

Halkların kardeşliğini pekiştirmek, Kürt halkına yönelen saldırılara göğüs germekle, işçi ve emekçi kitlelerin şovenizm zehirinden arınması ise devrimci sınıf mücadelesinin geliştirilmesiyle mümkündür...

Faşist-şovenist cendereyi parçalamak için!

Kürt sorunu eksikliğin gündemin ağırlığı, diğer tüm sorunları ikinci plana itmiş bulunuyor. Burjuva parlamentosunun son seçimlerden çıkan tablosu, genel olarak sermaye çevrelerinin yüzünü güldürse de, düzenin Kürt sorunu konusunda yaşadığı sıkışmayı ağırlaştırıp dışavurmaya daha baştan adaydı. Nitekim hemen seçimlerin ardından, devlet katındaki protokol seremonilerinden başlayarak gelişmeler bu yönde seyretti. DTP'nin meclisteki varlığı, kirli savaş cephesinin bir çaresizliği-çözumsuzluğu olarak suratlarına inen bir şamara döndü. Üstelik bu durum, Kürt reformistlerinin parlamentoyu samimiyetle gerçek bir çözüm platformu saymaları ve buna uygun davranma çabalarına rağmen böyle oldu. Seçimlerden sonra bir solukta geçen 4 ay sonunda DTP'nin kapatılması davası gündemin baş köşesine oturdu.

Tüm toplumsal-siyasal gelişmeleri etkileyen bir sorunun, üstelik böyle gelişmeler yaşanırken gündemin ilk sırasını kaplamasından daha doğal bir şey olamaz. Fakat ikinci plana itilen diğer konularla birlikte ele alınmadıkça da Kürt sorununa yönelik devrimci görevlerin yerine getirilmesi ya da sonuç alıcı politik müdahalelerde bulunmak mümkün değil. Burjuvazinin en saldırgan kesimlerinin özel gayretleriyle yaratılan zehirli politik atmosfer, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin hayli büyük bir kesiminin bilincini esir almış durumda. Bu durumda, başlıca gündemle ilgili sorumluluğun çerçevesini, ikinci plana düşen ya da itilen sorunlardan bağımsız düşünmeden tanımlamak büyük bir önem taşıyor.

Gerçekte bir kenara bırakılmasa da, hükümet ve ordu merkezli görünen düzen içi sürtüşme ve gerilim, ikinci plana düşen konuların başında geliyor. Oysa iki taraf (elbette arkasında saflaşanlarla birlikte) arasında, 11. Cumhurbaşkanı seçiminin çok sonrasındaki günlere bile sarkan bir kriz hali hüküm sürüyordu. Aslında yeni bir denge durumunun kurulduğu, açıktan yapıp yapılmadığını bilmesek de zımnen oluştuğu kesin olan bir karşılıklı uzlaşmaya gidildiği, silahlı Kürt hareketine karşı yapılan operasyonlarda verilen kayıplardan sonra daha net anlaşıldı. O günlerden başlayarak toplumun işçi ve emekçi katmanlarını da geniş yığınlar halinde etkisi altına alan bir "milli mutabakat", bir "milli seferberlik" hali hakim. Ajitasyon ve propagandamız; bugünkü bu mutabakatın, daha düne kadar başta işçi ve emekçiler olmak üzere tüm toplumu kendi ideolojik argümanları ve çıkarları etrafında ve elbette düzene bağlamak üzere taraflaştırılan çıkarları gereği olduğunu, emekçiler önünde açıklıkla sergileyebilmelidir.

O günlerin tarafları, sonradan toplumun alt sınıflarını etkileyip "milli seferberliği" sağlamak için, her zamanki gibi en bayağı ve o ölçüde de tehlikeli olan klasik aracı kullandılar. Fakat bu sefer ırkçılık ve şovenizm zehirinde tüm doz sınırları aşıldı. Bu süreçte bu zehirin etki sahasının ne kadar büyütüldüğü de çarpıcı örneklerle sahnelendi. İşte yaratılan bu zehirli atmosferin gücü, öteki güncel toplumsal sorunları ikinci plana itmiş durumda. Bunların belki de en anlamlısı ise, Türkiye'de yıllar sonra yaşanan bir grevdir. Üstelik Telekom'daki grev, iletişim gibi stratejik bir alanda, yıllar sonra ilk kez yaşanmaktadır. Ne var ki Telekom grevi, günlerdir sürdüğü ve özellikle sektörün öneminden kaynaklı olarak burjuva medyada kendine biraz da olsa yer açabildiği halde, geniş ölçekte işçi ve emekçilerin gündemine girmeyi

Bu koşullarda doğru devrimci müdahale çizgisi, toplumun içine sıkıştırıldığı cendereyi parçalamayı hedef alacak tarzda, bir yandan Kürt halkına yönelen saldırılara karşı dayanışmayı büyütmeyi, diğer yandan da sınıf ve emekçiler içinde sermaye iktidarının koşullardan yararlanarak üstünü örttüğü iktisadi-sosyal yıkıma ve siyasal saldırılara karşı devrimci kitle mücadelesini örgütlemeyi zorunlu kılıyor.

hala da başarabilmiş değil. Dahası işçi ve emekçiler içinde yaratılan şoven atmosferden, grevi iyice etkisizleştirmek, bitirmek için yararlanma imkanı bile bulunuyor.

Hali hazırda ikinci plana itilse de hayati önemi olan başka gelişmeler de var. İlki, AKP hükümetinin, Kürt halkını hedef alan şoven atmosferi büyük bir fırsat olarak değerlendirmeye çalışmasıdır. AKP hükümeti, sürdürmekte olduğu ekonomik-sosyal yıkım saldırılarını şiddetlendiriyor. Buna paralel olarak "terörle mücadele" gündemi çerçevesinde demokratik hak ve özgürlükler alanındaki saldırıları bir üst boyuta çıkarıyor. Bu koşullarda işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin yaşamını doğrudan ilgilendiren başka tarihsel hak gasplarının gerçekleşmesi işten bile sayılmaz. Nitekim temel hizmetler alanındaki özelleştirmelerin tamamlanması, yaşamsal değeri olan doğal kaynakların peşkeşi, kıdem tazminatının kaldırılması, bölgesel asgari ücrete geçilmesi gibi neoliberal saldırı maddelerinin sessiz sedasız uygulanması için kollar sıvanmış, bu doğrultuda yeni adımlar atılmaya başlanmış durumda. Zaten AKP'nin tek başına hükümet olmasının, emperyalist tekelere ve yerli işbirlikçilerine bayram havası yaşatan en önemli yanı da bu beklentiydi.

Normal koşullarda AKP'nin ikinci hükümet dönemi işçi ve emekçilerin sözde düze çıkmış ekonomiden, gerçekte balondan başka bir şey olmayan refaktan pay istemeye yeltenecekleri bir dönem olacakken, bir kirli savaş planına yedeklenmelerine sahne oluyor. Bu planın Irak işgali, İran'a saldırı gibi boyutları var mı, bu aşamaya kadar gidilebilir mi vb. konusunda söylenecekler şimdilik yalnızca tahmin olarak kalabilir. Zira hem kaos içindeki bölgede gelecekle ilgili belirsizlikler tüm gücünü koruyor, hem de alttaki dinamiklerin kaynaklık edebileceği tepkiler, alacağı biçim kolayca öngörülebilecek durumda değil. Genel olarak durum ABD başta olmak üzere emperyalistler için netemelyken, Türkiye egemenlerinin uzun erimli planları, hatta bizzat egemenlikleri konusunda kesinlemeler yapmak gitgide zorlaşıyor.

Kesin olan şu ki, tezkere ve sonrasında yaşananlar, ABD ile son görüşmeler, Irak ve Güney Kürt yönetimleriyle temaslar, Türk egemenlerinin Kürt ve bölge politikasındaki çıkmazdan kurtulma, inisiyatif kazanma çabalarını güçlendirmiş oldu. Seçimler sonrası süreçte Kürt ve bölge politikası yeniden yapılandırılmaya başlandı. Şüphesiz bu yenileme, kastedilen anlamıyla bir çözüm politikası değil, sorunu yönetme, kontrol altına alma ve baskılama, böylece başarı umudunu kırma planıdır. (Son günlerde Erdoğan ve tayfası'nın "kapsamlı bir plan"ının olduğunun ısrarla işlenmesi, yanıltıcı olmamalıdır. İlk olarak Rice'in sözünü ettiği, sermaye kalemlerinin tüm yakarmalarına rağmen içeriği açıklanmayan "kapsamlı çözüm planı"nın bu yeni yapılandırmadan başka bir

şey olması mümkün değil. Burada da çözümle kastedilen genelde doğru anlaşıldığı gibi Kürt hareketinin tümüyle bastırılmasıdır.) Bu yönlü en önemli manevralardan birini ise, PKK üzerinden Kürt hareketine ve Kürt halkına yönelik kirli savaşın şiddetlendirilmesi oluşturuyor.

Türkiye'nin egemenleri özellikle içerde şoven histeri nöbetleri üzerinden yansıttıkları "milli seferberlik" havasıyla, konu ile ilgili muhataplarını ikna etmiş görünüyorlar. ABD ile görüşmeler sonrasında gerek ABD'den, gerek Irak ve Güney Kürt yönetimlerinden, gerekse Türkiye'deki sermaye iktidarından dışa yansıyanlar, bu konuda da belli bir mutabakat sağlandığını gösteriyor.

Hali hazırda Kürt hareketine yönelik savaş adım adım şiddetlendirilmektedir. Şimdi inkar edilse de Güney Kürt bölgesi bombalanmaktadır. Yapılan yığınak, içeride alınan tedbirler (örneğin İçişleri Bakanlığı'nın tüm illere "gizli" bir genelge göndererek "terör örgütüne" yönelik saldırılara misilleme yapılabileceği konusunda uyarılar yapması ve "tedbir" alınmasını, teyakkuzda olunmasını emretmesi), bu saldırıların sınırları emperyalist efendiyle birlikte saptanmış bir kara harekate da dönüşebileceğini göstermektedir. DTP'ye yönelik saldırganlığı da bunun bir parçası olarak değerlendirmek gerek. Zira DTP'nin tabandaki dinamikleri, devletin ayrıştırma ve terbiye etme manevralarına tersi yönde bir tepki vererek, egemenleri şimdilik boşa düşürdü. Yapılandırılmakta olan plan ve bu paralelde başlatılan yeni düzeydeki savaş koşullarında, kontrol altına alınamayan DTP de nasibini alıyor doğal olarak.

Neticede, sonrasının neye varacağı bilinmese de, dışarıda savaşa yönelen sermaye iktidarı, eşyanın doğası gereği içerdeki saldırganlığı tırmandırmaya yöneliyor. Kaldı ki başka bir seçeneğe de sahip değil. İşte, tam da onun seçeneksizliğinin, daha doğru bir deyimle çözümsüzlüğünün daha ağır faturalarla kendini göstereceği bir evrede, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin şovenizm zehirinin etkisinden kurtarılmasının imkanlarını iyi değerlendirmek, tüm devrimci cephenin ortak sorumluluğudur. Sermayenin seçeneksizliği karşısında devrimci sosyalist seçenekten başka bir yol olmadığı, her zaman bu kadar şiddetli bir şekilde kendini dayatmaz. Bu yüzden yalnızca bir gündeme-gelişmeye olağan bir müdahale görevi değil karşımızda duran. Büyük bir yıkıma ve çürümeye ya da devrimci temelde bir sıçramaya yol açacak bir çelişki düzlemiyle karşı karşıyayız. Bu koşullarda doğru devrimci müdahale çizgisi, toplumun içine sıkıştırıldığı cendereyi parçalamayı hedef alacak tarzda, bir yandan Kürt halkına yönelen saldırılara karşı dayanışmayı büyütmeyi, diğer yandan da sınıf ve emekçiler içinde sermaye iktidarının koşullardan yararlanarak üstünü örttüğü iktisadi-sosyal yıkıma ve siyasal saldırılara karşı devrimci kitle mücadelesini örgütlemeyi zorunlu kılıyor.

DTP'ye kapatma davası...

Faşist-şovenist kuşatmaya karşı Kürt halkıyla omuz omuza!

Bütün işaretler, son Erdoğan-Bush görüşmesinde Türkiye'deki Kürt hareketine dönük bir imha konseptine son şeklinin verildiğini gösteriyor. Güney Kürdistan üzerinden PKK'yi kuşatarak tümüyle tasfiye girişimini ve Kürt hareketinin legal alanda gücünü kırmak için DTP'yi kapatma davasını ABD, Türkiye ve Güneyli Kürt güçlerinin oluşturduğu son konsept çerçevesinde değerlendirmek gerekir. Sömürgeci sermaye düzenin Kürt halkına karşı sürdürdüğü ırkçı-şoven saldırganlık, DTP'nin kapatılması ve Kürtler'in legal alanda siyaset yapma koşullarının ortadan kaldırılmasına doğru tırmandırılıyor. Böylece Kürt halkına karşı yürütülen linç kampanyası DTP'nin kapatılması için açılan dava ile yeni bir boyuta ulaşmış bulunuyor.

Genelkurmay Başkanı'nın DTP'yi hedef göstermesi ve medyanın "DTP'li milletvekillerin dağda eğitim gördüğü" gibi yalan haberlerinden sonra, Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı "Terör örgütü liderinden alınan talimatla kurulduğu" gerekçesiyle DTP hakkında kapatma davası açtı. Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı sadece DTP'nin kapatılmasını değil, aralarında 8 milletvekilinin de bulunduğu 221 DTP'liye siyaset yasağı getirilmesini de talep ediyor.

Sömürgeci sermaye iktidarı, Recep Tayyip Erdoğan'ın ABD gezisinin ardından hedef tahtasına DTP ve ilerici-devrimci güçleri koymuş bulunuyor. DTP'nin son kongresi, yine Atatürk posterini asılıp asılmadığı, İstiklal marşı okunup okunmadığı üzerinden gündeme getirilerek şovenizmin tırmandırılmasının gerekçesi haline getirildi. Kongrede dile getirilen ve yerel yönetimlerin güçlendirilmesi anlayışına dayanan "demokratik özerklik" talebi bölücülük olarak damgalandı. Yine, 22 Temmuz seçimlerinde milletvekili seçilip cezaevinden çıkan Sabahat Tuncer'i günlerce "PKK'lı milletvekili" olarak manşetlere taşıyan medya, şimdi de DTP Van Milletvekili Fatma Kurtulan'ın hedefe koymuş bulunuyor. Kurtulan'ın eşinin "dağda" olduğu ile başlayan haberler, itirafçı ifadeleriyle Fatma Kurtulan'ın "dağda" eğitim gördüğüne kadar vardırılabildi.

Bir süredir düzen güçlerince ablukaya alınan DTP, linçlere, medyanın "silahlı protestocu" olarak güzellediği silahlı saldırılara maruz kalıyordu. "Bunlar tutuklanmalıdır" diyen düzen partilerinden "dağa gitsinler" diyenlerine, "o partinin adım ağzıma almak istemiyorum" diyen Genelkurmay Başkanı'ndan "yok bunlar PKK'den kopamıyorlar, demokrat olmayacaklar," diyen sinsi liberallere, sahte fotoğrafçı medya düzenbazlarına kadar hepsi gelinen noktadan sorumludur. Hepsisi de bu şovenist kudurganlığa kan taşımış, ortak olmuşlardır.

Görüntüye bakıldığında, egemen çevrelerin önemli bir bölümü partinin kapatılmasına en azından AB'ye üyelik sürecinin bir gereği olarak karşı görünüyorlar. Ancak karşı olduğunu öne süren çevrelerin DTP hakkında açılan kapatma davasına zemin hazırlayan çevreler olduğu unutulmamalıdır. Örneğin AKP hükümeti, bu kapatma davasından şikâyetçi görünmeye çalışıyor. Bu, tam bir sahtekârlık örneğidir. Zira AKP, meclisin açılmasından bu yana DTP'ye yönelik yaklaşımlarıyla onu bu davanın

eşiğine kadar getiren, "ya terör örgütü diyecek ya da dağa çıkacaksınız" diyerek şovenist kışkırtmanın başını çekenlerden biri, hatta birincisidir. Dava AKP'nin aynı zamanda orduya yaranma hesapları içinde hazırlanmasında birinci dereceden rol oynadığı bu sürecin üzerine gelmiştir. Sıkıştırarak siyaseten tasfiye etmek için en şovenist üslupla yüklen, sonra da "kapatılmasına karşıyız" diyerek demokrasilik oyna! AKP'nin yaptığı siyasal ikiyüzlülük budur.

Yaşanan süreç, sermaye düzenin Kürt partilerine siyaset yapma hakkını tanımadığını bütün açıklığıyla gösteriyor. Yargıtay Başsavcılığı'nın başvurusu yerinde görülürse DTP, Kürtler'in legal siyasette kapatılan 5. partisi olacak. Legal Kürt siyaseti 7 Haziran 1990 yılında HEP ile başladı. Parti, 7 Mayıs 1993 yılında Anayasa Mahkemesi tarafından kapatıldı. 14 Eylül 1993 tarihinde kurulan Demokrasi Partisi (DEP), bir yıl sonra 16 Haziran 1994 tarihinde kapatıldı. 25 Haziran 1992 tarihinde kurulan ÖZDEP de 1994'te kapatıldı. Aynı yılın 11 Mayıs'ında HADEP kuruldu. Kürtler'in en uzun süreli siyaset yapan partisi olma unvanını kazanan HADEP de 2003 yılında kapatıldı. HADEP'ten sonra kurulan ve haklarında kapatma davası açılan DEHAP ile Özgür Parti de 2005 yılında kendilerini feshettiler.

DTP ise 2005 yılında kuruldu. DTP'ye, devletin resmi kapatma davasının açılması için iki yıl yetti. Kurulduğundan beri DTP, bütün faaliyetlerini yoğun bir hukuk terörü altında yürüttü. Hemen bütün basın açıklamalarına, yöneticilerinin konuşmalarına davalar açıldı. Partinin il ve ilçe binaları sık sık yargı kararlarıyla basıldı. DTP'nin yüzlerce üye ve yöneticisi gözaltına alındı, tutuklandı, onlarca yıllık cezalara çarptırılanlar oldu.

22 Temmuz seçimlerinde grup kurarak meclise giren DTP, Genelkurmay, hükümet ve diğer düzen partileri tarafından sürekli hedef gösterildi. DTP'yi hedefe koyan açıklamaların bazıları şöyle:

Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt (1 Ekim 2007-Harp Akademileri): "Terör örgütüne terörist diyemeyen, terör örgütü mensuplarını 'kardeşlerimiz' diye tanımlayan, Türk Silahlı Kuvvetleri'ne 'bölücü' diyen bir zihniyetle karşı karşıya bulunmaktayız. Demokratik bir hukuk devleti olan Türkiye Cumhuriyeti, bu sorunu hukuk içinde çözmek zorundadır."

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan (9 Kasım 2007): PKK'yi "terör örgütü" olarak ilan etmeyen DTP'lileri, isim vermeden sert bir dille eleştirerek şöyle konuşuyor: "Kendisini bu ülkeye ait hisseden herkes bu ülkenin, bu milletin bir parçasıdır. Bu ülkeye karşı yıkıcı emeller ve eylemler içinde olan herkes de Türk milletinin düşmanıdır."

CHP Genel Başkanı Deniz Baykal: (CNN Türk'teki konuşması): "Millet onları milletvekili seçti. Milletvekili, seçildiği ilin değil tüm ülkenin temsilcisidir. Herkes seçtiği milletvekilinin anlayışını

merak ediyor. Terörle mücadelede net tavır takınmanın kaçınılmazlığı ortadadır. DTP, demokratik bir parti midir, yoksa terör örgütünün uzantısı mıdır? DTP, hem terör örgütünün uzantısıdır, hem de Türkiye'de hukuki siyasi parti olarak devam edecek. Böyle bir şey olabilir mi? Bu doğru değil."

MHP Genel Başkanı Devlet Bahçeli (13 Kasım 2007): "PKK'nın TBMM çatısı altındaki maşası ve sözcüsü olan DTP isimli bir siyasi kuruluş yer almaktadır. Etnik bölücülüğün siyasi karargâhı olan bu parti, Türkiye'yi bölmeyi amaçlayan İmralı projeleriyle ortaya çıkmıştır. 'Demokratik Özerklik Projesi' olarak adlandırılan ve resmi parti programına alınan bu proje, tek kelimeyle bir ihanet projesidir."

DTP'nin kapatılmasına yönelik süreç, kışkırtılan şovenizm dalgası ile birlikte başladı. Şovenist güçlerin amacı sadece partiyi kapatmak değil, Kürt milletvekillerini de Meclis'ten atmaktır. Amaç, geçmişte uygulanan senaryoyu yeniden tekrarlamak, milletvekillerini enselerinden tutarak kapı dışarı etmektir.

Sermaye düzeni ayakta kaldığı sürece bu senaryoların gerçekleşmesi mümkün. Fakat sorunun temeli ve nedeni orta yerde durmaya devam edecektir. Sorunun temeli ve nedeni, 15-20 milyonluk bir ulusun temel siyasal-kültürel haklarından zorla yoksun bırakılması, bunun için de sistemli bir biçimde ulusal baskı ve asimilasyonun hedefi olmasıdır. Cumhuriyetle birlikte uygulanan ama iflası çoktan kanıtlanan bir politikada hala umutsuzca ısrar, bu sorunu daha da ağırlaştırmaktadır. Evet, bu ülkede bir Kürt sorunu var ve bu sorun, uzun onyıllardır kendisini değişik biçim ve düzeylerde döne döne ortaya koydu ve koymaya da devam edecektir. Kürt sorununun çözümü kendisini her vesileyle ve gelinen yerde gitgide daha yakıcı biçimde dayatmaktadır. Sorun çözüm istemekte, fakat mevcut güç dengeleri içinde çözülememektedir. Sermaye düzeni bu sorunun en dolaysız kaynağıdır, çözümünün önüne bu denli ağır bir gerici duvarı örerek çıkmasının gerisinde de bu vardır.

Sömürgeci sermaye düzenin imha ve inkâr politikası iflas etmiştir. Bu politikada ısrarın hüsrana sonuçlanacağı gerçeğini artık bazı emekli ve muvazzaf generaller bile itiraf etmektedir. Bu, bu çürümüş düzenin yıkılmayı beklediğinin bir başka kanıtıdır sadece. Çürümüş düzeni yıkacak gerçek güç, tüm milliyetlerden emekçilerin işçi sınıfının devrimci bayrağı altında birleşmesiyle sağlanacaktır.

İnkâr ve imha politikasına zorunlu Amerikan tadilatı!

Kürt sorunu çerçevesinde yoğunlaşan siyasal gelişmeler, son günlerde farklı bir seyir kazanmış görünmektedir. Öyle ki, ırkçı-şoven ve histerik savaş çığırtkanlığının yapıldığı, Kürt mevzilerine yönelik kitlesel linç kampanyalarının örgütlendiği bir seferberlik hali görüntüsünün yerinde bugün artık nispeten “ılıman” bir hava esiyor. Fakat bu “değişim” bir sahne değişiminden ibaret. Zira, daha birkaç gün önce kudurgan bir Kürt düşmanlığıyla esip gürleyen, savaş naraları atan ve linç davetiyeleri çıkararak bir anda bu yeni sahnenin “güvercinleri” olarak boy göstermeye başladılar.

İkiyüzlülüğün tavana vurduğu bu oyunda başı çekenlerden biri olan Deniz Baykal’ın tavrı mevcut durumu en güzel şekilde anlatıyor. Yakın zamanda milliyetçi-ırkçı cenahın liderliğine soyunan ve hükümeti savaş konusunda yeterince kararlı olmamakla eleştiren Deniz Baykal ve onun gibileri, şimdi plağı tersinden çalışıyor. Şimdilerde, genel olarak sorunun sadece silahla çözülemeyeceğini, yanısıra sosyal-kültürel ve demokratik açılımların yapılmasının şart olduğunu belirten bu kişiler, daha önce bu lafları söyleyenlere kabadayılıkla saldırdıklarını unutmuş görünüyorlar.

Elbette Deniz Baykal gibi ömürleri siyasal ikbal avcılığıyla geçen, bu düzenin nasıl işlediğini iyi bilen ve konularını da buna uygun belirleyen ikinci sınıf oyuncularının bir bildiği olmalı. Deniz Baykal gibilerine yüzseksen derece çark ettiren neden, esas oyuncuların-egemen güç odaklarının, Baykal ve CHP’si söz konusu olduğunda somutta ordunun “yeni” bir taktik yönelim içerisine girmiş olmasından kaynaklanmaktadır. Öyle ki, histerik boyutlardaki şoven kampanyayı tam olarak politik-psikolojik bir savaş düzeninde yöneten, galeyana getirilmiş guruhlara kutlama mesajları gönderen ordu ve ondan aşağı kalmayan AKP hükümeti, şimdi kendi harladıkları ateşi, bir ölçüde zayıflatmak için çaba gösteriyorlar. Örneğin, İlker Başbuğ medyaya “sınır ötesi hareket konusunda karar vericileri rahat bırakın” uyarısında bulunuyor. Bir başka askeri yetkili, medyanın Güney Kürdistan’ı bombaladığı haberlerini yalanlayıp böyle bir durumun söz konusu olmadığını söyledi. Diğer taraftan, Erdoğan generallerin açıklamasıyla aynı günlerde “Sınır ötesi herhangi bir operasyon söz konusu değildir. Bu operasyonlar konusunda tavrımız her şeyden önce silahların bırakılmasına yöneliktir” biçiminde sözler sarf etti. DTP’ye yönelik bir kapatma davasını doğru bulmadığını açıkladı vb.

Tüm bunlar, devlet ve düzen açısından köklü bir yön ve politika değişimini anlatmıyor elbette. Ortada duran daha çok bir havuç-sopa politikasıdır. Havuç ve sopayı birarada kullanarak ablukaya alma-terbiye etme-özgüvenini kırma-denetim altına alma-mücadele gücünü zayıflatma biçimindeki politikadır. Bu plan, bugünlerde medyada “kapsamlı plan” olarak anılmaktadır. Hükümet tarafından Bush’un ziyaretinden hemen önce Türkiye’ye gelen Rice’a verildiği açıklanan, ancak içeriği kamuoyuna açıklanmayan bu “kapsamlı plan”ın yürürlükte olduğu söylenmektedir. Amerikan yönetiminin, Amerikan politikasına uygunluğu ölçüsünde olurlu kazanan bu plan, Türk devletinin ABD’nin Kürt politikası doğrultusunda kendi Kürt politikasını yeniden yapılandırma amacıyla hazırlanmıştır. Yani, ABD’nin Irak’taki ana dayanağı durumundaki Kürdistan Yönetimi’nin varlığını kabullenen ama bu varlığını

Kuzey’deki etkilerini en aza indirecek müdahaleler düşünülmektedir. Ki, bugün sopa ile birlikte öne sürülen havuç misali çeşitli çıkışlar esasen bu kapsamdaki müdahalelerdendir.

Yine de, kamuoyuna açıklanmayan, devletin yönetici çekirdeği ve hükümetin dışında gizli kalmak kaydıyla meclisteki “tezkere yanlısı” partilerle paylaşılan bu plana dair medyada çıkan yazılardan bir takım ipuçları çıkarılabilir. Yaşanılanları bir senaryonun parçası olarak değerlendiren *Milliyet* yazarı Hasan Cemal’in ifade ettikleri bu bakımdan fikir vericidir:

1. Amerika, önce uyguladığı baskıyla PKK’ya ciddi bir ateşkes ilân ettirecek;
2. Yine Amerika, PKK’yı Türkiye’den çekerek, daha çok-PJAK aracılığıyla- İran’a yönlendirecek;
3. PKK’nın önkoşulsuz ve ucu açık ateşkesiyle işlemeye başlayacak süreçte, hükümet tarafından Güneydoğu için yeni paket açılması gündeme gelecek;
4. Kuzey Irak’la en üst düzeyde diyalog kapıları açılacak;
5. PKK’yı dağdan indirmek için yasal düzenlemelere sıra gelebilecek;
6. Ekonomik, toplumsal, siyasal ve askeri önlemlerin bir bütünlük içinde uygulanmasıyla birlikte PKK iyice tecrit edilecek ve silah bırakması için dört bir yandan sıkıştırılacak. (15 Kasım 2007)

Bugünlerde sağıyla soluyla düzen cephesinin büyük ölçüde üzerinde hem fikir göründükleri bu plan, ABD’nin uzun süredir Türk devletine empoze etmeye çalıştığı politikanın kendisidir. Görüldüğü kadarıyla ülke yönetenleri, ABD’nin çıkarlarına dokunduğu ölçüde en azından şimdilik Güney Kürdistan’ın üstesinden gelemeyeceğini gördüğü için, mücadele azmi ve umutlarını ezip direnme gücünü kırarak Kuzey Kürtleri’ni Türkiye’ye bağlamak hesabına dayanan bu plan üzerinde çalışmaktadır.

Özünde ortaya çıkan yeni uluslararası şartları görerek, Kürt halkı üzerindeki inkara ve köleliğe dayalı sistemi yeni döneme uyarlamak amacıyla ortaya konulan bu inisiyatifin Kürt halkı için herhangi bir yararı olamaz. Yararı olmadığı gibi, Kürt halkının mevcut kazanımlarını köreltmek ve büyük ölçüde tasfiye etmek dışında bir sonuç da doğurmaz. Çünkü, bu politika özünde 80 küsur yıllık inkar ve imha üzerine kurulu Kürt politikasının yeni döneme uyarlanmış bir biçiminden başka bir şey değildir. Tek fark aynı sonuca başka bir yoldan, dolambaçlı ama kaçınılmaz hale gelmiş bir yoldan gidilecek olmasından kaynaklanmaktadır. Dolayısıyla, düzenin ABD ile ittifak halinde ortaya koyduğu sopa eşliğindeki parlak sözlere itibar edilmemeli, mücadeleden başka bir yolun kurtuluşa götürmeyeceği akıldan çıkarılmamalıdır.

Eskişehir’de ajanlaştırma saldırısına tepki!

Sermaye devleti devrimci kurum ve kişilere yönelik saldırılarını gün geçtikçe yoğunlaştırıyor. Faşist saldırılarla devrimcileri sindirmeye, yıldırma çalışmaları, tehdit ve zor yoluyla da kişileri ajanlaştırmaya çalışıyorlar.

Birçok örneği yaşanan kaçırma ve ajanlaştırma saldırısına 12 Kasım günü *Ekim Gençliği* okuru Veysel Tepeli arkadaşımız da maruz kalmıştır. İş çıkışı dört TMSH polisi tarafından kaçırılmış, küfür, hakaret ve tehditlerle yüzyüze kalmıştır. Arkadaşımıza bir saat boyunca çeşitli sorular sorularak bilgi alınmaya çalışılmıştır. Ölümle tehdit edilmiş, “Çarşamba günü tekrar geleceğiz, o zamana kadar iyi düşün ve bir karar ver” denilerek serbest bırakılmıştır. Arkadaşımız Çarşamba akşamı üç TMSH polisi tarafından tekrar alınmış ve tehditler devam etmiştir. Maddi sıkıntıları kullanılarak, “okulunu bitirmeye yardımcı oluruz, çalışmana gerek yok, ne ihtiyacın varsa biz karşılarız” denilerek, bunun karşılığında tek yapması gereken şeyin bazı konularda onlara bilgi vermek olduğu söylenmiş, zorla 200 YTL para, onlara ulaşması için e-mail adresi ve telefon numarası verilmiştir.

Arkadaşımıza yönelik ajanlaştırma saldırısını teşhir etmek amacıyla 18 Kasım günü Adalar Migros önünde İHD, BDSP, ESP, Mücadele Birliği, ÖDP, ODAK, SDP, EHP, Ekim Gençliği, Eskişehir Gençlik Derneği, SGD, DGH ve Emekli Sen’in katılımıyla ortak bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklaması öncesinde İHD temsilcisi Nurettin Aldemir bir konuşma yaparak, bu saldırının insanların yaşamlarına ve insan haklarına yönelik bir saldırı olduğunu vurguladı.

Ardından polislin kaçırma saldırısına maruz kalan arkadaşımız konuştu. Bu topraklarda bugüne

kadar işkenceyle, baskıyla insanların hep yıldırılmaya çalışıldığını, ancak bu durumun devrimcileri yıldırmadığını ve bundan sonra da yıldırılmayacağını vurguladı.

Ardından okunan ortak basın açıklamasında arkadaşımızın maruz kaldığı saldırı teşhir edildi. Arkadaşımızın başına geleceklerden başta Eskişehir TMSH polisleri olmak üzere, Eskişehir Emniyet Genel Müdürlüğü’nün sorumlu olacağı belirtildi. Bu saldırıların devrimci düşünce ve çalışmaya yönelik olduğu, insanların onursuzca bir yaşama zorlanarak ajanlaştırmaya çalışıldığı vurgulandı.

Yaklaşık 40 kişinin katıldığı açıklamada “Baskılar bizi yıldırılmaz!”, “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!”, “İşkenceci polis hesap verecek!” ve “Yaşasın devrimci dayanışma!” sloganları atıldı.

Ekim Gençliği/Eskişehir

Uğur Kaymazlar'ın hesabını soracağız!

Özgürlüğün, eşitliğin ve kardeşliğin dünyasını kuracağız!

Uğur Kaymaz Mardin Kızıltepe'de yaşayan 12 yaşında bir çocukken, bir gün evden terlikleriyle babasının kamyonunun yanına çıktığı sırada kurşunlanarak öldürüldü. Ardından terörist olduğuna dair açıklamalar yapılan Uğur, acımasız bir devlet terörünün kurbanı olmuştu. 12 yaşında bir çocuğun ölümünün sorumluluğunu üzerinden atmak isteyen devlet "terörist" propagandasında ısrar etti. Hatta silahlı çatışma iddialarında bile bulundu.

Sonra Kaymaz'ı katleden polisler mahkemeye verildi. Uzunca bir süreç başlamış oldu. Kaymaz ailesi ve davayı takip eden duyarlı kesimler için tam bir kaçma-kovalamaya dönüşen bu süreçte, duruşmalar güvenlik gerekçesi ile Mardin'den Eskişehir'e taşındı. Devlet terörünü aklama kurumu olarak işletilen mahkemelerden dışarıya bilgi sızmamaları için duruşmaların halka açık işletilmesi mahkeme kararıyla ve sözde kamu yararı için yasaklandı.

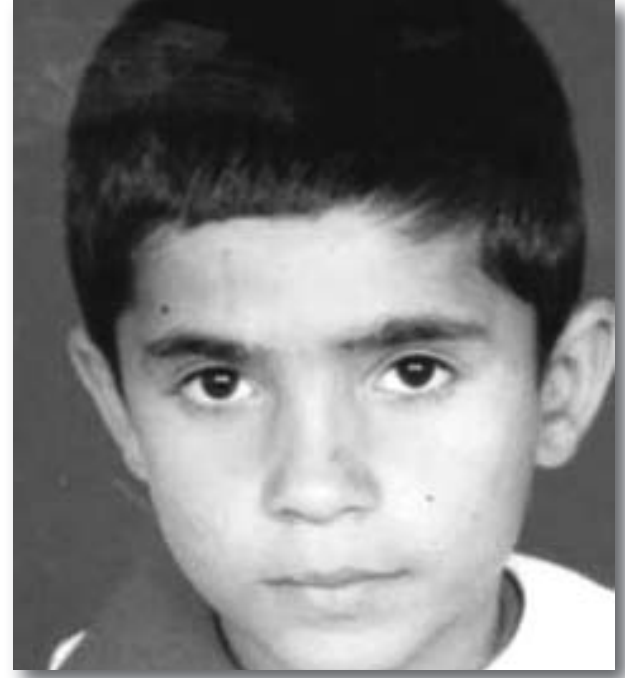
Ancak, sermaye düzeninin içeriden dışarıya bilgi sızmasını, mahkemelerde dökülen pisliklerinin kamuoyuna duyurulmasını engelleme çabasına rağmen içeriden dışarıya leş kokuları sızıyordu. Dışarıda mahkemenin sonucunu bekleyen, Uğur Kaymaz'a sahip çıkanlara sıkılan biber gazını bastıran bir çürüme kokusuydu bu. 2004 Kasım'ında katledilen Kaymaz'ın katilleri, cinayetin üzerinden 3 yıl bile geçmemişken aklandılar. Böylece sermaye düzeni bundan sonra yeni cinayetlerin önünü açacak tarihi bir içtihat yaratmış oldu: "Bu ülkede Kürt öldürmek suç değil! Kürt öldürmenin cezası yok ama Kürt olmanın cezasını Kürt olan ölü ya da diri çekmek zorunda!"

3 yıl sonra...

Kaymaz'ın katledilmesinin üzerinden 3 yıl geçti... Ve 3 yılın ardından bugün coğrafyamızda hakim kılınmaya çalışılan atmosfer yeni cinayetlere, katliamlara gebe. Genelkurmay muhtıralarıyla dizginlerinden boşalan şoven kirlilik, halkların bilincini dumura uğrattıyor. Son bir aydır sokaklarda linç gösterileri ve "katledelim-öldürelim" hezeyanları yaşanırken, televizyon ekranlarından yine o anlamsız "ölü ele geçirme" cümlesi sıklıkla duyulur oldu... Özcesi kokuşmuş ve çürümüş sermaye devleti, kurulduğu günden bu yana sürdürdüğü inkar ve imha politikalarına bir kez daha sıkı sıkı sarılmış bulunuyor.

Özellikle Hakkari Dağlıca'da yaşanan çatışmanın ardından PKK'nin eline geçen askerler ile ilgili olarak gelişen süreç şoven histeri halinin ulaştığı düzeyi gözler önüne serdi. Türkiye'ye geri gönderilen 8 asker hakkında "keşke ölselerdi" anlamına gelen onlarca cümle kuruldu. Askerlerin hayatta kalması sermaye düzeninin kirliliği sözcülerinde derin bir üzüntüyle karşılandı. Zira, "Sermaye düzeni için makbul "mehmetçik" hayatta kalan değil, sorgulamadan öldü!"

12 yaşındaki bir çocuğa 13 kurşun yağdırırken eli titremeyen, 12 yaşındaki bir çocuğu katletmesini "o zaten teröristti" diyerek meşrulaştırmaya çalışan bu zihniyetten hesap sorulamadığı müddetçe, çocuklar sokaklarda öldürülemeye devam edilecek, tıpkı 8 askerinin başına geldiği gibi insanların yaşamları üzerine kumar oynanacak, emperyalistlerle sürdürülen kirliliği pazarlıklarda masaya emekçi gençleri

yatırılacaktır..

İşçi ve emekçiler, kendi kanı-canıyla beslenen bu düzenin efendilerinin yaşam kaynağını kesmek için bugünkü sessizliğe son veremedikleri sürece, bunun Uğurlar'ın bedeninde yeni bir kurşun olacağını, unutmamalıdır.

Uğur Kaymazlar'ın hesabını sormak için harekete geçtiğimizde ise, özgürlüğün, eşitliğin ve kardeşliğin dünyasını kurma mücadelesinde önemli bir mesafe almış olacağız.

19 Aralık'ta "Hayata Dönüş" adı altında gerçekleştirilen kanlı operasyonla ilgili davanın 35. celsesi 15 Kasım'da gerçekleştirildi. Duruşmaya "sanık" olarak katılan tutsakların verdikleri ifadeler bir kez daha 19 Aralık ve onu takip eden günlerde cezaevinde gerçekleşen katliamın boyutlarını gözler önüne serdi.

Sanıklardan Melek Tukur, katliam gerçekleştiği sırada "örgüte yardım ve yataklık suçundan" Ümraniye Cezaevi'nde olduğunu belirtti. Katliam gününü anlatan Tukur, hemşire olduğunu ve operasyon esnasında yaralananlara ilk müdahaleyi kendisinin yaptığını belirtti. 19 Aralık'ta sabaha karşı gerçekleşen katliamın perde arkasını, ilk müdahaleyi yaptığı tutsakların sağlık durumları

19 Aralık katliamı gerçeği bir kez daha ortaya serildi...

Yargılananlar yargılıyor!

hakkında bilgi vererek anlattı.

Yaralananlardan Serdar Turan'ın elinin üç parmağının ve avucunun yarısının koptuğunu, buna bir el bombasının neden olduğunu düşündüğünü belirten Tukur, Turan'ın yaralarını yorgan ipliği ile dikişini anlattı. Tukur ayrıca aynı davada sanık olan ve kendisinden önce ifade veren Binnaz isimli "sanığın" da ilk tedavisini yaptığını ve yaralanmaya kimyasal silahların yol açtığını emin olduğunu söyledi. Binnaz'ın pantolonunda tek bir yanık izi olmamasına rağmen, vücudunun açıkta kalan yerlerinde oluşan asit yaralarına benzer ağır yanıkların kimyasal silahla oluştuğunu düşündüğünü belirtti. Kurşunla yaralananların da olduğunu, hemen hemen herkesin yaralandığını dile getirdi.

Yine "sanık" sandalyesinde oturan ve katliamı Ümraniye Cezaevi'nde karşılayan Bülent Özdemir 19 Aralık'ı anlatırken, o günün izlerini hala taşıdığını, o gün kendisine sıkılan kurşunun hala belinde olduğunu belirtti. Özdemir 19 Aralık gecesi kendisi ile aynı cezaevinde bulunan ve operasyondan sağ kurtulamayan tutsakların nasıl ve nerede katledildiklerini anlattı. Ercan Polat'ın çatıdan açılan delikten uzatılan silahla açılan ateş sonucu öldüğünü belirten Özdemir, Umut Gedik'in gazdan zehirlenerek öldüğünü, Alp Ata Akçaöz'ün ise hapishaneden çıkılırken tek atışla katledildiğini

söyledi. Kendisinin ve Rıza Poyraz'ın E Blok'un girişinde vurulduğunu belirten Özdemir, Ahmet İbili'nin koridorda iki taraflı açılan ateş arasında kaldığını söyledi. Ahmet İbili'nin vurulduğu yerde karşılıklı ateş açan askerlerin birbirlerini de vurduğunu belirten Özdemir şunları söyledi:

"Cezaevi üstünde helikopterler uçuyorlardı, bir ara dışarı çıktığımızda çok yakında olduklarını ve projektörlerle bizleri taciz ettiğini gördüm. Yüzlerce arkadaşımızın çeşitli yerlerinden yaralandı. Birçok arkadaşımızın vücudunda ş arapnel parçası var, iki arkadaşımız da gözlerini kaybetti, biz bu olayın mağduruymuz, cezaevinde olduğumuz sırada her akşam sabah normal sayımlar alınıyordu. Bizlerin mahkemelere gidiş geliş kayıtlarımız vardır, tedavi için revire gittiğimiz kayıtları da vardır. Cezaevinde normal bir işleyiş vardı, bizler tutuklu idik idareciler de hapishaneyi idare ediyorlardı, koşullar arasında bizim başka koşullara geçişimiz de mümkün değildi, herkes kendi koşullarında cezasını çekiyordu..."

Katliamın üzerinden 7 yıl geçti... Katliamın tek sorumlusu olan sermaye devleti hala 19 Aralık gecesi üzerine bombalar yağdırdığı, kurşun sıktığı, kimyasal silahlarla yaktığı insanları yargılamaya devam ediyor, hala onları sanık sandalyesine oturtuyor. Böylece katliamın arka planının daha fazla gün yüzüne çıkmasını sağlıyor.

Unakitan Özelleştirme İdaresi'ni de özelleştirecekmis!

Yolsuzluk, soygun ve yağmada sınır tanımayanların arsızlığı!

60. hükümetin öncelikli işlerinin başında özelleştirme saldırısı geliyor. Hükümet satılmadık kamu kuruluşu bırakmak istemiyor. Ülke kaynaklarının uluslararası ve yerli tekelere peşkeş çekilmesi, onbinlerce kişinin işten atılması ve işletmelerin haraç-mezat elden çıkartılması anlamına gelen özelleştirme saldırısında sermaye devleti son derece pervasız. Sermaye hükümeti hiçbir engel tanımadan İMF'nin çizdiği rotada ilerliyor.

Ancak, özelleştirme saldırısını sürdürürken yalanlara başvuruyor, kitleleri yanıltma ve yer yer ikna etme yöntemlerini kullanıyorlar. Yaptıklarını da büyük bir arsızlıkla savunuyorlar. Bunun baş mimarı ise Maliye Bakanı Kemal Unakitan'dan başkası değil.

Adı yolsuzluk, rant ve rüşvetle anılan Kemal Unakitan yüzsüzlükte de sınır tanımiyor. Özelleştirmenin hararetli savunucusu olan, "babalar gibi satmakla" övünen Unakitan şimdi de tam bir tüccar edasıyla satılacak yerlerin listesini çıkarıyor.

Geçtiğimiz günlerde iki yıl önce özelleştirilen Seydişehir Eti Alüminyum Fabrikası'nda inceleme yaparken konuşan Unakitan, PETKİM'i, TEKEL'i, otoyolları, köprüleri, şeker fabrikalarını özelleştirdikten sonra geriye özelleştirilecek bir yer kalmayacağını dile getirdi. Dahası dalga geçercesine, Özelleştirme İdaresi'ni de özelleştireceğini söyledi.

Bu denli pervasızca konuşan Unakitan, sermayenin sözcülüğünü yapan, soygunculukta, yağmada, talanda, rüşvette sınır tanımayan bir burjuva. Bugüne kadar "rahat" ve "umursamaz" ifadeleriyle dikkat çeken Unakitan'ın her icraatının altından kirli işler ve ilişkiler çıkıyor.

* Unakitan'ın kendini en çok tartıştığı konuların başında Galataport ihalesi geliyor.

İsrail sermayesinin önde gelen temsilcilerinden Sami Ofer'in liderliğindeki konsorsiyumun Galataport'u ucuza kapattığı bu ihalede Sami Ofer'in en büyük destekçisinin Unakitan olduğu belgelerle ortaya çıktı. Tartışmanın büyümesinin ardından Galataport'un satış işlemi iptal edildi. Unakitan bu gelişmeler karşısında hiçbir şey olmamış gibi davrandı. Galataport ihalesinden Türkiye'nin kazançlı çıktığını savunmaya devam etti. Ardından Unakitan'ın bu ihaleden pay aldığı ortaya çıktı.

* Unakitan'ın adı kaçak villa yapımında da geçti. Unakitan'ın İstanbul Çavuşbaşı'nda bulunan villası için alınan yıkım kararı tam sekiz yıl boyunca uygulanamadı. Üsküdar'daki kaçak villası da üç kez mühürlenmesine rağmen yıkılmadı. Üstelik İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin kararıyla yeni bir villa yapma hakkını kazandı. Ama Unakitan "Çocuklarım rahat etsin diye imar iznini bekliyorum" diyecek kadar da arsızlaştı.

* Ülkede yaşanan kuş gribi sonrası belki de en kârlı çıkan Unakitan ailesi oldu. Kuş gribinin ardından bir yasayla "mağdur" işletmelere teşvikler ve vergi indirimleri gündeme getirildi. Böylelikle "oğulları için yasa çıkartan bakan" adını da hak etti.

* Yine çocukları için bir yönetmelik daha çıkardı. Yumurta tüketen kuruluşlara %20 oranında pastörize yumurta kullanma zorunluluğu getirildi. Bu yönetmelik çıktıktan sonra Abdullah Unakitan pastörize ve likit yumurta piyasasının tek hakimi haline geldi.

Unakitan'ın sicili bunlarla sınırlı değil. O, kendi çıkarı için her şeyi yapan, hükümette olmanın imkanlarını sonuna kadar kullanan, ama bunu en kirli ilişkiler içerisinde gerçekleştiren simalardan biridir. O, bu düzenin en bozulmuş ve kokuşmuş kimliklerinden birisidir.

Unakitan rahat rahat konuşuyor. "Babalar gibi satmaktan", "özelleştirme idaresini özelleştirmekten", "parayı veren düdüğü çalar, kârlı kârsız ne varsa satacağız" demekten hiç çekinmiyor. Ancak bu pervasızlığın bir sınırı var. O sınır da işçi sınıfının tarih sahnesine çıkması, devrimci sınıf mücadelesini yükseltmesidir. O zaman Kemal Unakitan gibi asalaklar hak ettikleri yeri bulacaklardır!

AKP sessiz sedasız sosyal güvenlik yasasını değiştiriyor!

22 Temmuz seçimlerinde %46.7 gibi büyük bir oy oranıyla yoksul emekçilerin desteğini alan AKP hükümeti peş peşe uyguladığı zamlar yetmezmiş gibi Sosyal Sigortalar ve sağlık sigortasında değişiklik çalışmalarına başladı. AKP hükümeti yıllardır uyguladığı sosyal politikalarla emekçileri dilenci toplumu haline getirdi. Kamu işçisine ve emekçisine bir yandan sefalet ücretlerini dayatırken diğer yandan da sendikal örgütlenmelerini dağıtmak için türlü oyunlar çevirdi. Yazın THY işçisine tehditler yağdıran AKP, bugün benzerini TELEKOM işçisine de yapıyor.

Bir süreden beri devlet, STK'ları, siyasi partileri, faşist çeteleri eliyle toplumu savaşa histerisine boğdu. Kürt halkına karşı tam bir devlet terörü uygulanıyor. Böyle bir ortamda AKP hükümeti işçi ve emekçilere yeni saldırı yasalarını hazırlamakta hiç vakit kaybetmiyor.

İMF ve sermaye çevrelerinin isteği doğrultusunda 5510 sayılı Sosyal Sigortalar Kanunu'nda bir takım değişiklikler planlanıyor. Böylece işçilerin kazanılmış pek çok hakkı tırpanlanmış olacak.

Yasa taslağına göre sigortalı yeni doğan bebeği için 6 ay boyunca alınan emzirme ödeneği halen yürürlükte olan yasaya göre brüt asgari ücretin üçte bir oranında düşürülüyor. Yani önceden brüt 195 YTL olan emzirme ödeneği 58,5 YTL'ye düşecek.

Yasada yapılacak diğer bir değişiklik ise ölen SSK'lının ailesine ilişkin. Erkek çocuğuna yapılan evlenme yardımı kesilip, sadece dul ve yetim aylığı alan kız çocuğuna yardımda bulunulacak. Yetim aylığı alan kız çocuğuna aldığı aylığın 12 katı tutarı para verilecek.

Yapılacak diğer bir değişiklik ise SSK'lıların yatarak tedavilerinde SSK katılım payı alınmasını öngörüyor. Sigortalılar hem tedavi masraflarının %1'i kadar para, hem de kendisi için kullanılan araç ve gereçler için %10 ile %20 arasında katılım payı ödeyecekler. Böylece SSK'ya bağlı hastanelerde ücretsiz tedavi dönemi kapanıyor. AKP hükümeti, faşist, dinci propagandayla uyutulmaya çalışılan işçilerden, yapılacak değişikliğe karşı bir tepkinin doğmayacağını çok iyi hesapladığı için bütün saldırıları bu dönem gönül rahatlığı ile geçirebiliyor.

5510 sayılı Sosyal Sigortalar Kanunu'ndaki değişikliğin devamı bitmiyor. Diğer bir değişiklik bazı meslek gruplarında fiili yıpranma süresi olarak bilinen "fiili hizmet süresi zamlarına" ilişkin. Mevcut değişiklik bu

zammı ortadan kaldırıyor. Geçmiş yasada tehlikeli ve yıpratıcı mesleklerde çalışanların erken emekli olmalarını sağlayan, çalıştıkları her yıl için 90-180 gün arasında primlerine ek ödemeler yapılıyordu. Bu prim gün sayısı zammından, bazı meslek grupları yeni yasa taslağına çıkartılmış, kimi meslek gruplarında prim indirimine gidilmiştir.

Tabii ki AKP hükümeti, devletin polisi, askeri, MİT çalışanlarının haklarına hiçbir şekilde dokunmuyor. Sadece çalışan milyonlarca emekçiyi mezarda emekliliğe mahkum ediyor. S

SSK yasası ile birlikte milletvekillerini ihya edecek madde de geçecek. İşçiye mezarda emekliliği reva gören milletvekilleri, kendilerini erken emekli edecek yasayı ihmal etmemişler. Yasa taslağına eski genç ve işsiz vekiller, emekli olmak için prim gün ve sayılarını dolduramayan eski vekiller, çalışmıyorlarsa, Sosyal Güvenlik Kurumu'ndan her ay 1479 YTL'nin üzerinde emekli aylığı alacaklar. Düşünün ki, en fazla 4 yıl mecliste kalmış bir vekil, yaşı 25 olsa da, kendisine ömür boyu maaş bağlanabilecek.

Bir işçinin sigortalı olarak çalışıp emekli olabilmesi için 25 yıl çalışması gerekirken bir milletvekilinin birkaç yıl mecliste yer alması yetebiliyor.

İşçi sınıfı bu ölü toprağı üzerinden atmak zorunda. Geçmişte medet umduğu partiler nasıl sermaye için çalıştıysa, bugün umut bağladığı AKP hükümeti de işçi sınıfının kuyusunu kazmak için elinden geleni yapıyor. İşçi sınıfının artık kaybedecek bir şeyi kalmamıştır. Ama kazanacağı bir dünya var. Sınıfsız sömürsüz bir dünyada yaşamayı işçi sınıfı çoktan hak etti. Bugün böyle bir dünya işçi sınıfının ihtilalci komünist partisiyle yaratılabilir.

Bu sömürücü düzeni yıkmak için daha fazla işçi devrimci saflara.

2. Tersane İşçileri Kurultayı'na hazırlanıyoruz...

Tersanelerde yeni bir döneme doğru!..

Cengiz, Günay, Bekir, Kenan, Hasan, Fatih ve Servet... Üç ay içinde tersanelerde bir avuç asalağın kâr hırsı yüzünden yaşamlarını yitirdiler. Elbette bu ilk değildi, son da olmayacaktı. 52 tersanenin faaliyette olduğu bu cehennemde işçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirlerinin alınmaması sonucu yıllardır 100'ü aşkın işçi yaşamını yitirmiş, geride kalanlar ise perişan olmuştur. Bu havzada işçiler öldükçe tersane patronları daha da palazlanmış, servetlerine servet katmıştır.

Kuşkusuz bu cehennemi cehennem yapan nedenler sadece iş cinayetleriyle sınırlı değildir. Yaygın sigortasızlık, ücret gaspları ve sayısı ikibin'e varan taşeron, götürücü ve simsarlar üzerinden şekillenen vahşi kapitalist sömürü Tuzla tersanelerinde yaşananların en açık belirtileridir.

Tersanelerdeki bu ortaçağ koşullarına karşı işçilerin örgütlü gücü yaklaşık üç yıl önce filizlenmeye başladı. Tersanelerde çalışan bir grup öncü işçi, ağır çalışma ve sömürü koşullarına karşı biraraya geldi. Bültenlerini çıkararak mücadele sahnesine atılan işçiler, tersanelerin cehennem kalmayacağını haykırıyorlardı. İşe *Tersane İşçileri Bülteni* çıkarılarak başlandı. Bir süre *Bülten* aracılığıyla işçi kitlelerine seslenen işçiler, mücadelenin güçlenmesiyle birlikte daha ileri hedefleri kazanma ruhuyla Tersane İşçileri 1. Kurultayı'ni gerçekleştirme kararı aldılar.

Kurultay Hazırlık Komiteleri etrafında biraraya gelen işçiler "*Tersane İşçileri İnisiyatifi*"ni oluşturdu. Bu inisiyatif çevresinde kurultay çalışmaları hız kazandı.

Bu süreçte "İşçilerin oturduğu semtlerden tersanelere taşıma servisleri konulsun!" talebiyle yürütülen çalışma ciddi bir etki alanı oluşturdu. Kampanya çerçevesinde toplanan binlerce imza GİSBİR'e iletildi ancak GİSBİR imzaları belediyeye havale etti. Daha sonra belediye tersanelere ücretli belediye otobüsleri yerleştirdi. Böylece kurultay çalışması servis kampanyasıyla güçlendirilmiş oldu.

Ardından 1. Tersane İşçileri Kurultayı 12 Şubat 2006 tarihinde toplandı. Kurultayda havzada yaşanan sorunlar tespit edildi; taşeronlaştırmadan sigortasız çalışmaya, iş cinayetlerine ve ücret gasplarına karşı yaşanan bir dizi sorunla ilgili bir mücadele programı belirlendi. Yeni dönemin mücadele hattı çizildi.

1. Tersane İşçileri Kurultayı'nın öne çıkan en önemli kazanımı havzaya yönelik hakimiyet ve bu çerçevede oluşturulan politik bakışın güçlülüğü oldu. Havzadaki işçilerin bir taşerondan diğer taşerona sürekli akışı ve gelgitler tek tek tersane ya da taşeronlarda kalıcı bir örgütlenmeyi imkansız hale getirmektedir. Bu nedenle 52 tersaneyi tek bir fabrika olarak ele almak, buna uygun bir örgütlenme biçimine yönelmek çabası sınıf devrimcilerinin politik bakışlarının doğruluğunu gösteriyordu. Kurultayı örgütleyen ve toplayan Tersane İşçileri İnisiyatifi, yukarıdaki bakış açısıyla Tersane İşçileri Birliği'ni kurdular. Söz, yetki, karar ve inisiyatifin tersane işçilerinde olduğu bu taban örgütü kendi araçlarını da yarattı. Tersane işçilerinin çatı ihtiyacını ortadan kaldıracak olan Tersane İşçileri Birliği Derneği kuruldu. Bir müddet sonra tersane işçileri bülteni isim değiştirerek **ROTA** ismini aldı. **ROTA** daha merkezi ve daha güçlü olarak yayın hayatına devam etti.

1. Tersane İşçileri Kurultayı'ndan alınan güçle havzada güç olma doğrultusunda önemli adımlar atıldı. 1. Tersane İşçileri Kurultayı, ön süreci ile birlikte tersane havzasının örgütlenme sorunlarının

tartışıldığı, mücadele programının ana hatlarının oluşturulduğu bir süreç olarak yaşanmıştı. Deyim yerindeyse biriktirme süreciydi.

1. Kurultay'dan 2 Kurultay'a adım adım örülen mücadele!

Birinci kurultayla ikincisi arasındaki süreç,

tersane işçilerinin

hak arama

mücadelesinin

yerleşmesi ve

yeşermesi

anlamında

önemli

mesafelerin

katedildiği,

mücadeleye

kuvvetli bir

itilimin

sağlandığı ve

oldukça zengin

deneyimlerin

biriktirildiği bir

dönem oldu.

Havzada hemen

hemen her

tersaneyle ücret

sorunları

üzerinden

muhatap olundu.

Birçok işyerinde

ücret ve sigorta

gaspları

üzerinden

direnişler

gerçekleşti. İş

cinayetleriyle

ilgili tersanelerin

her köşesi eylem

alanına çevrildi.

Özellikle Eylül ayında 12 günde 5

işçinin katledilmesiyle başlayan eylem

dalgasının havzayı sarmasının yanı sıra

Taksim/Galatasaray'da gerçekleştirilen

eylemler güçlü bir kamuoyunun

oluşmasını sağlarken, devletin kimi

yetkili organları tersaneleri

"incelemek" zorunda kaldı. Artık

Tersane İşçileri Birliği havzada ve dış

kamuoyunda ciddi bir güç olarak

bilinir hale geldi. TİB artık tersane

patronlarının özellikle ücret gaspları

konusunda masaya oturduğu, sorunun

çözümü için ortak bir koordinasyon

önerisini getirdiği bir güç olarak maddi

varlığını sağlamlaştırdı.

Bütün bu birikim ve kazanım,

Tersane İşçileri Birliği'nin havzanın

örgütlenmesine ilişkin politik bakışındaki

sağlamlığın

yanı sıra tok, kararlı ve dışarıya

bağımsız düşünülmemelidir. Havzada yeni

deneyimler

yaratılmış, gücümüz ve birliğimiz belli bir

düzeğe

ulaşmıştır.

Ancak geline aşama ve örgütlülük düzeyi genel

ihtiyaçların henüz çok gerisindedir. Kuşkusuz bunun

bir dizi nedeni var. İşçi sınıfının bir parçasını oluşturan

tersane bölüğü bilinç ve sınıf kimliği anlamında ortalama sınırların oldukça gerisindedir. Dahası havzada çalışan işçilerin yaptıkları işi geçici olarak görmeleri mücadeleye atılma yönünü zayıflatmaktadır. Tersane işçilerini etkileyen bir diğer etken ise, birçok sosyal yıkım saldırısına rağmen sınıfın diğer bölüklerinin harekete geçmemesidir.

Fakat asıl önemli olanı, havzadaki üretim yapısıyla ilgilidir. Sayısı 2 bine varan taşeron şirketler nedeniyle

işçiler tek bir tersanede birçok patronla karşı karşıya kalıyorlar. Dolayısıyla yan sanayiyle birlikte toplam 50 bin çalışanı olan Tuzla Tersaneler havzası taşeronlar aracılığıyla 2 bin parçaya ayrılıyor. Zamanla değişik taşeronlarda çalışan işçiler ücret gaspları başta olmak üzere iş cinayetlerinde dahi birbirini sahiplenici bir tutum alamıyorlar.

Öte yandan, havzada sınıfı bölüp parçalayan taşeron sistemi aynı zamanda bölgecilik üzerinden de şekillenerek yabancılaşmayı derinleştiriyor. Bu durum bizzat tersane kapitalistleri tarafından körükleniyor. Örneğin Karadenizli olarak bilinen Çiçek Tersanesi Karadenizliler dışında işçi çalıştırmayı büyük oranda reddediyor. Bu durum diğer tersaneler tarafından da kullanılıyor. Bu, emek ile sermaye arasındaki çelişkinin üzerine toprak atma, dolayısıyla da işçinin bilincini dumura uğratma durumudur. Bu durum işçiler arasında ciddi bir güvensizliğin doğmasına neden olmaktadır. Çalışma koşullarının ağırlığı karşısında sosyal bir varlık olmaktan çıkan tersane işçisinin bilinci geri saymakla yüzyüze kalmaktadır.

İşçileri birbirinden ayıran bir başka etken, yapılan işin niteliğidir. Örneğin, bir montajcı ve borucu ile bir taşıyıcı ya da temizlikçi arasında iş olarak nitelik farkı bulunmaktadır. Taş ya da temizlik daha tali bir yere sahipken, boru ya da montaj işin önemli bir noktasını ifade etmektedir. Böylelikle işçiler arasında işin niteliği bakımından bir ayrım söz konusu olmaktadır.

Bu koşullarda mevcut parçalanmışlık tablosunu dağıtmanın ve tersanelerde işçilerin sınıf birliğini yaratmanın koşullarını tartışmak ve doğru bir mücadele hattı belirlemek ayrı bir önem kazanıyor. İşte 2. Tersane İşçileri Kurultayı böyle bir ihtiyacın ürünü olarak şekilleniyor.

Kurultay aynı zamanda yeni bir dönemin başlangıcı sayılabilecek bir aşama niteliğindedir. Gelişen ve büyüyen mücadelenin iç dinamiklerini birleştirebilecek ve onların örgütlülüğünü hem nitelik hem de nicelik olarak bir üst aşamaya çekebilecek bir hattın yakalanması için buzu kırabilecek, yolu açabilecek bir mücadele programı oluşturmanın vesilesi olacaktır. Uzun soluklu hedeflere paralel olarak yüklenilmesi gereken bu alan mevcut örgütsüzlüğü darmadağın etme çabasından başka bir şey değildir. Bu başarıldığı koşullarda, aştığı sınırlar hiç de tersaneler havzasıyla sınırlı kalmayacaktır. Hem bölge hem de Türkiye işçi sınıfı açısından önemli kazanımları olacaktır.

Grev/direnış hedefiyle 2. Tersane İşçileri Kurultayı'na!

Havzadaki sorunların çözümü doğrultusunda yürütülen faaliyette, sorunların tespiti, örgütlenme sorunlarının çözümü, mücadele programı saptamak, kampanyalar düzenlemek ana hedef değildir. Bunlar ara ve dönemsel hedeflerdir. Aslolan burada fiili bir grev/direnışı örgütlemektir. Uzun soluklu hedef derken asıl vurgulanmak istenen fiili grev hedefidir. Tersane patronlarının fiili bir toplu sözleşmeye zorlanması ve bu temelde bir takım kazanımların elde edilmesi Türkiye işçi sınıfına yeni bir soluk katacaktır.

Elbette havzadaki sorunların tümünün çözümü bir grevle mümkün değildir. Örneğin ücretlerin iyileştirilmesi ya da ücret gasplarının ortadan kaldırılması ya da işçi sağlığı ve iş güvenliği ile ilgili bir takım önlemlerin alınması olası çözümlerden ikisi olabilecekken, GİSBİR vampirlerine kan taşıyan taşeronluğun ortadan kaldırılması daha ileri bir mücadeleyle, bilinç sıçramasına ve sınıf hareketinin ivme kazanmasına bağlı olarak gerçekleşebilecek kazanımlar olacaktır. Yine de sınırlı gibi gözükse de bu kazanımlar, GİSBİR kapitalistleri ile tersane işçisi arasındaki savaşın ilk bölümünün zaferle sonuçlanması anlamına gelecektir. Bu kazanımları elde etmenin en temel koşulu ise, sağlam bir örgütlü forma kavuşmaktır. İşte 2. Tersane İşçileri Kurultayı böyle bir örgütlülüğü yaratacak kanalları açan bir işlev görecektir.

Tersane patronları gerçekten çok basit sayılabilecek önlemleri bile almazken, tersane işçileri arasında tepki anlamında şaşılabilir bir durgunluk sözkonusudur. 16 Haziran 2005 yılında peşpeşe yaşanan iş cinayetlerine karşı binlerce işçinin ayağa kalktığı göz önünde bulundurulduğunda, günümüz durağan tablosu şaşırıcı görünse de, bu tablo yanıltıcı olmamalıdır. Tersaneler cehennemi daha şiddetli alt-üst oluşlara gebe. Suskunluk perdesi eni sonu yırtılacak, kaderciler anlayış kendini fiili olarak gerçekleştirebilecek bir grevin/direnışin zafer havası içerisinde eritecektir. Ağır sömürü ve çalışma koşulları, sigortasız çalışmanın, ücret gasplarının yaygınlığı, ölümlerin seri cinayetler şeklinde gerçekleştiği bu cehennemdeki işçiler gündüzlerinde sömürülmeyen, gecelerinde aç yatılmayan ekmek, gül ve hürriyet günleri için safları sıklaştıracaktır.

Komünist Tersane İşçileri

TİB: “Katliamların hesabını soracağız!”

Tuzla tersaneler cehenneminde yine peşpeşe cinayetler yaşanmaya başlandı. Patronların aşırı kâr hırsı, gereken önlemlerin alınmaması, işçilerin iş yetiştirme dayatmasıyla alelacele işe koşulması ölümleri kaçınılmaz kılıyor.

17 Kasım günü **TORLAK** Tersanesi yanındaki küçük sanayi sitesinde **YAVUZ** Makina isimli yat atölyesinde çalışan **Fatih Kılıç** isimli işçi arkadaşımıza, onun işi olmamasına rağmen atölyenin çatı onarımı yaptırıldı. Çatıda boşluğa düşen **Fatih Kılıç**, 10 metre yükseklikten aşağı çakıldı. Ardından 19 Kasım günü **Servet Yanardağ** isimli işçi kardeşimiz üzerine 20 tonluk bloğun düşmesi sonucu feci şekilde can verdi. Olay yerinde olan işçi arkadaşlar **Servet Yanardağ**'ın kafasının ezildiği ve vücudun gövdeden ikiye ayrıldığını bildirdi.

Konuyla ilgili Tersane İşçileri Birliği olarak işçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirlerinin alınmasını talep etmek ve ölen arkadaşlarımızı anmak için 20 Kasım sabahı saat 07.30'da **TORLAK** tersanesi önünde biraraya geldik. Dörtler tersanesine yakın bir noktadan **“Artık yeter! ölmek istemiyoruz - TİB/DER”** yazılı pankartı açarak sloganlarla yürüyüşe geçtik. Bir işçi arkadaşımız, işe giden işçilere ajitasyon konuşmaları yaparak onları örgütlenmeye, güçlerini TİB-DER çatısı altında birleştirmeye çağırdı.

Tersane önüne gelindiğinde TİB-DER Başkanı Zeynel Nihadioğlu bir konuşma yaptı. Konuşmada şunlar söylendi: *“Tersanelerde yine cinayetler seri bir şekilde sürüyor... Eylül ayında 12 günde 5 kişi, Ekim ayında Sadıkoğlu tersanesinde Hasan Macar, bu ay içerisinde 3 günde 2 kişi iş cinayetlerine kurban gitti. Bir dizi eylem gerçekleştirdik. Tersanelerin her köşesini eylem alanına çevirdik. Bakanlar, milletvekilleri, müfettişler geldi. Sözde denetlemelerde bulundu. Ancak tersanelerde ölümler sürdü. Çünkü onlar tersane patronlarına yaptırım uygulayamazlar. Çünkü onlar aynı sınıfın evladı. Sorunları çözerse işçilerin eylemsel ve örgütlü gücü çözer!”* Ardından 9 Aralık 2007 Pazar günü toplanacak olan 2. Tersane İşçileri Kurultayı'na katılma ve kurultay hazırlık komitelerinde örgütlenme çağrısı yapıldı.

Eylemde sık sık **“Katil Dörtler hesap verecek!”**, **“Artık ölmek istemiyoruz!”**, **“Katil GİSBİR hesap verecek!”**, **“Tersane işçisi köle değildir!”**, **“Tersaneler cehennem, işçiler köle kalmayacak!”** sloganları atıldı.

Tersane İşçileri Birliği

Bir-Kar'dan TİB-DER'e destek!

Yaşasın tersane işçilerinin mücadelesi!

Sevgili yoldaşlar,
Tuzla Tersaneler Cehennemi'nde yaklaşık üç yıldır sürdürdüğünüz mücadeleyi bir kez daha yoldaş sıcaklığı ile selamlıyoruz...

Attığınız her adımı çok özel bir ilgi ve merakla izliyoruz. İşçi sınıfının en durgun ve hareketsiz olduğu bir dönemde, üstelik de sınıfın en geri ve en örgütsüz olduğu bir kesiminin içinde, yoğun bir emeğin ürünü ve ifadesi olan örgütlülüğünüzü ve ortaya koyduğunuz kararlı ve gözüpek militanlık örneğini paha biçilmez değerde buluyoruz.

Bugüne dek Tersane patronlarının tehditleri, silahlı çetelerinin saldırıları, ardi arkası gelmeyen jandarma ve polis terörü, gözaltılar ve işkenceler karşısında en küçük bir ödün vermediniz, tam tersine her defasında daha kararlı ve gözüpek bir

direnış sergilediniz.

Yalnızca kendi sorunlarınızla değil sınıfın genel sorunlarıyla, yalnızca kendi direnişinizle değil, irili-ufaklı tüm direnişlerle ilgilendiniz, sınıf dayanışmasının, hem de yoğun politik mesajları olan, anlamlı örneklerini sergilediniz. Tam da bu nedenlerle direnişiniz, her türlü desteği peşinen hak etmektedir.

Bir-Kar olarak çağrınızı çağrımız olarak görüyoruz. O'nu Avrupa'daki Türkiyeli ve yerli tüm işçi ve emekçilere ulaştıracağımızı ve gereğini en etkin biçimde yapacağımızı bilmenizi istiyoruz.

Yaşasın Tersane işçilerinin mücadelesi!

Yaşasın devrimci sınıf dayanışması!

BİR-KAR (İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu)

2. Tersane İşçileri Kurultayı'na hazırlık çalışmaları...

Tersaneler cehennem, işçiler köle kalmayacak!

Tersane'de seminer!

2. Tersane İşçileri Kurultayı'na hazırlık çalışmaları tüm hızıyla devam ediyor. Bu kapsamda örgütlediğimiz "Sınıfa Karşı Sınıf Semineri" 20 Kasım'da 70 kişilik bir katılımla gerçekleşti. Tez-Koop İş Sendikası Eğitim Uzmanı Volkan Yaraşır'ın örgütlenme sorunu üzerine verdiği seminer oldukça verimli geçti.

Volkan Yaraşır'ın coşkulu ve sade anlatımı işçiler tarafından da seminere aktif bir katılımın gerçekleşmesini sağladı. Verdiği örneklerle işçi sınıfının bugün içinde bulunduğu durumu genel hatlarıyla ifade eden Yaraşır, ayrıca tersaneler havzası üzerinden örneklemelere gitti. Sınıf hareketinin yükselmesinin işçi sınıfının bir sınıf olarak hareket etmesinden geçtiğini anlattı. İşçiler içerisinde yaratılmak istenen, hemşericilik, mezhepçilik vb.. yapay ayrımların belirleyici olmaması gerektiğini, belirleyici olanın emek ve sermaye arasındaki çelişki olduğunu ve işçiler olarak yaşadığımız sorunların ortak olduğunu, bunun için de olaylara sınıfın penceresinden bakmamız gerektiğini, böyle bakabildiğimizde kazanacağımızı anlattı. Seminer bittiğinde işçiler "Yaşasın işçilerin birliği" sloganını attılar.

Kurultay çalışmalarımız hızlanarak devam ediyor!

9 Aralık'ta gerçekleştireceğimiz 2. Tersane İşçileri Kurultayı kapsamında ikinci seminerimizi gerçekleştirmiş bulunuyoruz. Yaygın ön çalışmaya konu ettiğimiz seminerimiz tersane işçilerine ulaştırdığımız el ilanlarıyla duyuruldu. Aydıntepe, Tuzla gemi öne, Gemak tersanesi önünde seminerimize çağırın el ilanlarını sesli ajitasyonlarla tersane işçilerine dağıttık. Bekar evleri de dahil olmak üzere çevremizdeki tüm ilişkileri tek tek gezip seminere çağırdık. Yaptığımız çalışmamızın karşılığını da seminer günü aldık.

9 Aralık tarihinin yaklaşmasıyla kurultay havası tersanelerde yavaş yavaş hissedilmeye başlandı. Afişlerimiz, bildirilerimiz, bültenimiz ve imza föylerimizle ulaştığımız tersane işçilerini ikinci kurultayımıza güç vermeye çağırıyoruz. Öğlenleri çay ocaklarında görüştüğümüz işçileri, hakları için örgütlenmeye, güçlerini Tersane İşçileri Birliği altında birleştirmeye çağırıyoruz. Tersane işçilerinin ağırlıklı olarak oturduğu semtlere yönelme hedefimiz yoğunlaşmış bulunuyor.

Tersaneler cehennem, işçiler köle kalmayacak!

2. Tersane İşçileri Hazırlık Komitesi

Kurultay çalışmalarımız sürüyor!

Geride bıraktığımız hafta boyunca tersane işçilerinin sesi **Rota**'yı etkin bir şekilde kullandık. Bültenin bu sayısı ağırlıklı olarak 9 Aralık tarihinde gerçekleşecek olan **2. Tersane İşçileri Kurultayı**'nı içeriyordu. Bülteni **İçmeler 1. Köprü, Aydıntepe İstasyon** ve **İçmeler İstasyon**'unda **2. Kurultay Hazırlık Komiteleri**'nde örgütlenmeye çağırın ajitasyon konuşmaları eşliğinde dağıttık. Toplam iki bin adet bülten kullandık.

Bu hafta ilk olarak "**2. Tersane İşçileri Kurultayı 9 Aralık 2007 tarihinde toplanıyor!**"/Tersane İşçileri

Birliği" yazılı afişlerimizi yaygın olarak kullandık. Toplam bin adet afiş tükettik. Ardından "**Sigortasız tek bir işçi kalmayacak!**" şiarlı afişimizi kullanarak işçileri örgütlenmeye ve kurultaya katılmaya çağırdık. "İş cinayetlerine karşı gücümüzü 2. Tersane İşçileri Kurultayında Birleştirelim!- Tersane İşçileri Birliği" yazılı afişlerimizden 18 Kasım günü **İçmeler İstasyon, Tersaneler Caddesi, İçmeler Mahallesi**'ne toplam 250 adet yaptık. Afiş esnasında karşılaştığımız kimi işçi arkadaşlar da yardım ettiler.

Aydınlık giriş ile **Yıldız Camii** civarını afişlerimizle süsledik. Yöre halkının ilgili bakışları ve selamlamaları arasında afişlerimizi yaptıktan sonra oradan ayrıldık. Ardından **Güzelyalı**'ya giderek **Güzelyalı Köprü**'ye ve **Esenyali** tarafına geçerken **Güzelyalı Demir Köprü**'ye de afişlerimizi yaptık. Ardından **Aydıntepe İstasyonu**'ndaki billboard ile duvarları afişledikten sonra **Sahil Yolu Caddesi**'ne çıkarak, oradaki duvarlara afişlerimizle renk kattık.

"**SUSMA HAYKIR! Barınma hakkına sahip çık!**", "**GİSBİR sağlıklı barınma evleri sağlamak zorundadır!/Gurbetçi İşçiler Komitesi**" yazılı bildirielerimizi ise bekar evlerine dağıttık. Evlerde işçi arkadaşlarla okuyarak tartıştık. Verimli ve canlı tartışmaların gerçekleştiği sohbetlerde bazı evlerde temsilci seçme kararı alındı ve bir takım evlerde **BİRLİK** temsilcisi seçildi. Ardından temel bir yazı, işçi yazısı ve bir işçi röportajının yer aldığı özel bir sayı çıkardık, dağıtımını yapıyoruz.

"**2. Tersane İşçileri Kurultayı 9 Aralık'ta toplanıyor! Kurultay hazırlıklarına güç verelim, çalışmalarına destek olalım!**" başlıklı bildirilerin dağıtımını da yoğun olarak yapıyoruz. İlk olarak **Tuzla Gemi Tersanesi** önünde bildiri dağıtımını gerçekleştirdik. Ajitasyon konuşmaları eşliğinde **2. Tersane İşçileri Kurultayı Hazırlık Komiteleri**'nde örgütlenme çağrısı yaparak kurultayı güçlendirme duyurusu yaptık. Diğer tersanelerden servisle çıkan işçiler de bizden bildiri istedi. Birçok servise de dağıtım gerçekleştirdik. Toplam 700 adet bildiri burada tükettik. Ertesi gün **Dearsan Tersanesi** önünde bildiri dağıttık. Yorgun yüzlerle işinden çıkan işçilere seslenerek cehennem koşullarına karşı örgütlenmeye ve kurultaya güçlü bir katılım sağlamaya çağrı yaptık. Ertesi gün Cuma namazı çıkışı **İçmeler Camii**'ne kurultay bildirielerimizi dağıttık. Akşam saatlerinde **SEDEF Tersanesi**'ne iş çıkışı ajitasyon konuşmaları eşliğinde bildiri dağıttık. Servislerinde bulunan işçi arkadaşlara da dağıtım yaptık.

17 Kasım günü de **Aydıntepe İstasyonu**'nda bin adet bildiri ajitasyon konuşmaları eşliğinde dağıttık. Bildiri dağıtımlarına tersanelerde bir takım temel noktalarda, semtlerde ve tersane içlerinde devam edeceğiz. Ayrıca tek tek tersanelerin önünde

dedağıtımlarımız sürecektir. Dağıtımlarda birçok işçi arkadaşla tanışma olanağı bulduk. Kimi işçi arkadaşlar bizden daha fazla bildiri isteyerek tersanede arkadaşlarına dağıtacaklarını söylediler.

"**İşçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirleri alınsın! Ölümler durdurulsun**" konulu Çalışma ve Sosyal Güvenlik İstanbul Bölge Müdürlüğü'ne gönderilecek imzalar için **İçmeler İstasyon**'da stant açtık. Stantı "**Artık yeter iş cinayetlerine son!**" yazılı afişlerle süsledik. İçmeler'de stantı açtığımız ilk gün işçi kardeşlerimizin yoğun ilgisiyle karşılaştık. Ajitasyon konuşmaları eşliğinde 100'ü aşkın imza topladık. Zaman zaman stant etrafında önemli bir kalabalık oluştu. Ertesi gün stantımızı aynı yerde açtık. Yine ilgiyle karşılaşan imza stantı etrafında uzun süre işçi arkadaşlarla sohbet ettik. 15 Kasım günü ise stantın durağı başka bir noktaydı. Sabah erken saatlerde **Aydıntepe İstasyon**'a giderek stantımızı kurduk, yine ajitasyon konuşmaları yaptık, bir dizi işçinin imza atmasını sağladık. Stant etrafında yine işçi arkadaşlarla kurultay üzerinden sohbet etme imkanı bulduk.

Stantın kurulu olduğu saatlerde **Tersane İşçileri Birliği** aynı noktada ajitasyon konuşmaları eşliğinde kurultaya çağrı bildirieleri dağıtıyor ve **GEMAK Tersanesi** civarındaki işçilerden imza topluyordu. Ayrıca tersane önlerindeki çay ocakları önünde, öğle paydosu esnasında elden ele gezdirerek hem imza topluyor, hem de kurultaya çağrı yapıyoruz. 19 Kasım günü sabah erken saatlerde **Aydıntepe İstasyonu**'na imza stantı açtık. Burada da çok sayıda imza topladık.

İmza kampanyasının sonunda **Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı İstanbul Bölge Çalışma Müdürlüğü** önünde bir basın açıklaması yapılarak imzalar müdürlüğe teslim edilecek. Ayrıca imzaların fotokopi örneklerini **GİSBİR**'e iletacağız.

9 Aralık Pazar günü gerçekleşecek **2. Tersane İşçileri Kurultayı** çalışmalarını yoğun bir biçimde sürüyor. Çok yönlü araçları kullandığımız kurultay çalışmamız örgütlülüğümüzün kuvvetlenmesinde de güçlü bir işlevi yerine getiriyor. Büyük bir coşku, kararlılık ve inatla kurultaya hazırlanıyoruz.

Tersane İşçileri Birliği

Telekom greviyle sınıf dayanışması büyüyor!

“Direnen Telekom işçisi kazanacak!”

17 Kasım'da grevci işçilerle dayanışmaya!

Türk-İş'e bağlı 15 sendika şubesinin Telekom greviyle dayanışma amacıyla hazırladıkları eylem ve etkinlik programının ilk adımı 12 Kasım akşamı Avrupa Yakası'ndaki grev yerlerine destek ziyaretleri ve Kadıköy İskelesi'nde bildiri dağıtımı ile atıldı.

15 Kasım akşamı ise Anadolu Yakası Acıbadem Telekom İl Müdürlüğü'ne ziyaret gerçekleştirildi. Ziyaretlerde 17 Kasım eylemine çağrı yapıldı. Burjuva medyanın grevi karalama tutumuna da dikkat çekildi.

15 Kasım günü grevde 31. günlerini dolduran Telekom işçilerine sendika tarafından 1000'er YTL para verileceğini duyan kolluk güçleri, Acıbadem Telekom İl Müdürlüğü önüne yığınak yaparak para dağıtımını engellemeye çalıştı.

En kitlesel grev ziyareti Beykoz Paşabahçe Telekom Müdürlüğü önündeki oldu.

Kızıl Bayrak/İstanbul

“Tutuklu işçiler serbest bırakılsın! Atılan işçiler geri alınsın!”

16 Ekim günü grev silahını sermayeye doğrultan binlerce Telekom işçisi tüm baskı, gözaltı ve tutuklama terörüne rağmen onurlu direnişini sürdürüyor. Grevin 1. ayını doldurduğu gün Beyazıt Meydanı'ndan Sultanahmet Adliyesi'ne yürüyerek İstanbul Valisi ve Telekom müdürleri hakkında suç duyurusunda bulunan Telekom işçileriyle sınıf dayanışması büyüyor.

Şubeler, “Telekom greviyle 5 Lira'nı paylaş!” şiarıyla örgütlenen kampanya çerçevesinde toplanan paraları, 17 Kasım günü Mecidiyeköy'den Gayrettepe Telekom Müdürlüğü'ne kitlesel ve coşkulu bir yürüyüşle Telekom işçilerine ulaştırdı. Yürüyüşte Diyarbakır'da “fiberoptik kabloları kestikleri”, “kamu malına zarar verdikleri” gibi bahanelerle tutuklanan Telekom işçilerinin serbest bırakılması, atılan 7 grevci işçinin geri alınması ve sınıf dayanışması vurgusu önplana çıktı. BDSP de, “Direnen Telekom işçisi kazanacak!” pankartı ile eylemde yerini aldı. Ali Sami Yen önünden pankartları açarak yürüyüşe geçen bine yakın eylemci yolu trafiğe kapattı.

Gayrettepe Telekom önünde grevci işçiler kitleyi alkış ve sloganlarla karşıladı, grev yeri bayram yerine döndü.

Telekom grevine destek verdiği için sürgün cezasına çarptırılan KESK/Haber-Sen 8 No'lu Şube Başkanı İsmail Özbalçık'a verilen ceza da eylemde protesto edildi. Eylem, konuşmaların ardından İlkyay Akkaya'nın söylediği türküler eşliğinde çekilen halaylarla son buldu.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Grev coşkusu MİKE'de...

Telekom grevinin 34. gününde Mamak İşçi Kültür Evleri (MİKE) olarak grevci işçilerle sınıf dayanışmasını sürdürüyoruz. Telekom grevini anlatan duvar gazetesini bölgemizde düzenli ve yaygın bir şekilde kullanıyoruz. Grev gündemini işleyen bildirilerimizle, destek ziyaretleriyle, grevi geniş emekçi kesimlerin gündemine sokmaya ve dayanışmayı büyütmeye çalışıyoruz.

Bu kapsamda 18 Kasım günü, “Telekom işçileri Mamak İşçi Kültür Evi'nde grev sürecini anlatıyor” başlıklı bir toplantı yaptık. Tuzluçayır ve Boğaziçi bakım arıza amirliklerinde çalışan 20 Telekom işçisinin katıldığı toplantı, Mamak İşçi Kültür Evi

çalışanı bir arkadaşın yaptığı konuşma ile başladı. Konuşmada etkinliğin amacı ve ön hazırlık süreci anlatıldı. Ardından sözü Haber-İş işyeri temsilcisi Muhsin Bozkurt aldı. Telekom grevinin ön sürecini anlatan Bozkurt “Biz bugün geleceğimiz için direniyoruz. Çünkü Telekom yönetimi hazırladıkları TİS ile bizlere ve çocuklarımıza geleceksizliği dayatıyor” dedi. Sermayenin greve yönelik saldırılarına da değinen işyeri temsilcisi ve Telekom işçileri ayrıca şunları söylediler: “12 arkadaşımız tutuklandı. Her gün medya sabotaj haberleri yapıyor. Temsilci arkadaşlarımıza yönelik saldırılar kesintisiz sürüyor. Öyle ki dün bize ücretsiz dağıttıkları GSM hatlarını dinliyorlar. Komplolar kurmaya çalışıyorlar. Fakat tüm bu çabaları ve saldırıları bizleri yıldıramaz. Çünkü biz haklıyız ve ne yaptığımızı gayet iyi biliyoruz.”

Toplantının bu ilk bölümünde son olarak patronun yeni manevralarına değinildi. Tüm işçilere Genel Müdür imzalı mektuplar gönderilerek grevin kırılmaya çalışıldığı söylendi. Toplantının ikinci bölümünde Telekom işçilerine grev sürecine dair sorular yöneltildi. Canlı geçen söyleşide işçiler kararlılıklarını bir kez daha ortaya koydular.

Mamak İKE çalışanları

Buca'da Telekom ile dayanışma eylemi

Buca Demokrasi Platformu 17 Kasım'da Telekom işçileriyle dayanışma eylemi gerçekleştirdi. Forbes'ten Şirinyer Telekom'a yürüyüş sırasında Telekom işçisiyle dayanışma çağrısı yapan bildiriler dağıtıldı.

Eylem “Buca Demokrasi Platformu” imzasıyla, Haber-İş Buca Temsilciliği, DİSK Genel-İş 5 No'lu Şube İşyeri Temsilcilikleri, Eğitim-Sen İzmir 5 No'lu Şube, DİSK Emekli-Sen Buca Şubesi, SES Buca Temsilcilikleri, İnsan Hakları Derneği, EĞİT-DER Buca Şubesi, Çamlıkule Kültür Sanat ve Dayanışma Derneği, Öğrenci Velileri Derneği İzmir Şubesi, ÖDP, DTP, EMEP, SDP, SHP Buca İlçe Örgütleri ve ESP tarafından örgütlendi. Eyleme 150 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

HKMO'dan Telekom işçilerine destek!

TMMOB Harita ve Kadastro Mühendisleri Odası 15 Kasım günü grevdeki Telekom işçilerine destek veren “Türk Telekom işçileri yalnız değildir!” başlıklı bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Özelleştirme politikalarının kökeninin 24 Ocak Kararları ile atıldığı belirtilen açıklamada ayrıca Telekom'un özelleştirme sürecindeki çarpıklıklara ve özelleştirmenin sonuçlarına değinildi.

Açıklama, “Bir sözle kuruldu dünya, hep o sözü aradım ve buldum: emek” sözleriyle son erdi.

Sendikasızsız Türk Telekom çalışanlarına çağrı

Türk Telekom işçilerinin greviyle dayanışmak ve grevi büyütme amacıyla Haber-Sen, Elektrik Mühendisleri Odası (EMO) ve Makine Mühendisleri Odası (MMO), sendikasızsız Türk Telekom çalışanlarına yönelik hazırladığı bildiri dağıtmaya başladı. Bildiride Türk Telekom çalışanlarına Haber-İş üyesi Telekom işçilerinin grevine sahip çıkma ve grev kırıcılığına destek olmama çağrısında bulunuldu. Bildiride çalışanların grev kırıcılığına zorlanmasının yasadışı olduğu, bu yönlü talimatlara uyulmaması hatırlatıldı. Ayrıca 2822 Sayılı Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Kanunu'nun “Grevdeki işçiler yerine başkalarının çalıştırılmayacağı ve grevdeki işçilerin işlerinin başkalarına yaptırılmayacağına” ilişkin 43. maddesi hatırlatılırken, Türk Telekom yönetiminin çirkin iddialarının Telekom işçilerinin haklı taleplerinin üstünü örtemeyeceği vurgulandı.

Telekom grevine destek verdiği için sürülen KESK/Haber-Sen İstanbul 8 No'lu Şube Başkanı İsmail Özbalçık ile konuştuk...

“Emekçiler cephesinden mücadelemizi vermeye devam edeceğiz”

- Telekom işçileri 16 Ekim günü başlattıkları grevlerini sürdürüyorlar. Grevle beraber bir kez daha görüldü ki, sermaye, işçi sınıfının grev silahını kullanmasına karşı son derece tahammülsüz. Telekom işçileri de bundan kendilerine düşen payı alıyorlar. Sadece işçiler değil greve destek verenler de çeşitli baskılarla karşı karşıya kalıyorlar. Siz bunun son örneğisiniz. Grev sürecine ve baskılara dönük ne düşünüyorsunuz?

Grevin başladığı 16 Ekim 2007 tarihinden itibaren bu grevin destekçisiyim. '89 yılından beri de sendikal hareketin içerisinde yer alan biri olarak bu grevi desteklemek durumundayım. Çünkü buradaki işçi arkadaşlarla ben 20 yıldır mücadele içerisindeyim. Ve ben bir kapsam-dışı personel olarak, aynı zamanda 6 yıldır da Haber-Sen Şube Başkanlığı'nı yapan biri olarak en son bu süreçte greve destek verdiğim ve çalışanları çalışmamaya zorladığımdan doğrudan havuza, Devlet Personel Daire Başkanlığı'na gönderildim. Beni kurumdan uzaklaştırmak için denedikleri yol hukuksuz ve temelsizdir. Biz kamu çalışanları içerisindeki kapsam dışı personelin greve destek vereceğini ama fiili olarak greve katılmayacağını bildiri ve afişlerimizde de duyurduk. Bir bildiri dağıttık ve bildirimizde de “yasalar gereği işveren suç işliyor. Kapsam dışı personel kendi işi dışında başka yerde çalışamaz!” dememize rağmen bizi dinlemiyor. Herşeyi baskıyla yaptırmak istiyor. Çalışanların her an işten kovulacağını sürekli dile getiriyor ancak uygulamıyorlar.

Bugün bu grev başarıyla yürüyorsa bunun sebebinin kapsam dışı olarak çalışan arkadaşların direncinden kaynaklandığını düşünüyorum. Şu anda yapacakları işin %10'u civarında üretim yapıyorlar. Bu da greve büyük bir destek demektir. Hiçbir arkadaşın bu kurumda çalışmam demeye hakkı yok yasalar gereği. Ama iş üretmemeye hakkı vardır diyorum.

- Siz de bu konuda çeşitli şekillerde desteğinizi sürdürüyorsunuz....

Kapsam dışı personelin işverenin kulu olmadığını defalarca anlattık. Kapsam dışı personel sözleşme nedeniyle farklı statüde de yer alsın biz çalışanlar olarak kendimizi bir algılıyoruz. Çalışanların parçalara bölünmesi demek işverenin istediği duruma düşmektir. İşveren özelleştirme gereği, 2000 yılında çalışanları “böl, parçala, yönet” politikasıyla kapsam dışı personel uygulamasını hayata geçirdi. Ve bu grevin uzamasının nedeni de işverenin 13 bin civarındaki kapsam dışı personele olan güveniydi. Ama çalışanlar ortak hareket ediyorlar ve ben bundan sonra şahsım adına da bu mücadeleyi vermeye devam edeceğim. Hukuki anlamda da verdiğim mücadelenin örnek olacağını düşünüyorum. Haber-Sen Şube Başkanı olarak bugüne kadar KESK Şubeler Platformu'nu harekete geçirmek ve greve destek vermesini sağlamak benim görevimdi. Çünkü “konfederasyon düzeyinde biz neler yapabiliriz” diye oturup tartıştık. KESK olarak tüm işyerlerini ziyaret etme kararı aldık.

Bu da arkadaşlarımıza farklı bir destek olacaktır. Biz bu grevin biteceğini düşünmüyoruz. İşveren Telekom'u gözden çıkarmadıysa oturup iyi bir değerlendirme yapması gerekiyor. Telekom'un sahibi uluslararası sermaye ve onun yerli işbirlikçileridir. Onlar kendi cephesinden mücadelesini veriyor, biz de emekçiler cephesinden mücadelemizi vermeye devam edeceğiz.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Sefaköy İKE: “Baskılar bizi yıldırılmaz!”

Kurulu düzenini devam ettirmek isteyen sermaye iktidarı baskı ve zor araçlarını işçi sınıfı ve emekçilerin, onların politik temsilcilerinin üzerinden eksik etmiyor. Bu baskı ve zor en son olarak 14 Kasım günü Sefaköy bölgesinde sergilenmiştir. Sabahın erken saatlerinden itibaren tüm bölge polis tarafından abluka altına alınmış, bölgede bulunan ilerici, demokrat, devrimci kurumlar kolluk güçlerinin baskı ve tacizine maruz kalmış, ilerici, devrimci kişiler polis tarafından takip edilmiştir. Bütün bölgede kendisini hissettiren bu baskı ve zor Sefaköy İşçi Kültür Evi'ne de yansımıştır.

Sefaköy İşçi Kültür Evi tarafından 16 Kasım'da Galatasaray'da gerçekleştirilen bir basın açıklaması ile kurumlarını da hedef alan bu baskı ve taciz protesto edildi. Açıklamada şunlar söylendi:

“14 Kasım günü saat 20.00 civarında Sefaköy İşçi Kültür Evi'nden çıkmaya hazırlandığımız bir sırada üç sivil polis ellerinde telsiz, G-3 silahlarıyla kurumumuza gelerek, kapıda oturan insanları taciz etmişlerdir. Ayrıca pencereden içeriye silahlarını yönelterek hedef almışlar ve kurumun önünden defalarca 34 RS 408 plakalı Fiat Doblo markalı araçla geçerek tacizlerine devam etmişlerdir.”

Sefaköy İKE'nin faaliyetleri, amacı ve misyonuna dikkat çekilen açıklamada Sefaköy İşçi

Kültür Evi'nin bütün bu baskı ve zor karşısında faaliyetlerini sürdüreceğinin altı çizildi. Saldırının toplumsal muhalefetin bütün kesimlerini hedef aldığı belirtilerek birleşik mücadele çağrısı yapıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Tehditleriniz, baskılarınız vız gelir!

Geçtiğimiz günlerde sivil polisler Küçükçekmece'de terör estirmişler, G3'lerle Sefaköy İşçi Kültür Evi'ne gelerek tacizde bulunmuşlar, kurum çalışanlarımızı ve dostlarımızı takip etmişlerdi. Bu saldırıyı protesto etmek için 18 Kasım'da İnönü Mahallesi'nde bir basın açıklaması gerçekleştirdik. Yapılan açıklamada şunlar söylendi:

“Emperyalizmin-kapitalizmin kendi varlığını sürdürebilmek için bu teröre ihtiyacı var. Dışarıda ABD'ye bağlı politikalar yürüten Türkiye Cumhuriyeti içeride Kürt halkına imha ve inkâr politikası yürütüyor. Kardeş halklara saldırarak ABD emperyalizmine İsrail siyonizmine uşaklıkta sınır tanımıyor. İçerde yükseltilen bu şovenist, milliyetçi dalgayla birlikte devrimcilere saldırıyor.”

... “Sefaköy İşçi Kültür Evi, sistemin dayatmış olduğu yoz kültüre ve köleliğe karşı açılmış devrimci bir mevzidir. Sistemin birçok saldırısıyla karşı karşıya kalan sınıfın devrimci bir kurumudur. Fakat devlet terörü hiçbir zaman devrimci faaliyeti, irade ve ısrarı engellememiştir.”

TKP Sefaköy İlçe Şubesi'nin de destek verdiği eylem Sefaköy İKE çalışanları olarak saldırılar karşısında kararlılığımızı ifade ettiğimiz sözler ve sloganlarla son buldu.

Sefaköy İşçi Kültür Evi

İşçi ve emekçi hareketinden...

Sağlıkta taşeronlaştırmaya son!

Türkiye'nin dört bir yanından gelen sağlık çalışanları, 17 Kasım'da Kurtuluş Parkı'nda buluştu. Kurtuluş'tan başlayarak Kolej'e ve buradan da Abdi İpekçi Parkı'na doğru bir yürüyüş gerçekleştirildi.

Yürüyüşte en önde Dev Sağlık-İş imzalı "İnsan ihaleyle çalıştırılmaz! Sağlıkta taşeronlaştırma olmaz!" pankartı taşındı. Ortak pankartın arkasında Çukurova Bölge Temsilciliği, Uludağ Üniversitesi İşyeri Temsilciliği ve Antalya, Diyarbakır, Kocaeli şubeleri adına pankartlar taşındı. Yürüyüş esnasında sayıları 600'e yaklaşan kitle "Sağlıktan taşeronu süpüreceğiz!", "Sağlık haktır satılamaz!", "Taşeron sağlığa zararlıdır!", "Savaşa değil, sağlığa bütçe!" sloganları attı.

Abdi İpekçi Parkı'na varıldığında Dev Sağlık-İş adına Arzu Çerkezoğlu, TTB adına Mustafa Vatansever, SES adına Köksal Aydın ve DİSK adına Süleyman Çelebi tarafından konuşmalar yapıldı. Sağlık emekçilerinin örgütlenmesine ket vurulmaya çalışıldığı, taşeronlaştırmalarla birlikte işçilerin güvencesiz çalıştırıldığı, fakat bunlara inat yine de örgütlenmeye devam edileceği ifade edildi. Eylem çekilen halayların ardından sona erdi.

Kızıl Bayrak/Ankara

Hekimlik hakkımız engellenemez!

İstanbul Tabip Odası (İTO), 15 Kasım günü Galatasaray'dan Taksim Tramvay Durağı'na yürüyüş gerçekleştirerek "SGK'nın 65 yaş" yasağını protesto etti. Tramvay Durağı'nda basın metni okundu. Basın açıklamada, Sosyal Güvenlik Kurumu'nun yapacağı sözleşmeyle 65 yaşını dolduran hekimlerin artık çalışamayacağı, 65 yaş sınırlamasının ülkenin sağlık politikasını ve tüm hekimleri doğrudan ilgilendirdiği ve hekimlerin bu yasadan olumsuz yönde etkileyeceği ifade edildi. Açıklama duyarlılık çağrısı ile sonlandırıldı.

Açıklamadan sonra TTB Başkanı Gençay Gürsoy da bir konuşma yaparak yasayı eleştirdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

BDSP'den Dev Sağlık-İş'e ziyaret

Karşı karşıya kaldıkları saldırılarda yanlarında olduğumuzu bildirmek ve 17 Kasım eylemi üzerine sohbet etmek için Ankara BDSP olarak Dev Sağlık-İş'e ziyaret gerçekleştirdik.

Dev Sağlık-İş temsilcisi son süreçte karşılaşılan saldırıların gerisinde, sendika olarak taşeronlaştırmaya karşı yürüttükleri mücadelenin yattığını ifade etti. Çalışmalarının oldukça güçlü bir şekilde sürdüğünü belirterek, saldırıların kendilerini yıldıramayacağını söyledi. Taşeronlaştırmaya karşı yürütülen mücadeleyi taşeron işçilerin gerçekleştireceği bir eylemle taçlandıracağını vurgulayarak, tüm ilerici güçleri bu eyleme destek vermeye çağırdı.

BDSP/Ankara

TÜMTİS'e saldırılar sürüyor!

TÜMTİS Genel Başkanı Kenan Öztürk yaptığı yazılı açıklamada, TÜMTİS Ankara Şube yöneticileri ve temsilcilerinin 19 Kasım'da gece yarısı evlerine yapılan baskınlarla gözaltına alındığını bildirdi. "Sıkıyönetimi aratmayan bir uygulama! Ankara Şube yöneticilerimiz ve temsilcilerimiz evlerinden gözaltına alındı!" başlığıyla yapılan açıklamada Merkez Yönetim Kurulu toplantısı için İstanbul'da bulunan TÜMTİS Ankara Şube Başkanı ve Genel Eğitim Sekreteri Nurettin Kılıçdoğan'ın da kaldığı

otelde 20 Kasım sabahı erken saatlerde gözaltına alındığı belirtildi. Ankara ve İstanbul'da toplam 11 kişi gözaltına alındı.

TÜMTİS şube kurulu

Türkiye Motorlu Taşıtlı İşçileri Sendikası (TÜMTİS) İstanbul Şubesi'nin 2. Olağan Genel Kurulu 18 Kasım günü gerçekleşti. "Örgütlenme özgürlüğü, iş güvencesi!" pankartının yer aldığı kurula 105 delege katıldı.

Emek mücadelesinde yaşamını yitirenler için saygı duruşunun ardından Ali Rıza Atik açılış konuşmasını yaptı. Örgütlenme çalışmasında eksik kaldıklarını, işçi hakları, kıdem tazminatı vb. saldırılara karşı örgütlenme çalışması yürütmediklerini ifade etti. Telekom grevinin önemine dikkat çeken Atik, "Başarısızlık işçi hareketini geriye itecektir" dedi.

Daha sonra TÜMTİS Genel Başkanı Kenan Öztürk ve 1 No'lu Şube Başkanı Ersin Öztürk birer konuşma yaptılar. Ardından Yönetim Kurulu raporları okundu ve onaylandı.

Kurulda Güler Genç bir konuşma yaptı. Bugüne kadar kendilerine sendikada tek bir düşüncenin dayatıldığını, baskı ve saldırılara rağmen yollarından geri dönmediklerini, bedeli ne olursa olsun ödeyeceklerini, kongreleri daha geniş katılımı yapmak gerektiğini ifade etti. Telekom grevine başarılar diledi. Daha sonra işçiler konuşma yaptılar.

Şube yönetimine başkanlık için aday olan Şube Sekreteri Çayan Dursun da bir konuşma yaptı. Bu sektörde çalışan binlerce işçiyi örgütlemek görevinin kendilerini beklediğini, artık geçmişi değil geleceği tartışacaklarını, örgütsüz işçileri örgütlemek için aday olduğunu söyledi.

Daha sonra Genel Başkan Kenan Öztürk söz aldı. Sendikanın aldığı kararlara uymayanlara, demokrasi adına disiplinsizlik yapanlara gerekenin yapılacağını ifade etti.

Ardından Yönetim Kurulu Raporu ve Denetleme Kurulu Raporu okunarak onaylandı. Seçimlerin sonucunda İstanbul Şube Sekreteri Çayan Dursun Şube Başkanlığı'na, İstanbul Şube Başkanı Ali Rıza Atik Şube Sekreterliği'ne, Bülent Yıldırım ise yine Şube Mali Sekreterliğine seçildi. Şube Yönetim Kurulu'na ise Bayhan Çavuş, Mehmet Aydın, Rasim Yavuz ve Güler Genç seçildiler.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Novamed'de grev sürüyor!

Novamed Greviyle Dayanışma Kadın Platformu, Novamed'de grevde olan kadın işçilerin taleplerinin kabul edilmesi için 17 Kasım'da Taksim Tramvay Durağı'ndan Galatasaray'a yürüyüş gerçekleştirdiler. Eylemde "Erkek egemenliğine, kapitalizme kadınlar

direniyor" pankartı açıldı.

Galatasaray Postanesi önünde Türkçe ve Kürtçe açıklama yapıldı. Novamed'li kadınların Petrol-İş'te örgütlenmesi ve greve çıkmasının ardından çalışma koşullarında olumlu düzenlemeler olduğu, öğle yemeklerinin değiştiği, doğum sırasının kaldırıldığı, tuvalette neden ve ne kadar durulduğunun hesabını verme zorunluluğunun kaldırıldığı, kimyasal zehirlenmelere karşı maske verildiği ifade edildi.

Dayanışmanın temel bir vurgu olarak öne çıkartıldığı basın açıklamasından sonra eyleme katılanlar hep birlikte Telekom işçilerini ziyarette gittiler.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Özelleştirme zararlıdır!

Genel Maden İşçileri Sendikası (GMİS), Başkanlar Kurulu toplantısının ardından hazırladıkları bildiriye TTK Karadon Müessesesi Müdürlüğü'ndeki GMİS üyesi işçilere okudu. Hazırlanan bildiriye devletin madenlerdeki politikaları eleştirildi.

Bildiriye okuyan GMİS Genel Mali Sekreteri Muharrem Sarıçam, Türkiye'de 20 milyon taş kömürü tüketildiğini, ciddi anlamda kömür ihtiyacı olduğunu ama işçi açığı nedeniyle hazır kömürün yer üstüne çıkartılmadığını söyledi. Bunda özelleştirme politikasının ve dışa bağımlılığın belirleyici olduğunu belirtti. Ülke kaynakları bu denli verimli iken, geçtiğimiz yıl 1 milyar 700 milyon doların taş kömürü için yurt dışına gittiğini söyleyerek, kısa zamanda 4 bin 500 kişinin madenlerde istihdam edilmesi gerektiğini vurguladı.

GMİS'in okuduğu bildiriye en temel noktalardan birini ise madenlerin özelleştirilmesi oluşturuyordu. Özel sektörle beraber işçi ölümlerinin artacağına vurgu yapıldı. Maden sektöründe kamusal denetim ve yaptırım mekanizmalarının gevşetilmesi, işçilerin can güvenliğinin hiçe sayılmasına yol açıyor. Geçtiğimiz Mart ayında hazırlanan bir raporda son 15 ayda maden ocaklarındaki kazaların sıklığına işaret edilirken, 2006 yılı Ocak ayından bu yana yaşanan 41 iş kazasında 57 kişinin öldüğü, 56 kişinin yaralandığı belirtilmişti.

Kızıl Bayrak'a yeniden toplatma ve yayın yasağı!**Sınıfın, devrimin ve sosyalizmin sesi susturulamaz!**

Kızıl Bayrak gazetesinin bu hafta yayınlanan 16 Kasım 2007 tarihli sayısına bu kez 9. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından el koyma ve 2 hafta yayın durdurma cezası verildi.

Toplatmanın ve yayın durdurmanın gerekçesi olarak ise, yönetim adresi, yazı işleri müdürü, sahibi ve formatı ile birebir aynı olmasından yola çıkarak, "toplattılan gazetenin" devamı olduğunun düşünülmesi ve geçtiğimiz hafta *Kızıl Bayrak* gazetesine İstanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesi'nce verilen toplatma kararının eleştirilmesi ve böylelikle "yasadışı örgüt propagandası işlendiğinin anlaşılması" gösterildi.

Geçtiğimiz hafta *Kızıl Bayrak* gazetesini hakkında "13. Ağır Ceza Mahkemesi'nin" aldığı karara ilişkin eleştirinin konusu öncelikle kapatma konusu olmuştur. Eleştiriden kasıt, *Kızıl Bayrak*'ın kapatılmasına ilişkin ortaya konulan tepkiler, bu doğrultuda yapılan açıklamalar ve gerçekleştirilen eylemlerdir. Her şeyin ötesinde asıl rahatsızlık *Kızıl Bayrak*'ın sahiplenilmesidir.

Ardı ardına alınan toplatma ve yayın durdurma kararları, bu ülkede burjuva demokratik anlamda bile basın özgürlüğü olmadığını ve bunun gerici baskıcı yasalarla ayaklar altına alındığını bir kez daha göstermiştir.

Kızıl Bayrak gazetesini 13 yıllık yaşamında sayısız kez toplatma, yayın durdurma cezaları ve daha onlarca saldırı ile karşı karşıya kaldı. Ancak susmadı. Çünkü *Kızıl Bayrak* işçi sınıfının, devrimin ve sosyalizmin sesi ve soluğudur, temel amacını ve misyonunu bu şekilde saptamış bir yayın organıdır.

Bugüne kadar *Kızıl Bayrak*'ı hedef alan saldırılar, *Kızıl Bayrak*'ı engelleyemediği gibi, bundan sonra da engellemesi olanaklı değildir.

Sınıfın, devrimin ve sosyalizmin sesi susturulamaz!

Bir-Kar: Kızıl Bayrak Susturulamaz!

Sermaye devleti korkusunu çok çabuk dışı vurdu. *Kızıl Bayrak* gazetesinin 9 Kasım 2007 tarihli 43. sayısında yer alan, TKİP'nin II. Kongresi'nin toplandığını bildiren metin ve buna ilişkin belgeler gerekçe gösterilerek, *Kızıl Bayrak* hakkında toplatma ve iki haftalık yayın yasağı getirildi. Sermaye devletinin *Kızıl Bayrak* hakkındaki bu tümüyle gayri meşru toplatma ve 2 haftalık yayın durdurma yasağını şiddetle protesto ediyoruz.

Kızıl Bayrak yayın hayatına başlayalı 13 yıl oldu. Sermaye devleti bu süre zarfında defalarca *Kızıl Bayrak*'ın yayınına durdurma ve toplatma yasağı getirdi. Ne var ki hiç bir zaman O'nu susturamadı.

Sermaye devletinin çabaları boşunadır! Boşunadır, zira, *Kızıl Bayrak* sınıfın, devrimin ve sosyalizmin sesi ve soluğudur. *Kızıl Bayrak*, 20 yıldır Türkiye topraklarında, çizgisinden, temel ilke ve hedeflerinden en küçük bir ödün vermeden devrim ve sosyalizm mücadelesini sürdüren komünistlerin bayrağıdır. O, komünizmin bayrağıdır ve özgürdür. O, tüm gücünü ideolojik çizgisinden almaktadır. Bu sayededir ki, *Kızıl Bayrak*, bugüne dek hiç bir icazetçi ve oportünist eğilime düşmeksizin saldırılara cepheden göğüs germiş ve yayın çizgisinden asla ödün vermemiştir.

Bugün de bir kez daha aynı şeyi yapacaktır.

Komünistler bu topraklarda daima varolacaklar. Hiçbir güç devrim ve sosyalizm mücadelesini engelleyemeyecek. Bundan önce olduğu gibi bundan sonra da, fabrika ve işyerlerinde, emekçi semtlerinde, grev ve direnişlerde, kısacası yaşamın her alanında ve militan her eylemde *Kızıl Bayrak* dalgalanmaya devam edecektir.

***Kızıl Bayrak* susmaz, susturulamaz!**

***Kızıl Bayrak* yukarı, daha daha yukarı!**

Yaşasın devrim ve sosyalizm mücadelesi!

BİR-KAR (İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu)

EÜ: Kızıl Bayrak susturulamaz!

Sosyalist basına yönelik düzenin saldırıları durdurak bilmezken, *Kızıl Bayrak*'ın 43. sayısına, "Türkiye Komünist İşçi Partisi'nin 2. Kongresi'nin toplandığına dair haber ve metinlere yer vermesinden dolayı toplatma ve el koyma kararı verildi. Sermayenin korkusunun ifadesi olan bu karar, aynı zamanda acizliğinin üstünü örtme çabalarından başka bir şey değildir.

Onlar kapatma, toplatma kararı aladursunlar, bizler Ege Üniversitesi'nde *Kızıl Bayrak*'ı dün olduğu gibi bugün de dalgalandırmaya devam ediyoruz. Sermayenin korkusu elbette boşuna değildir! Şaşkınlıkla değil, doğal karşıladığımız bu korkularını kâbusa çevirmek de *Kızıl Bayrak*'ı dün, bugün ve yarın daha da yükseklerle çıkarmakla

mümkün olacaktır.

Ege Üniversitesi Ekim Gençliği

Trabzon: Kızıl Bayrak susturulamaz!

Gazetemiz *Kızıl Bayrak* hakkında, TKİP 2. Kongresi ile ilgili belgesel metinlere yer verilmesi gerekçe gösterilerek "yasadışı örgüt propagandası" yapıldığı iddia edilmiş, 9 Kasım 2007 tarihli 43. sayısının toplatılmasına ve gazetemizin yayınının 2 hafta durdurulmasına karar verilmiştir.

Yıllardır işçi ve emekçilerin haklı ve meşru taleplerinin savunucusu, devrimin ve sosyalizmin sesi olan gazetemize yönelik bu saldırıyla ilgili olarak Trabzon İHD'de bir basın açıklaması gerçekleştirdik. 18 Kasım'da gerçekleştirdiğimiz basın açıklamasında emperyalist-kapitalist sistemin Ortadoğu'yu kana buladığı, Kürt halkına yönelik saldırıların iyiden iyiye azgınlığı, şovenizm zehri ile işçi ve emekçilerin beyinlerinin bulandırıldığı bu süreçte gazetemizi hedef alan bu saldırının şaşırtıcı olmadığını dile getirdik. Basın açıklamasına Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği de destek verdi.

Bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da *Kızıl Bayrak* işçi ve emekçilerin sesi ve soluğu olmaya devam edecektir.

Baskılar bizi yıldıramaz!

***Kızıl Bayrak* susturulamaz!**

Trabzon Ekim Gençliği

Sermayenin “Mesleki Eğitim Planları”nın geçmişi, bugünü ve yarını

Geçtiğimiz günlerde Swissotel’de “Mesleki Eğitim Reformlarını Değerlendirme Uluslararası Konferansı” gerçekleşti. AB’den alınan 51 milyon avroluk hibeyle 2002’de başlatılan beş yıllık Mesleki Eğitimin Geliştirilmesi Projesi’nin (MEGEP) tamamlanması nedeniyle düzenlenen konferansa, başta TÜSİAD Başkanı Arzuhan Doğan Yalçındağ, TOBB Başkanı Rıfat Hisarcıklıoğlu olmak üzere birçok sermaye temsilcisinin yanı sıra, Avrupa Komisyonu Türkiye Delegasyonu Başkanı Marc Pierini de katıldı.

Toplantının bir diğer katılımcısı ise Milli Eğitim Bakanı Çelik’ti ve meslek liselerine sermayeye vasıflı işgücünün yaratılması amacıyla biçilen misyona uygun olarak önümüzdeki süreçte yapılacak bir çalışmayı müjdeledi. Milli Eğitim Bakanlığı, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı, Sanayi ve Ticaret Bakanlığı ile birlikte ciddi bir inisiyatif çalışması başlatılacağını aktardı. Bu projenin istihdam ağırlıklı bir mesleki ve teknik eğitim projesi olacağını, bu projede de AB tecrübesinden yararlanmak istediklerini dile getirdi.

2000’lerin başından itibaren mesleki eğitim ve meslek liseleri sermayenin gündeminde yer tutmaya başladı. “Meslek lisesi, memleket meselesi” gibi süslü şiarlar altında kamuoyuna sunulan projelerle mesleki eğitim, sermayenin temsilcilerinin dilinden düşmedi. Ancak açık ki sermaye düzeninin soruna olan ilgisinin kaynağı kendi çıkarlarıydı.

Bu konferansta katılımcı olan TOBB Başkanı Rıfat Hisarcıklıoğlu’nun, uluslararası rekabette Türkiye’nin ön plana çıkabilmesi için tek çözümün iyi yetişmiş insan gücü olduğunu söylemesi, sermayenin neden mesleki eğitime bu kadar ilgili olduğunu özetlemektedir.

Neden burjuvazi mesleki eğitimi tartışıyor?

Sermayenin ara eleman ihtiyacının karşılanması, yani kapitalist üretim için vasıflı işçi yetiştirilmesi cevabı bu sorunun en özlü anlatımıdır.

Gelişen teknoloji kas gücüne duyulan ihtiyacı minimuma indirirken, daha karmaşık bir yapıya bürünen makineler nitelikli işgücünü ihtiyaç haline getirir. Sermaye hem bu alandaki açığı kapatacak ve hem de düşük maliyetli olacak işçilere ihtiyaç duyar. İşte bu nedenle sermayenin yüzünü döndüğü alan meslek liseleri olmaktadır.

Başlangıçta sanayileşmeye bağlı olarak açığa çıkan “ara eleman” ihtiyacına yanıt verebilmek için kurulan meslek okulları, mühendis, yönetici vb. ile işçi arasında, tam da adına uygun bir “ara işgücü” eğitimi verilen kurumlardı. Ancak bugün kapitalizmin geldiği aşamada, eğitilmiş işgücüne artan talep, meslek lisesi ve meslek yüksekokullarının da yeniden yapılandırılmasını zorunlu kıldı. Bugün burjuvaziye sadece çalışma saatlerinin esnekliği, sınırsızlığı, ihtiyaç duyduğu işgücünün ucuzlatılması yetmemektedir. Tüm bunlarla birlikte piyasa rekabetine yanıt veren, teknolojik birikimi ile üretimde yer tutan, örneğin bilgisayar kullanabilen bir işgücü gerekmektedir. Fakat halihazırda meslek liselerinde verilen eğitim bu açıdan çok yetersizdir. Burada sorun iki yönlüdür. İlk olarak tekeller okullardaki eğitimi kendi ihtiyaç duyduğu nitelikli kadroların yetişmesinde yetersiz görmektedir. İkinci olarak, bu

okulların birer üretim merkezi haline getirilmesiyle maliyetlerinin önemli ölçüde düşürülmesini istemektedir.

MEGEP nedir?

MEGEP; Türkiye’deki mesleki eğitim sisteminin güçlendirilmesini amaçlayan, sermaye hükümeti ile Avrupa Komisyonu arasında imzalanan bir anlaşma sonucu yürürlüğe girmiş, Avrupa Birliği hibesi ile gerçekleştirilmiş, Türkiye genelinde 30 ilde ve 145 pilot kurumda uygulanmış 51 milyon Avro bütçeli 5 yıllık bir projedir. 2002-2007 yılları arasında adımları atılmıştır ve önümüzdeki yıllar da yeni projelerle bütünleştirilmesi hedeflenmektedir.

Konferansta MEGEP’in birçok ilke imza attığı vurgulanmıştır. “Eğitim ile İş Piyasası arasındaki denge giderek bozulmuş, küresel piyasalarla bütünleşmeye çalışan Türkiye ekonomisinin ihtiyaçlarına cevap verecek yetişmiş, nitelikli ve esnek bir işgücü hacmi giderek daralmaya başlamıştır” sözleriyle sunumuna başlayan müsteşar yardımcısı Salih Çelik’in raporundan alıntılar yaparak MEGEP’in kapsamını anlayabiliriz.

* *“İş piyasasındaki arz talep dengesini gözetken, hayat boyu öğrenme ilkelerine fırsat veren bir mesleki ve teknik eğitim sistemi geliştirmek, mesleki ve teknik eğitimin karar alma, uygulama ve izleme süreçlerine ulusal ve yerel düzeylerdeki paydaşların katılımını sağlamak,*

* *Mesleki ve teknik eğitim sisteminde yer alan ulusal ve yerel düzeylerdeki bütün paydaşların kurumsal kapasitelerini güçlendirmek,*

* *Mesleki eğitim sistemimizi;*

* *12 yıllık zorunlu eğitime geçiş için altyapı oluşturacak şekilde düzenlemek,*

* *AB ve gelişmiş ülkelerdeki eğitim sistemi ile eşgüdümlü hale getirmek,*

* *Hayat boyu öğrenme ilkeleri doğrultusunda ve iş piyasasındaki arz talep dengesini gözeterek şekilde düzenlemek ilkeleri göz önüne alınarak yola çıkmıştır.”*

Türkiye işgücü piyasasının yapısı hakkında 1995-2007 yılları arasındaki mevcut verilerden yola çıkılarak “Türkiye’nin İş Piyasası Raporu” hazırlanmıştır. İŞKUR Genel Müdürlüğü ile 31 ilde, 10 ya da daha fazla personel çalıştıran 5700 işletmede “İşgücü Piyasası ve Beceri İhtiyaç Analizi Anketi” yapılmıştır. Bu anketle: “Çalışmanın yapıldığı illerdeki iş piyasasının yapısı”, “hangi mesleklerin gelecekte var olacağı ya da olmayacağı”, “işgücü piyasasında ihtiyaç duyulan meslekler” ve “ihtiyaç duyulan becerilerin tespit edilmesi hedeflenmiştir”.

Mesleki ve teknik eğitimde modüler ve esnek bir sisteme geçilecek, yükseköğretim ve ortaöğretim düzeyindeki mesleki eğitim, program bütünlüğünü esas alan tek bir yapıya dönüştürülecek, mesleki eğitimde, nitelikli işgücünün yetiştirilmesinde önemli yeri olan uygulamalı eğitime ağırlık verilecektir.

Ekonominin ara eleman ihtiyacını karşılamak için mesleki eğitim faaliyetlerinin kümeleşme ortamı oluşturan OSB’lerde ilgili hizmet kurumları ve özel sektörle etkili işbirliği içinde yaygınlaşmasını sağlayan mekanizmalar güçlendirilecektir.

Bu kadar ayrıntılı ön çalışmaların, bu gösterişli projelerin eğitim sistemine taşıdığı ilklere

bakıldığında, neyin amaçlandığı açıkça görülecektir.

Meslek liseleri ile sermaye işbirliğinin altyapısı

Okullarla sermaye grupları arasında imzalanan işbirliği protokolleri, projeler ve staj anlaşmaları bu süreçte meslek liseleri ve meslek yüksek okullarının bağımlı şekillendirmiştir. Kendini METEB olarak ifadelendiren bu programda bir veya birden çok meslek lisesinin bir MYO ile birleştirilmesi ve meslek lisesi öğrencilerinin bağlı olduğu MYO’ya veya program olarak uygunluk gösteren bir başka MYO’ya sınavsız geçebilmesi sağlanmıştır. Halihazırda sınavsız geçişten yararlanan öğrenciler %10’dan az olmayacak şekilde isterlerse kendi alanlarındaki lisans programlarına dikey geçiş yapabilmektedirler.

Eğitim programlarının ilişkilendirilmesi ve geliştirilmesi için bir adım olarak atılan bu yöntemle, okullarla sermaye gruplarının aralarında imzaladıkları işbirliği protokolleri, projeler ve staj anlaşmaları sistematik bir forma kavuşturulmuştur.

METEB’lerin OSB’lere kaydırılması ise eğitimin pratik ayağının (haftanın 2 günü okulda teorik ders, 3 gün fabrikalarda pratik eğitim) atölyelere kaydırılmasını hızlandırmayı amaçlıyor. Örneğin, Renault Mais, Toyotosa, İzocam, Türkiye Alüminyum Sanayiciler Derneği vb. pek çok kurum ve kuruluş Türkiye’nin pek çok yerinden meslek liseleriyle imzaladıkları protokol çerçevesinde hem buradaki stajyer öğrencileri çalıştırıyor hem de atölye gibi fiziki imkanlarından yararlanıyor. Bunun en dikkate değer örneği Şişli Endüstri Meslek Lisesi’nde “Tofaş Yetkili Servisi”nin öğrencilere oto tamiri yaptırıyor olmasıdır.

Referans yerine performans

Konferansta mesleki ve teknik eğitimin AB ile müzakere sürecinde bir numaralı gündem maddesi olduğunu ifade eden Çelik, bu nedenle “e-mezun projesinin” hayata geçirilmesinin önem taşıdığını vurgulayarak, sermayenin önündeki ilk projeyi anlattı.

MEB yetkilileri projeye mesleki ve teknik ortaöğretim kurumlarından mezun olanların bilişim teknolojileri kullanılarak web tabanlı olarak izleneceğini kaydetti. Böylece mezun olanların istihdam durumlarının belirleneceği, elde edilecek verilerin eğitimin güçlü ve zayıf yönlerini ortaya çıkaracağı, iş hayatının taleplerine uygun eleman yetiştirmek amacıyla eğitim-istihdam ilişkisinin güçlendirileceği anlatıldı. Yani okul sürecindeki staj döneminden itibaren sermaye için en fazla süre, en iyi performansla, hiçbir hak talep etmeden çalışanlar bu listede en üst sırada yer alacak.

Sermaye bütün kurumlarıyla her adımını planlı atıyor. Bir yandan kendi ihtiyaçlarını en masrafsız biçimde karşılarken diğer yandan da geleceğini güvence altına almaya çalışıyor. Sermayedarlar tarafından özel olarak eğitilmiş ve sınıf bilinci daha 13-14 yaşında tırpanlanmış bir işçi tipolojisi, işçi sınıfının gelecek mücadelesine vurulan bir darbe olacaktır. Sermayenin meslek liseliler üzerinde oynadığı oyuna karşı etkili bir mücadele bu nedenle büyük önem taşımaktadır.

20. Yılında Komünist Hareket...

Geçmişini aştık, geleceği kazanacağız!

I

Geçmişten köklü bir kopuş olarak komünist hareketin doğuşu...

80'li yılların ikinci yarısı... Türkiye'de faşist darbe ve yenilgi sonrası dönem... '70'li yılların devrimci yükselişi içinde hızla güç kazanan devrimci örgütler, büyük bir bölümüyle tasfiye olmuş durumda... Ortama dağımlık ve yığılmış, devrimden ve örgütten kaçış, tasfiyecilik ve liberalleşme, düzene kaçış ya da ılımlı sol bir çizgide düzenin icazet alanına yönelme hakim...

1987 yılı... Ekim Devrimi'nin 70. Yılı... Sovyetler Birliği'nde Gorbaçov dönemi... Gorbaçov'un Ekim Devrimi'nin 70. Yılı vesilesiyle yaptığı konuşma, sosyalizmle hiç bir ilgisi kalmamış yozlaşmış bürokratik rejimler için sonun başlangıcı oluyor... Bu arada Gorbaçovculuk ve özellikle de 70. Yıl konuşması, dünya solunda yeni bir tasfiyeci cereyan etkisi yapıyor. Bunun etkileri Türkiye'de de yankılanıyor, yenilginin ürünü tasfiyecilik yeni bir beslenme kaynağı buluyor...

1987 yılı... 12 Eylül karanlığının ardından sınıftaki hoşnutsuzluk birikimini yansıtan ilk işçi eylemleri... NETAS ve DERBY işçilerinin büyük yankı uyandıran, umut ve iyimserlik yayan grevleri... Öğrenci gençlik cephesinde ilk hareketlenmeler... Kürt halkının büyük ulusal uyanışı, Kürdistan dağlarında gittikçe güçlenen gerilla mücadelesi...

Ve yine 1987 yılı... Ağır ve kolay bir yenilgiye uğramış bulunan devrimci hareketten arta kalan sınırlı güçlerin ilk toparlanma çabaları... Toparlanma çabalarına tartışmalar, arayışlar, ayrışmalar eşlik ediyor... Küçük-burjuva kimliğin belirlediği devrimci-demokrat hareket önemli bir yol ayrımında... Kolay yenilginin nedenleri üzerine devrimci muhasabe kritik bir önem taşıyor... Bu nedenlerin üzerine devrimci bir sorumluluk ve kararlılıkla gidilecek, böylece geçmiş ileriye doğru aşılabilecek mi, yoksa eski çizgiyle, bunun ürünü yapısal zaafarla kalınan yerden devam mı edilecek?

Büyük yol ayrımındaki kritik soru buydu ve Komünist hareket bu soruya verilen devrimci yanıtın bir ifadesi olarak siyaset sahnesine doğdu. Geçmişin devrimci birikimini ve kazanımlarını sahiplendi, fakat aynı geçmişe damgasını vuran küçük-burjuva dünya görüşüne, çizgiye ve kültüre savaş açtı. Demokratizm yerine sosyalizm, küçük-burjuvazi yerine işçi sınıfı dedi. Küçük-burjuva sosyalizmine karşı proletarya sosyalizmi bayrağını yükseltti.

Nisan 1987... Komünistler bir bildiri ile yaşadıkları kopmayı ilan ediyorlar...

Mayıs 1987... Komünistler iki temel metinle ideolojik platformlarını devrimci kamuoyuna ilan ediyorlar.

Ve Ekim 1987... Gorbaçovculuğun Ekim Devrimi'nin son izlerine karşı bir haçlı seferi başlattığı bir tarihi kesitte, Komünistler EKİM ismini benimsiyorlar. "Yeni Ekimler İçin!" şiarıyla, devrimci bir yeraltı yayını olan EKİM'in yayımına başlıyorlar. "Herkes Kendi Bayrağı Altına!" şiarını yükselterek, devrimci hareketin ilkelere dayalı bir iç ayrışma ve saflaşma çağrısını yapıyorlar.

Bu tarih ve bu adım, bir siyasal akım olarak komünist hareketin doğumunu işaretliyor. Parti sorununu sosyalizm ile sınıf hareketinin devrimci

20. Yılında Komünist Hareket...

Geçmişini aştık, geleceği kazanacağız!

birliği olarak ele alan yeni türden bir hareketin doğumunu müjdeliyor.

II

Komünist hareketin ilk büyük sınavı

Tarih Mart 1991... Ekim 1. Genel Konferansı'nın toplandığı kamoyuna açıklayan bildiri şu sözlerle başlıyor: "Mevcut tüm örgütlerimizin seçilmiş delegeler temelinde tam ve geniş bir temsiline dayanan EKİM 1. Genel Konferansı toplandı..."

Oysa çok değil, yalnızca üç yılı biraz aşan bir süre önce, hemen herşeye sıfırdan başlanmıştı. Elde ne örgütsel bir yapı ne de herhangi bir kadro birikimi vardı. Ve yalnızca üç yılı biraz aşan bir süre sonra, komünist hareket ideolojik, politik ve örgütsel bütünlüğü içinde bir siyasal güç idi artık. Geniş bir örgütsel temsile dayanan EKİM 1. Genel Konferansı bu gelişmeyi simgeliyordu. İdeolojik bir çıkış, kararlı ve inatçı bir çaba içinde kendi maddi karşılığını da yaratmıştı. Üstelik yenilginin tasfiyeci etkilerinin hala da sürdüğü, dahası dünyadaki '89 çöküşüyle yeni bir güç ve ivme kazandığı bir tarihi evrede...

Bu, komünist hareketin ilk büyük sınavı idi. Bu sınav, en elverişsiz koşullarda yola çıkıldığı halde, kısa zamanda siyasal ve örgütsel varolma hakkı kazanılarak verilmişti. Geleneksel küçük-burjuva hareketten köklü kopuşun derin ideolojik-politik anlamı, hayat içinde karşılığını bularak kanıtlanmıştı.

Fakat bu yalnızca bir başlangıç sınavı idi. Asıl sınav partinin inşası üzerinden verilmeliydi. Partinin ideolojik ve örgütsel temelleri yaratılmalı, partileşme çabası sınıfla devrimci birleşme çabası içinde ete kemiğe büründürülmeliydi. Zaman komünistlerin bu sınavı da alınlarının ağıyla vereceğine çok geçmeden

tanıklık edecekti.

III

1987-1991: Büyük kitle hareketi dalgası

1987-1991 yılları... Sınıf hareketinin büyük dalgasının yaşandığı yıllar... Başlangıçta sınırlı bazı grevler olarak başlayan hareket, yıldan yıla güç kazanarak '89 Baharında büyük patlamasını yapıyor. Türkiye'yi sarsan bu görülmemiş genişlikteki hareket '90 yılında da devam ediyor. Yaygın işçi eylemleri sonbaharda büyük bir grev dalgası ile birleşiyor ve yılın sonuna doğru, Zonguldak madenci fırtınası ile doruğuna ulaşıyor.

Aynı dönemde, daha somut olarak da 1990'dan itibaren, sahneye kamu emekçileri de çıkıyor. Yaygın eylemliliğe yoğun bir örgütlenme çabası eşlik ediyor, hemen tüm işkollarında kamu emekçileri sendikaları kuruluyor ve geniş bir kitle tabanı kazanıyor.

Dönemin yaygın işçi-emekçi hareketliliği, Kürdistan'da patlak veren Serhildanlar'la yeni bir boyut kazanıyor. Kürt ulusal uyanışı, sürekli güç kazanan gerilla hareketi ile kent ve kasaba merkezlerindeki kitle hareketinin birleştiği bir gelişme aşamasına ulaşıyor.

Kendi cephesinden öğrenci gençliğin de yer aldığı bu '87-'90 hareketliliği, özellikle de işçi hareketi, henüz dağımlık ve tasfiyeci bir karmaşa içindeki Türkiye solu üzerinde geçici bir moral etki yaratıyor. '70'li yılların halkçı akımları, geçmiş bilinçlerinde ideolojik bir yenileme yaşamaksızın, bir anda "işçici" oluyorlar. Ortama devrimci bir iyimserlik hakim, yeni bir devrimci yükseliş beklentisi var.

Aynı dönemde dünyada '89 yıkılışı yaşanıyor, ortalık toz duman, dünya solu büyük bir bölümüyle

Geceği kazanacağız!

yıkılışın sarsıntısı altında eziliyor... Fakat büyüyen ve yayılan kitle hareketi Türkiye’de bu yıkıcı etkiyi sınırlıyor. Halkçı akımlar, köklü yapısal zaafalarını sorgulamayı ve aşmayı bir yana bırakarak, gelişmekte olan kitle hareketi dalgası içinde kolayından güç olmayı, böylece yenilgiyi unutmayı/unutturmayı umuyorlar.

IV

1990’lı yıllar: Toplumsal durgunluk ve siyasal gericilik

Fakat iyimser beklentiler gerçekleşmiyor... 12 Eylül sonrasında bu umut ve iyimserlik yayan en önemli kitlesel kabarması, ‘91 yılı başında sona eriyor. Yiğit Zonguldak madencilerinin Mengen barikatlarında kırılan eylemi, büyük işçi hareketi dalgasının da sonunu işaretliyor. Körfez savaşını bahane eden sermaye iktidarı, Türkiye tarihinin bu en geniş katılımlı işçi hareketini kırmakla kalmıyor, hareketin önünü tutan öncü işçi kuşağını da sistemli bir çabayla fabrikalardan ve işletmelerden temizliyor. Bu işçi hareketinin sonraki dönemine de vurulan ve etkileri hala da aşılamayan büyük bir darbe oluyor.

1992 yılı Newroz’u ise Kürt hareketinin gelişme sınırlarını ortaya koyuyor ve onu tarihi bir yol ayrımı ile yüzyüze bırakıyor. Bu yol ayrımında seçilen yol, devrimci konumdaki Kürt hareketini zamanla bugünkü reformist çizgiye sürüklüyor... Aynı dönemde öğrenci hareketi yaşadığı kısırlığı bir türlü aşamıyor, dar bir çerçeveye sıkışıp kalıyor... Kamu çalışanları hareketi gelişimini herşeye rağmen sürdürüyor, fakat bürokratik-reformist önderlik altında bu hareketin olanakları da zamanla heba oluyor.

Bütün bu gelişmeler devrimci ve reformist kanatlarıyla Türkiye’nin geleneksel soluna egemen

iyimser havayı da alıp götürüyor. Solda yeni bir tasfiyecilik dalgası başgösteriyor. '89 yıkılışının etkileri biraz gecikmiş olarak Türkiye solunda da yankısını buluyor. 20-30 yıllık parti ve örgütlerden bazıları tasfiye olup gidiyor... '70'li yılların en büyük örgütleri devrimle ideolojik ve örgütsel bağlarını kopararak

düzenin icazetine sığınıyorlar, birer birer yasal partiye dönüşüyorlar. Halkçı akımlar sınıfa yönelim modasını kısa zamanda bir yana bırakıyorlar, yeniden geleneksel alanlarına, esas olarak da semtlere çekiliyorlar.

'87-90 eylem dalgası, 12 Eylül sonrasında en önemli kitlesel kabarması idi. Solu toplamında hazırlıksız yakaladı ve kalıcı mevziler yaratmadan kırılıp gitti. O günden bugüne Türkiye’de yaşanan, esas yönünden toplumsal durgunluk ve siyasal gericiliktir.

İşçiler ve emekçiler o günden bugüne elbette hep bir biçimde hareketlilik içinde oldular. Gösteriler, eylemler hiç eksik olmadı. Kitlesel katılımlı 1 Mayıslar yaşandı, Ankara’ya büyük yürüyüşler gerçekleşti, İstanbul’un semtlerinde kitlesel patlamalar oldu. Kürt halkı direnişini kesintisiz olarak sürdürdü.

Fakat tüm bunlar belli sınırlar içinde kaldı, büyüyen ve genişleyen birleşik bir dalgaya dönüşmedi. Türkiye toplumunun ancak böyle bir dalga ile temizlenebilecek 12 Eylül sonrası kirli havası, faşizm, şovenizm ve dinsel gericilikle iyiden iyiye zehirlendi... Halen de durum budur ve denebilir ki bugünün Türkiye’sine tüm bir 12 Eylül sonrası dönemin en kirli, en zehirli atmosferi hakimdir.

V

Komünistler zor dönemde zoru başardılar

Kitlesel bir kabarmanın yaşandığı başlangıç yıllarında, Komünistler henüz bir ilk örgütsel ve kadrosal temel yaratmak uğraşında idiler. Bunda bir ölçüde başarı sağladıkları bir aşamada ise kitlesel kabarma artık geride kalmıştı. Dalganın kırıldığı tarih ile EKİM 1. Genel Konferansı’nın toplandığı tarih

Devrim ve sosyalizm mücadelesinin 20. Yılındayız!

Türkiye devrimci hareketi 20 yıl önce bir yenilgi sonrası dönemde ve bir yol ayrımında idi. Bu yol ayrımı, görkemli bir devrimci yükseliş döneminin ardından gelen kolay bir yenilgiye karşı tutum üzerinden ortaya çıkıyordu. Bu yenilginin nedenleri üzerinde derinlemesine durulacak, gerekli sonuçlar çıkarılıp geçmiş devrimci temellerde aşılanacak mıydı, yoksa geçmiş savunmak adı altında pratikte iflası kanıtlanmış eski çizgide ısrar mı edilecekti?

Biz komünistler 20 yıl önce ilk tutumun savunucuları olarak ortaya çıktık. Yenilginin dersleri temelinde geçmişle devrimci hesaplaşmayı savunduk. Geçmiş devrimci kazanımlarını koruyup ileriye taşıyabilmenin biricik olanaklı yolunun da bu olduğunu ısrarla söyledik. Bu olmadıkça, değil ileriye yürümek, geçmiş devrimci kazanımlarını koruyabilmenin bile olanaksız olduğunu vurguladık.

20 yılın ardından bugün zaman sözünü söylemiş bulunuyor.

Yenilgiden öğrenmeye yanaşmayanlar, buna yolaçmış yapısal zaaf ve zayıflıklarını görmezlikten gelenler, buldukları yerde bile duramadılar, aşamadıkları geçmişin de gerisine düştüler. Ya devrimden koparak düzenin icazet sınırları içine geçtiler, ya da hepten tasfiye oldular, yok olup gittiler.

Biz ise aynı dönemde devrimci bir çizgi temelinde devrimci bir örgüt yaratık, bunu işçi sınıfının devrimci partisinin kuruluşu ile taçlandırdık. Bugünün Türkiye’sinde devrim ve sosyalizm bayrağını yükseklerde tutuyoruz, başlangıç döneminin heyecanı ile yolumuzu yürütüyoruz. Geçmiş savunmak adına bize karşı gerici bir ayak direme gösterenlerin çoktan terkettikleri geçmiş devrimci mirası da biz savunuyoruz, işçi sınıfı devrimciliği çizgisinde ileriye, geleceğe de biz taşıyoruz.

Geride kalan 20 yıl, büyük umutlara konu olan ilk birkaç yıl sayılmazsa, büyük bir bölümü ile

Türkiye’de sosyal durgunluğun ve siyasal gericiliğin egemen olduğu bir tarihi dönem oldu. Halen de bu dönemin içindeyiz. Fakat bunun geride kalacağından, Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin yeniden, yenilenmiş bir taze enerji ile mücadele sahnesine, üstelik geçmiştekinden daha etkin bir biçimde çıkacaklarından kuşku duymuyoruz.

Komünistler olarak geride kalan 20 yılda kattığımız masefeyi buna yalnızca bir ilk hazırlık sayıyoruz. Güne bütün varlığımız ile yükleniyor, geleceğe en iyi biçimde hazırlanmaya bakıyoruz. Partiyi devrimci sınıf hareketi zemininde yıkılmaz bir kuvvet haline getirmek için tüm gücümüzle çalışıyoruz. Türkiye’de devrimin ve sosyalizmin geleceğinin bütünüyle buna bağlı olduğunu çok iyi biliyoruz.

**Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!
Yaşasın proletarya devrimi ve sosyalizm!**

(TKİP Merkez Yayın Organı *Ekim*’in Kasım 2007 tarihli 248. sayısından alınmıştır...)

aynıdır: '91 yılı başı...

Komünistler kitle hareketindeki kırılmayı izleyen ve solun hemen tümünü bir biçimde etkileyen tasfiyeciler cereyana kararlılıkla direndiler. Bunun kendi saflarına etkisini de aynı kararlılıkla bertaraf ederek, parti inşa sürecini ilerletmeye ve partinin kuruluşuyla taçlandırmaya verdiler tüm dikkatlerini. İdeolojik gelişmeyi ihtilalci temellere dayalı örgütsel bir gelişme eşliğinde sürdürmekle kalmadılar, tüm güç ve enerjileriyle sınıfa yöneldiler. Büyük bir kararlılık ve inatla fabrika ve işletmelerde çalıştılar. Patlak veren işçi direnişleriyle her seferinde anlamlı bağlar kurdular. Geçici semt hareketlenmelerinin yarattığı yeni halkçı cereyana prim vermeyerek, sınıf çalışmasına yüklenmeyi inatla sürdürdüler. Bu çabalar içinde önemli deneyimler biriktirdiler ve bazı ilk kazanımlar elde ettiler. Gençlik hareketi içinde kazandıkları güç ve olanakları da bir biçimde bu çalışmaya yönelttiler.

Bütün bunlar siyasal polisin sonu gelmeyen ve her seferinde önemli kayıplara yolaçan saldırıları eşliğinde oldu. Bu saldırılara rağmen komünist hareket, örgütsel varlığını ve gündün güne genişleyen faaliyet kapasitesini hiç kaybetmedi. Bir yeraltı yayını olan *Ekim*, bütün bu dönem boyunca, üstelik artık 15 günlük periyotlar halinde düzenli olarak yayınlandı. Komünistler bu arada legaliteden, legal araç ve olanaklardan da en iyi biçimde yararlanmaya çalıştılar. Düzenli periyodik yayınlar, kitaplar, bültenler, broşürler çıkardılar... Özellikle siyasal poliste olmak üzere, mahkemelerde ve zindanlarda direnişçi bir kimliğin temsilcisi oldular. Habip Gül şahsında en iyi temsilcilerinden birini bulan direnişçi bir gelenek geliştirdiler, kendi direniş kültürlerini yarattılar.

Özetle komünistler, devrimci teorik gelişmeyi devrimci pratik çalışma ve eylemle birleştirdiler. Bunu, ihtilalci temellere dayalı bir örgütsel gelişme zemininde ve sınıfla devrimci birleşmeye kilitlenen bu süreç halinde yaşadılar.

Zor ve elverişsiz bir tarihi-toplumsal ortamda bu zorlu çaba, Kasım 1998'de tarihi bir başarıyla taçlandı. Geniş bir örgütsel temsile dayanan TKİP Kuruluş Kongresi, haftalarca süren yoğun çalışmasının ardından partinin kuruluşunu ilan etti.

VI

“Devrim tarihimizde bir kilometre taşı!”

“Devrim tarihimizde bir kilometre taşı!” TKİP Kuruluş Kongresi Bildirisi partinin kuruluşunu bu başlıkla bildiriyor ve atılan tarihi adımın anlamı hakkında şunları söylüyordu:

“Partimizin kuruluşu, insanlığı ve uygarlığı tükeniş ve yıkıma sürükleyen emperyalist-kapitalist dünya düzenine karşı kendi coğrafyamızdan yükseltilen militan bir mücadele çağrısıdır. Partimizin kuruluşu, on yıllardır yıkılmayı bekleyen Türkiye'nin kokuşmuş ve çeteleşmiş kapitalist sömürü düzenine militan bir savaş ilanıdır. Partimizin kuruluşu, on yıllardır bu topraklarda devrim ve sosyalizm davası uğruna kavga vermiş, emek harcamış, acı çekmiş, büyük yığıtlık örnekleri sergilemiş dünün ve bugünün devrimci kuşaklarının yarattığı birikimin güvenceye alınmasıdır. Ve nihayet partimizin kuruluşu, kapitalist sömürü düzenini tarihe gömecek ve bu uğurda tüm emekçilere önderlik edebilecek yetenekteki tek gerçek toplumsal güç olan işçi sınıfının devrimci önderlik ihtiyacının somut olarak karşılanmasıdır...”

Geçmiş devrimci temellerde eleştirip aşma çabasının ürünü olan TKİP, aynı zamanda kendini bu geçmiş içinde oluşan tarihi birikimin ürünü, mirasçısı ve yarınlara taşıyıcısı ilan ediyordu:

“Türkiye Komünist İşçi Partisi dünyada ve Türkiye’de zafer ve yenilgilerden oluşan zengin bir devrimci mirasın üzerinde yükselmektedir. Partimiz bu mirası kararlılıkla savunmakta, kendisini onun

bugünkü temsilcisi ve yarınlara taşıyıcısı saymaktadır...”

“Fakat öte yandan partimiz bizzat bu aynı devrimci geçmişin çok yönlü bir eleştirel değerlendirmesinin ürünü olmuştur. Zayıf, eksik ve kusurlu olan her noktada bu geçmişi devrimci eleştiriye tabi tutmuş, ondan gelecekteki mücadeleler için gerekli dersleri ve sonuçları çıkarmaya çalışmış, bu temel üzerinde devrimci bir yenilenmenin ifadesi olmuştur. Dünyada ve Türkiye’de yıkıcı yenilgilerle sonuçlanan bir tarihi dönemle devrimci hesaplaşmanın ürünü olan Türkiye Komünist İşçi Partisi, bu konumu ve kimliği ile yeni dönemi kucaklama iddiasındadır.”

TKİP Kuruluş Kongresi bildirisi, partinin nihai hedefini ve temel niteliklerini şu sözlerle vurguluyordu:

“Partimiz komünist sıfatı taşımaktadır, o komünizmin partisidir. Nihai hedefi, toplumun sınıflara bölünmesine kesin bir biçimde son vermektir. Böylece bu bölünmeden doğan her türlü toplumsal ve politik eşitsizliği tamamen ortadan kaldırmak, onun ürünü olan her türlü kötülüğü kökünden yoketmektir. Baskının, sömürünün, her biçimiyle köleliğin ilelebet yokedildiği evrensel bir toplum düzenine ulaşmaktır.

“Partimiz devrimci bir kimlik taşımaktadır; o devrimin, proletarya devriminin partisidir. Bugün partimizin önündeki temel devrimci görev, burjuvazinin sınıf egemenliğinin yıkılması, iktidarın işçi sınıfı tarafından ele geçirilmesidir...”

“Partimiz işçilerin, işçi sınıfının partisidir. Partimizin işçi sınıfının temel çıkarları dışında bir çıkarı, temel amaçları dışında bir amacı yoktur. İşçi sınıfı toplumumuzu bugünkü çürüme ve kokuşmadan muazzaf bir devrimle çekip çıkarma yeteneğinde olan tek gerçek toplumsal güçtür. Devrimimiz ancak bu sınıfın önderliğinde başarıya ulaşabilir. Partimizin temel tarihi misyonu bu doğrultuda işçi sınıfına yol göstermek, ona bugünkü mücadelesinde önderlik etmektir. Bunda başarılı olabilmek için işçi sınıfıyla et ve turnak gibi kaynaşmak partimizin en acil görevidir. Bu tüm öteki emekçi katmanlara, toplumun tüm öteki ezilen kesimlerine başarıyla önderlik edebilmenin de biricik maddi güvencesidir.”

VII

Devirmeyen darbe güçlendirdi!

TKİP'nin kuruluşu 10 yılı aşan zorlu bir parti inşa sürecinin ürünü olmuştur. Bu süreç örgütsel bir inşa, kadrosal bir birikim, pratik bir mücadele deneyimi, direnişçi bir gelenek ve sınıf hareketiyle kurulan somut bağlarda maddi ifadesini bulmuştu. Partinin kuruluşu bütün bu alanlarda yeni bir düzeye geçişe bir çağrıydı da.

Ne var ki karşı-devrim saldırısı buna izin vermedi. Sermaye iktidarı Partinin kuruluşunu parti örgütüne yönelik sistemli saldırılarla karşıladı. TKİP bu saldırılardan büyük yara aldı, fakat yıkılmadı. Partili kimliğe ulaştıran birikim bu türden saldırıları başarıyla atlatabilmenin de en büyük güvencesiydi. Partinin saldırılara bir yanıt olarak kaleme aldığı “Devirmeyen darbe güçlendirir!” başlıklı değerlendirmede bu şöyle ifade ediliyordu:

“Biz artık partiyiz; bizim artık bir adımız, bayrağımız, programımız, çizgimiz, değerler sistemimiz, geleceği kucaklama azmimiz ve işkenceci takımının bir kısmını şu günlerde ayrıca tanıma olanağı bulunduğu davada sarsılmaz kadrolarımız var. Bu bir kimlik, bir kültür, sarsılmaz bir moral kuvvet, geleceği kucaklama iradesi ve hırsı demektir. Bu dokunulamaz ve yıkılmaz bir kuvvettir, bu partidir. Parti olmak her şeyden önce budur ve düzenin bütün bir saldırı ve şiddet aygıtının bunun karşısında yapabileceği bir şey yoktur. Bu olduğu sürece, aldığımız örgütsel darbeleri, yaşadığımız fiziki

kayıpları kısa sürede misli ile telafi ederiz biz. Dahası yaşananların sağladığı paha biçilmez derslerle daha bilinçlenmiş, güçlenmiş ve bilenmiş olarak...”

Bu aynı yıllar Türkiye’de siyasal gericiğin adeta saha kalktığı bir dönemi işaretliyordu. Öcalan’ın emperyalist-siyonist bir komplo ile teslimi, TKİP’nin kuruluşunun hemen sonrasına denk geldi. Bu gelişme ve bunu izleyen İmralı teslimiyeti, Türkiye’de burjuva gericiğine büyük bir moral güç ve inisiyatif kazandırdı. Türkiye solu üzerinde yeni bir tasfiyeciler baskın oluşturdu. Önce Ulucanlar ve ardından 19 Aralık katliamına varan hücre saldırısı, hemen bunun sonrasına geldi. Büyük bedellere malolan Zindan Direnişine rağmen saldırı püskürtülemedi. Ardından dünyada, 11 Eylül sonrası terörizme karşı savaş histerisi başgösterdi ve Türk burjuva gericiği bundan da en iyi biçimde yararlandı. Öte yandan, ipleri emperyalizmin elinde olan dinsel gerici güç odakları AKP eliyle yoksul yığınların geniş kesimlerini denetim altına alarak düzene bağladılar. Bu gelişme ve azdırılan sovenizm, sınıf ve kitle hareketinin gelişimini zora sokarak, burjuva gericiğini ayrıca rahatlatı. Bu çok yönlü gerici ortamında solda tasfiyeciler çözülme ve savrulmalar yeni bir güç kazandı. Solun geniş kesimleri burjuva parlamentarizmi çizgisine kaydı.

TKİP yaralarını işte böylesine elverişsiz bir zaman kesitinde sardı. Darbenin ardından ortaya koyduğu güvenli sözlerinin temelsiz olmadığını kanıtladı... Devirmeyen darbe güçlendirdi... Saldırının yaraları adım adım sarıldı ve parti çok yönlü bir pratik-örgütsel gelişme sürecine oturdu.

TKİP bugün her açıdan en güçlü dönemindedir. Soluk soluğa bir çalışma ve mücadele pratiğinin içindedir. Sosyalizmle sınıf hareketinin devrimci birliğini sağlamak inat ve kararlılığını her zamankinden daha güçlü bir biçimde sürdürmektedir. Bu özelliği ile o bugünün Türkiye’si’nde sınıf çalışması ile özdeşleşmiş tek devrimci siyasal harekettir. Fakat o aynı zamanda büyük kentlerin yoksul semtlerinde, kamu emekçileri arasında, üniversiteli ve liseli gençlik içinde de etkin bir çalışma yürütmektedir. Sınıf eksenli çalışmanın oturması, öteki emekçi katmanlara yönelik çalışmaya yönelimi kolaylaştırmaktadır.

VIII

Güne yükleniyor, geleceğe hazırlanıyoruz!

Türkiye’de ‘60’lı yılların büyük sosyal uyanışına, düzen sınırlarını ve kurumlarını aşamayan bir burjuva sosyalizmi damgasını vurmuştu. ‘70’li yıllardaki büyük halk hareketine ise, ufku demokrasiyi ve bağımsızlığı aşamayan devrimci küçük-burjuva sosyalizmi damgasını vurdu. Bu iki akımdan ilki bugünün reformist sol çevreleri şahsında, ikincisi ise bazı devrimci-demokrat gruplar şahsında halen de varlığını sürdürmektedir. Fakat gerçekte ikisinin dönemi kesin olarak kapanmıştır, üstelik daha ‘80’li yıllarda. 12 Eylül yenilgisi burada bir dönüm noktası olmuş, ‘89 yıkılışı ise bunu pekiştirmiştir.

Türkiye’nin gelmesi kaçınılmaz yeni devrimci yükselişine işçi sınıfı damgasını vuracaktır. Komünistlerin 20 yıl önce yükselttiği ve TKİP ile taçlandığı proletarya sosyalizmi bayrağı, bu yeni döneme ideolojik ve örgütsel bir hazırlıktır. Türkiye’nin devrimci geleceği, bu hazırlığın her alanda ve her açıdan güçlendirilmesine, işçi sınıfı içinde ete kemiğe büründürülmesine sıkı sıkıya bağlıdır. Bu başarıldığı ölçüde, geleceğin devrimci yükselişine proletarya eksenli devrimci sosyalizm damgasını vuracaktır.

**Yaşasın proletarya devrimi ve sosyalizm!
İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!**

(TKİP Merkez Yayın Organı *Ekim*’in Kasım 2007 tarihli 248. sayısından alınmıştır...)

Emperyalist/siyonist güçlerin yeni bir seremonisi: “Annapolis Konferansı”**Sahte konferanslar değil,
siyonist işgale karşı direniş!**

Bush liderliğindeki savaş çetesinin organize ettiği ABD'nin Maryland eyaletindeki Annapolis'te toplanacak “Ortadoğu Konferansı”na günler kala, İsrail'in ırkçı-siyonist egemenleri, bir takım göstermelik “jestler” sergilemeye başladı.

Önce bir kısım tutukluyu serbest bırakan İsrail rejimi, ardından Yahudi yerleşimleri inşaatının durdurulmasından söz etmeye başladı. Siyonist kaynaklar ise, başbakan Ehud Olmert'in yerleşim yerleri liderleriyle konuştuğunu ve onları karar hakkında bilgilendirdiğini belirttiler.

ABD'nin organize ettiği konferans öncesine denk düşürülen bu aldatıcı adımlara, savaş kundakçılarının Filistin devletinin kurulması gerektiğinden dem vuran açıklamaları eşlik etti. Bu gösteriler, Filistin halkına haddi hesabı olmayan acılar çektiren emperyalist-siyonist güçlerin “barış isteyen taraf” olarak yutturulmasını sağlamak amacıyla sergileniyor.

Bu çirkin mizansenler ne düzeyde etkili olur bilinmez ama Filistin halkı nezdinde zerre kadar etki yaratması beklenmiyor. Zira ırkçı-siyonist ordunun kanlı icraatları devam ederken, bir kısım tutuklunun serbest bırakılmasının kayda değer bir önemi yoktur. Çünkü işgalci İsrail ordusu kısa sürede serbest bıraktıklarından fazlasını alıp zindanlara yine atacak. Yahudi yerleşimleri inşaatının duracağına dair sözleri de pek ciddiye alan olmadı. Zira ırkçı-siyonist rejimin egemenleri, verdikleri resmi sözlere rağmen 40 yıldır Yahudi yerleşimleri inşaatlarını sürdürüyorlar. Filistin topraklarını gassetmenin etkili bir aracı olarak kullanılan yerleşimler, Araplar'dan arınmış, din temeline dayalı Yahudi bir devlet kurma planının parçasıdır. İrkçı-siyonist zihniyeti yenilgiye uğratmadan, en fanatik Yahudiler'den oluşan yerleşimcilerin toprak hırsızlığını önlemenin mümkün olmadığı bilinmektedir.

Oslo Anlaşması'nın 7. maddesinde İsrail, “Nihai statü görüşmelerinin tamamlanmasından önce hiçbir taraf sahadaki durumu değiştirecek adımlar atmayacaktır” ifadesinin altına imza atmıştı. Ancak bunu takip eden 10 yıl boyunca, Yahudi yerleşimcilerin sayısı iki katına çıktı. Yerleşimcilerin sayısındaki bu artış, Filistin topraklarının her gün silah zoruyla çalınması anlamına gelmektedir.

Mahmut Abbas ve ekibi de dahil, Annapolis Konferansı'na hazırlanan tarafların hiçbiri Filistin halkının temel sorunlarından söz etmiyor. Zira ABD-İsrail ikilisinin de, Mahmut Abbas'ın da görüntüyü kurtaracak bir anlaşmaya ihtiyacı vardır. Bu yönde bir anlaşmaya varmaları, en azından olasılık dahilindedir. Ancak böyle bir anlaşma olsa bile, bunun kayda değer bir hükmü olmayacaktır. Zira, Kudüs sorunu, mültecilerin dönüş hakkı, Batı Şeria'daki Yahudi yerleşimlerin kaldırılması, ırkçı-duvarın yıkılması, İsrail vatandaşı olan Filistinliler'in maruz kaldığı ırk ayrımcılığı gibi temel sorunların hiçbiri Annapolis Konferansı'nın gündeminde görünmüyor. Bu yönüyle bu konferansın Filistin halkının temel sorunlarıyla hiçbir alakası yoktur.

“İki devletli çözüm” üzerine edilen lafları da ciddiye alan yok. Zira ortada nükleer silahlarla donanmış bir İsrail devleti varken, üstü açık bir cezaevinden başka bir şey olmayan bir “Filistin devleti” kurulsu ne olur?

Siyonist tetikçilerle Washington'daki hamilerinin, Mahmut Abbas ve ekibini bir takım vaatlerle saflarına

çekmeyi başarmış görünseler bile, kendi çözümlerini Filistin halkına dayatma çabalarının hüsrana sonuçlanması kaçınılmazdır. Washington-Tel Aviv patentli “çözüm paketi”nde siyonistlerin işlediği ağır suçlara son vermek değil, bu zorbalığa karşı direnen Filistin halkının iradesini kırmaktır esas olan. Ancak biliniyor ki, direnen bir halkın iradesini kırmak, en acımasız savaş aygıtlarına bile nasip olmamıştır.

Filistin sorunu son derece karmaşık bir hal alsa da, bu coğrafyada “iki devletli çözüm” gibi gerici planların gerçek hayatta bir karşılığı yoktur. Zira ırkçı-siyonistlerin emeli büyük İsrail'dir. Bunun anlamı, Filistin'i Araplar'dan arındırmaktır. Bu, ırkçılığı temel alan bir Yahudi-şeriat devleti kurma fantezisidir. Oysa Filistin coğrafyası bir bütündür. Zor olsa da, tek gerçekçi çözüm, Arap ya da İbrani, Müslüman, Yahudi veya Hıristiyan, bu coğrafyada yaşayan tüm emekçilerin laik demokratik bir devlet içinde kardeşçe yaşamasıdır. Filistin topraklarında yaşayan farklı halklardan emekçilerin anti-emperyalist, anti-siyonist birleşik mücadelesi ile bu çözüme ulaşılabilir ancak.

Uzayın silahlanması için 459 milyar dolar...**Tekelci kapitalizm savaşı uzaya taşıyor!**

Büyük tekellerin hizmetindeki Amerikan devlet aygıtının finanse ettiği savaş makinesinin yuttuğu kaynaklar, dünyada savaşa yapılan toplam harcamaların yarısına tekabül ediyor. Yani yıllık bir trilyon doları aşan bu devasa kaynakların 500 milyar dolarını ABD savaş makinesi yutuyor.

Kapitalist-emperyalist dünya düzeninin jandarması ABD'nin ölüm ve yıkım için ayırdığı bu kaynaklar yetersiz olmalı ki, önümüzdeki yıl rakamın ikiye katlanması için yasal zemin hazırlandı.

Dünya enerji kaynaklarını yağmalamak, bu haydutluğa karşı direnen halkları dize getirmek, rakip bir emperyalist gücün ABD hegemonyasını sarsacak olası gelişimini engellemek hesaplarıyla tahkim edilen Amerikan ordusunun, uzayı da savaş alanlarına katma hazırlığı fiilen başlatılıyor. Uzayı savaş alanına çevirmek için hazırlanan projelerin uygulanabilmesi için de yarım trilyon dolara yakın kaynak aktarılacağı Bush yönetimi tarafından ilan edilmiş bulunuyor.

Amerikan savaş aygıtına ayrılan bütçenin yanısıra, emperyalist savaşların uzaydan yürütülmesine olanak sağlayacak projeler için ayrılan bütçenin önümüzdeki yıl için 459 milyar dolar olacağı bildirildi. Uzay teknolojilerini savaşa uyarlayacak projeler için ayrılan bütçeyi haydutbaşı Bush'un da onayladığı kısa süre önce açıklanmıştı.

Pentagon'un hazırladığı “uzaydan savaş planları” arasında atmosferin dışında uçabilecek bombardıman uçağı ve “anında küresel vuruş” diye tanımlanan bir sistem de yer alıyor. Açıklandığına göre bu sistem ile dünyanın herhangi bir yerindeki bir hedefin en fazla iki saat içinde vurulabilmesi hedefleniyor. Plana göre, ses hızının da çok üzerinde hipersonik hızla uçabilen ve “akaç” diye anılan araç, birden fazla kere kullanılabilen ve kalktığı yere dönüp iniş yapabilme yeteneğine de sahip olacak.

İşsizliğin, sefaletin, açlığın, eğitimsizliğin, savaşların, kitlesel ölümlerin kol gezdiği yer küremizde, diğer yandan konvansiyonel, nükleer, kimyasal, biyolojik vb. envai çeşit silahlardan da geçilmiyor. Bu silah stokları, dünyanın eşsiz değerdeki yaşam alanlarını defalarca yok edebilecek miktardadır. Ancak sömürü ve yağmanın yanısıra bir şiddet ve yıkım düzeni olan kapitalist-emperyalist düzenin efendileri, yine kendilerini güvende hissetmedikleri içindir ki, artık silahları uzaya da taşıyorlar.

İnsanlık bu barbarlık düzeninden kurtulmayı başarmak zorundadır. Aksi halde bu düzenin doğayı, yaşam alanlarını ve insanlığı tüketmesinin önüne geçilemeyecektir.

Savaş kundakçıları gerici Pakistan rejimini dizayn ediyor!

Kısa süren kesintiler dışta tutulursa, kurulduğu günden beri başında Amerikancı generallerin bulunduğu cuntalar tarafından yönetilen Pakistan'ın son diktatörü Pervez Müşerref, "kendine karşı" darbe yaparak bir ilke imza attı. Pakistan'ın gerici egemenleri arasında süren iktidar çatışması iyice kızışınca, Müşerref telaşla olağanüstü hal ilan ederek "postallı demokrasi"ye de son verdi.

Anayasayı rafa kaldıran, parlamentoyu fesheden, basına sansür koyan, kendisine rakip düzen siyasetçilerini hapse atan diktatör Müşerref, bir süre önce ABD'nin hakemliğinde yaptığı pazarlıklar sonucu anlaşmaya vardığı eski başbakanlardan Benazir Butto'yu da bir hafta süreyle eve hapsedti. Sokağa taşan muhalif sesleri de kolluk kuvvetlerinin zoruyla bastıran Müşerref, kendisini "demokrasinin tek güvencesi" ilan etmekten de geri durmuyor.

Görünüşe bakılırsa Kasım ayının ilk günlerinde gerçekleşen darbe içinde darbe, "demokrasi ihraç eden" ABD emperyalizminin "tepkisi"yle karşılaştı. Sergilenen mizansene göre, darbeye "en sert tepki"yi veren, haydutbaşı Bush liderliğindeki savaş kundakçısı ekip oldu. Ancak Pakistanlı generaller himayesindeki "postallı demokrasi"nin rafa kaldırılmasına pek içerlemiş gibi görünse de, Bush yönetimi, "teröre karşı savaş"ta işlediği tüm suçlara ortak olan diktatör Müşerref cuntasına verilen mali desteğin kesilmeyeceğini taahhüt etti.

Bush liderliğindeki bu haydutların postallı demokrasinin kaldırılmasına gösterdikleri "tepkisi"nin sahteliği ortadadır. Zira bunların "demokrasi" kavramından ne anladıkları, somut olarak Irak'taki tablodan yansıyor. İşgal ordularına komuta eden bu cellatlar, "hedefledikleri "demokrasi"yi kurmak için 1 milyon 200 bin Iraklıyı katletmiş bulunuyor.

Kirli savaş şefi John Negroponte'den Pakistan yönetimine kaba müdahale

Sırtını Washington'daki efendilere dayayan Pakistan rejiminin şefleri, Beyaz Saray'ın desteği olmadan yerleştikleri mevkileri korumanın mümkün olmadığını bilirler. Kuşkusuz ki, bu kuralı en iyi bilenler de generallerdir. Zira Pakistan ordusunun şefleri, (Tıpkı Ankara'daki dönem arkadaşları gibi) ABD savaş aygıtının özel eğitiminden geçtikten sonra üst düzey mevkilere ulaşabiliyorlar. Tabii bu mevkilerde tutunmanın yolu da, onları yetiştiren savaş aygıtına sadakatle bağlı olmaktan geçiyor.

Böyle olduğu içindir ki, Pakistan'ı cuntayla yöneten General Pervez Müşerref, sabıkalı bir kirli savaş şefi olan ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı John Negroponte'nin karşısında "süt dökmüş kedi" durumuna düşüyor. Son derece alçaltıcı olan bu efendi-uşak ilişkisi, diktatör Müşerref'e özgü olmayıp, tüm soysuz işbirlikçilerin makus talihidir.

İslamabad'da bir efendinin küstahlığıyla hareket eden Negroponte, bir yandan gerici Pakistan rejiminin tepesinde bulunan uşaklarını uyarıyor, öte yandan basın karşısına çıkıp verdiği emirleri sıralıyor.

Beyaz Saray'daki haydutları temsilen Pakistan'a giden Negroponte, "ülkedeki ılımlı siyasi güçler arasında uzlaşma sağlanması gerektiğini, bu çerçevede Müşerref ile muhalif Benazir Butto uzlaşmasını çok arzu ettiklerini" kaydetti. Diktatörle görüşmesinin ardından basın toplantısı düzenleyen Negroponte, Müşerref'in, "ikinci dönem devlet başkanlığı görevine başlamadan önce ordudaki görevini kesinlikle

birakacağını" vurguladığını ifade ederek, "Biz de bunu bir an önce yapması gerektiği uyarısında bulduk" dedi.

Bu arada şefinin Pakistan ziyaretiyle ilgili açıklama yapan ABD dışişleri bakanlığı sözcüsü; Negroponte'nin, Butto'dan Pakistan'daki durumu nasıl değerlendirdiği konusunda bilgi almak istediğini ve Pakistan'da daha iyi bir gelecek ve ülkede anayasal düzene geri dönülmesi için ılımlı güçlerin birlikte çalışmasının önemini yinelediğini söyledi.

Cunta şefi Müşerref'e olduğu kadar, rejimin diğer gerici güçlerine de kaba bir şekilde müdahale eden kirli savaş şefinin, Pakistan ordusunun tepesindeki generallerle de görüştüğü bildirildi. Generallerle yapılan görüşmelere dair açıklama yapılmazken, Beyaz Saray'a yakın kaynaklar, istenen sonucun alınmaması durumunda Bush yönetiminin, Pakistan Genelkurmay Başkanı Yardımcısı olan generali Pervez Müşerref'in yerine geçirebileceğini belirttiler.

Anlaşılan o ki, cumhurbaşkanlığı makamını general üniformasıyla işgal eden Pervez Müşerref'in yıpranması ve buna rağmen devam eden iktidar hırsları, Washington'daki efendilere sunduğu hizmetlerin kısmen de olsa aksamasına yol açmıştır. Bu ise hem teşhir olan, hem de işlevi aşınan figüranın yenisiyle değiştirilmesi ihtimalinin arttığını gösteriyor. Bilindiği üzere hizmet süreleri dolan diktatörler, son kullanma tarihi geçmiş metalar gibi çöpe atılırlar.

Butto-Müşerref balayı kısa sürdü

ABD denetiminde yürütülen çirkin pazarlıklar sonunda diktatör Müşerrefle anlaşan eski başbakanlardan Benazir Butto, olağanüstü halin ilanına tepki göstermiş, taraftarlarıyla bu adımı protesto etmeye hazırlanmıştı. Ancak kolluk kuvvetleri tarafından evi kuşatılan Butto'nun planladığı eylem engellendi. Bir hafta ev hapsinde tutulduktan sonra serbest bırakılan Butto, diktatör Müşerref'in sadece üniformasına değil, artık cumhurbaşkanlığına da karşı çıkmaya başladı.

Balayının kısa sürmesi, dahası Müşerref'le anlaşmasına rağmen ev hapsine maruz kalması, Benazir Butto'nun Müşerref karşıtı bir tutum almasına yolaçtı. Pazarlığa rağmen iktidardan beklediği payı alamayan Butto ve destekçileri, Pervez Müşerref'e karşı koalisyon kurma çabasına girdiler. Açıkça ki, Butto'nun Müşerref karşıtlığı, herhangi bir demokratik değeri savunması ya da temsil etmesinden değil, iktidar ve rant paylaşımından almaya hazırlandığı payın tehlikeye düşmesinden kaynaklanıyor.

Tarafların Washington'a eşit mesafede durmasına rağmen, çıkan anlaşmazlıklardan dolayı istenen işbirliğinin, ABD'nin istediği şekilde gerçekleşmesi kolay görünmüyor. Negroponte'nin İslamabad ziyaretini gerçekleştirip uşak takımına kaba bir şekilde müdahale etme ihtiyacı hissetmesinin bir nedeni de bu parçalanmaya son verme çabasıdır. Ancak iktidar kavgasının giderek şiddetlenmesi, bu girişimin istenen sonucu vermesini zorlaştırıyor. Bu ise, Beyaz Saray'daki efendilerin Pervez Müşerref'i gözden çıkarmaları ihtimalini yükseltmektedir.

İktidar paylaşımındaki çatışmaların giderek kaosa dönüşmesinin yanısıra, dinci güçlerle ordu arasındaki çatışmalar da yayılıyor. Birkaç günde onlarca kişinin öldürülmesine yol açan çatışmalar devam ederken, Şii-Sünni mezhep çatışması da kışkırtılmaktadır.

Bu tablo, emperyalizme uşak bir rejimin açmazlarının günden güne nasıl derinleştiğini ve ülkeyi bir mezbahaya çevirebilecek sorunlar yumağını nasıl biriktirdiğini göstermesi açısından ibret vericidir.

İlerici-devrimci güçlerin askeri cuntalarla ezilmesi, Pakistan'da toplumsal muhalefeti zayıflatmıştır. Düzene tepki duyan kesimlerin önüne tek alternatif, dinsel gerici akımlar oldu. Kaosun bir nedeni de bu toplumsal muhalefeti etkileyen bu sapmadır. Tüm baskılara rağmen Pakistan'da halen ilerici muhalif güçler vardır. Kaostan ve emperyalizmin kaba müdahalelerinden kurtulabilmenin yegane yolu, ilerici güçlerin birleştirici bir devrimci alternatif yaratabilmelerinden geçiyor.

Dünyadan...

Belçika'da Johnson&Johnson'da grev...

Pazartesi günü Johnson&Johnson firmasına ait Janssen Pharmaceutica'nın üç işyerinde çalışan 4.700 kişi iş bırakma eylemine gitti. Grev tüm araştırma bölümlerini felce uğrattı. Grev işten atılmalara karşı gerçekleşti. İşveren sadece Belçika'da 600 işyerini yokedeceğini açıklamıştı.

Finlandiya'da hemşirelerin başarısı

Finlandiya'da hemşireler için yeni bir toplu sözleşme imzalandı. Bu sözleşme hemşirelerin ücretlerinde önümüzdeki 4 yıl için yüzde 22-28 oranında artış öngörüyor.

Finlandiya'da 29 Ekim'de hemşire ve hastabakıcılar daha fazla ücret artışı için eylem yapmış ve sendikaları Tehys'de bir forma imza atarak taleplerinin kabul edilmemesi durumunda 32.500 hemşire ve hasta bakıcıdan 13.000'i 19 Kasım günü hep birlikte istifa edeceklerini açıklamıştı.

18 Kasım günü hastanelerde olağanüstü bir hal yaşandı, hastalar helikopterlerle İsveç'e gönderildi, yeni doğan bebeklerin bakımı için Stockholm'de hastaneler ayarlandı.

19 Kasım'da son dakikada TEHY sendikası ile pazarlık komisyonu arasında anlaşma sağlandı.

Rusya'da Ford işçileri grevde

Rusya'da St Petersburg'daki Vsevolozhsk Ford işletmelerinde 2 hafta önce gerçekleşen 24 saatlik uyarı greviden sonra mahkemenin koyduğu grev arasının sona ermesinden sonra yeniden greve gidildi. Grev gece vardiyasındaki 500 işçi işi bırakarak başladı. "Taleplerimiz kabul edilene dek işimizin başına dönmeyeceğiz" diyerek greve giden işçiler asgari ücretlerinin 19.000 Rubel'den 28.000 Rubel'e (527 Euro'dan 776 Euro'ya) yükseltilmesini istiyorlar...

Sendikanın verdiği bilgiye göre 2.200 işçiden 1.500 kişi iş bıraktı. İşyeri idaresi grevci işçilerin işyeri sahasına girmesini engellemeye çalıştı.

Daha fazla bilgi için: www.ford-profsoyuz.ru
Dayanışma mesajlarınız için: profkom@ford-profsoyuz.ru

Slovenya'da 70.000 işçi yürüdü

Slovenya'nın başkenti Ljubljana'da Cumartesi günü 70.000 kişi daha fazla ücret ve sosyal adalet için yürüyüş yaptı. Bu eylem Slovenya'da son 15 yılda gerçekleşen en büyük işçi protestosu oldu. Öğrenciler ve emekliler de bu protestoya katıldı.

Rus demiryolu işçileri de greve gidiyor

Almanya ve Fransa'dan sonra şimdi de Rusya'da demiryolu çalışanları 28 Kasım günü greve gidiyor. Demiryolu çalışanları ücret artışı ve çalışma koşullarında iyileştirme talep ediyorlar. 2 bin üyesi bulunan Demiryolu Çalışanları Sendikası (RPLBG) özellikle Moskova, St. Petersburg, Vorkouta ve Toulga gibi kentlerde yük ve yolcu trenlerinin trafiğini kapatacaklarını vurguluyor.

Fransa'da grev dalgası!

Fransa'da Sarkozy'nin, emeklilik hakkını ve sosyal güvenlik ile ilişkili hakları gasp etmeyi hedefleyen yıkım politikalarına karşı başlatılan ulaşım

grevi sürüyor. Sendikalar milyonlarca kamu çalışanını da bir günlük greve gitmeye çağırdı. Ulaşım alanında yaşanan grev Fransa'da günlük yaşamı ciddi boyutlarda etkiledi.

Geçen hafta greve başlayan 7 sendikanın 6'sı grevi sürdürüyor. Sendikalar geçen hafta Çarşamba günü devlete ait demiryolu şirketiyle görüşme masasına oturmayı kabul etmişti. Ancak hükümet görüşmeye başlamak için grevin bitirilmesini şart koşuyor.

Fransa'da demiryolu işçileri ve öğrenciler tarafından bir haftayı aşkın bir süredir ülke geneline yayılmaya çalışılan hareketlilik, birçok toplumsal kesim üzerinde karşılık üretti ve sonuçlarını doğurmaya başladı. Ulaşım grevinin etkileri açıkça görülürken, üniversiteler cephesinden de hareketlilik her geçen gün genişliyor. Fransa'da hemen her üniversitede işgal, boykot yahut yürüyüş biçiminde farklı eylemler örgütleniyor.

19 Kasım günü Fransa'da gazete ve dergi çalışanları da bir gecelik iş bırakma eylemi yaptılar. Yani 20 Kasım günü birçok Fransız gazetesinin basılmadığı söyleniyor.

Şu an ulaşım grevine destek vermek ve kendi taleplerini öne sürmek amacıyla eğitimcilerin, havayolları görevlilerinin ve devlet memurlarının grev kararı alması bekleniyor. Üniversite ve liseliler bu grevlere de aktif destek vereceklerini, henüz grev kararları açıklanmadan duyurdular.

Ukrayna'da maden kazası

Ukrayna'nın doğusundaki Donetsk bölgesinde meydana gelen kazada 72 madencinin öldüğü kesinleşti. 28 madenci ise kayıp! Donetsk bölgesinde bulunan Zasyadko madeninde 18 Kasım günü metan gazının sıkışmasından dolayı yerin bir kilometre altında patlama meydana gelmişti. Kaza sonucunda oluşan enkaz hala metan gazının etkisiyle yanıyor!

Madenciler dünyanın hemen her yerinde en ciddi risk ile karşı karşıya çalışan işçi grubu. Buna rağmen, kayıt dışı çalışmanın en çok yaşandığı, iş güvenliğinin gözetilmediği bir sektör. Ukrayna'daki madenler ise dünyanın en tehlikeli madenleri. Buradaki madencilere "çıkardıkları kömür miktarına göre" ödeme yapılıyor. Yani sömürünün ve zulmün kol gezdiği bu derin dehlizlerde, işçi sınıfı performans dayatması ile karşı karşıya kalıyor! Hem de, akciğerlerini çürüten o nemli ve derin deliğin içine girip, çalışmasına rağmen...

Şilili kadınlardan şiddet protestosu!

Kadınlara yönelik şiddete karşı tepkiler yükseliyor. Şili'de 50 kitle örgütü tarafından oluşturulan "Aile İçi ve Cinsel Şiddete Karşı Örgütler Konfederasyonu", kadına yönelik şiddeti protesto etmek amacıyla eylemler düzenliyor. Kadınlara yönelik şiddetin ciddi boyutta yaşandığı ülkelerden biri Şili... Basına yansıyan rakamlara göre sadece Ekim ayında eşleri tarafından öldürülen kadın sayısı 52. Konfederasyon, şiddet sonucu öldürülen bu kadınlara dikkat çekmek amacıyla ayakkabılı protesto eylemi gerçekleştirdi. Vina del Mar Meydanı'na,

öldürülen her bir kadını temsil eden ayakkabılar konularak ayakkabıların önüne mağdurların isimleri yazıldı.

"Aile İçi ve Cinsel Şiddete Karşı Örgütler Konfederasyonu" önümüzdeki günlerde 12 şehirde eylemler gerçekleştirmeyi amaçlıyor. Aynı zamanda kongreye sunulan "kadın hakları yasa tasarısının" çıkmasını istiyor. Tasarı, "kadının öldürülmesi" suçunun sıradan "cinayet" suçundan ayrı tutulmasını ve aile içi şiddet kurbanları için dokuz yeni sığınma evi açılmasını içeriyor.

Peru'da madencilerin grevi!

Peru'da altın, demir, gümüş, çinko, teneke ve bakır madenlerinde çalışan işçilerin grevleri sonuç verdi. Yaklaşık 150 bin maden işçisinin sürdürdüğü grevin 7. gününde, madenciler, çalışma sürelerinin 12 saatten 8 saate indirilmesi, çalışma koşullarının iyileştirilmesi ve daha iyi bir ücret gibi hakları kazandılar. Ekonomisinin belkemiğini madenler oluşturan Peru açısından maden işçilerinin geniş katılımlı grevi tam bir kabaşa dönüştü. Kapitalist patronlar ısrarla direnen işçi sınıfının taleplerini karşılamak zorunda kaldılar.

Ebu Gureyb'in ardından...

Ebu Gureyb Cezaevi'nde ağır işkencelere maruz kalan Ali Şalal el Kaissi, söz konusu cezaevinde yaşadıklarını katıldığı "Uluslararası Sivil Toplum Kuruluşları Fuarı"nda anlattı. Feshane'de düzenlenen fuarın katılımcılarından olan Kaissi, kendisine Amerikalılar'ın ve ABD ile işbirliği içerisinde olan Iraklılar'ın birarada işkence yaptığını belirtti. Tutuklandığı 2. ayında işkencelerin başladığını belirten Kaissi, taciz, tecavüz, kaba dayak, elektrik verilmesi gibi akla gelebilecek bütün işkence yöntemlerinin uygulandığını ve işkencecilerin neredeyse bütün işkence anlarını fotoğrafladıklarını anlattı.

İsraili askerlerden itiraf!

İsrail'in Channel 8 televizyonu İkinci İntifada sırasında yaşananları anlatan bir belgesel yayımladı. 6 İsraili kadın şahit oldukları vahşeti anlattılar. Tamar Yarum'un "To See If I am Smiling" isimli belgeselinde konuşan İsraili kadın askerler, vicdan azabı çektiklerini söyledi.

Asıl mesleğinin doktorluk olduğunu söyleyen Meytal Sandler "Hayat kurtarmak için orduya girdim. Oysa tek yaptığım İsraili askerlerin işkence izlerini Filistinliler'in cesetlerinden silmeye çalışmaktı. Bir

gün işkence yapılan bir odaya girdim. Orta yaşlı Filistinli kafasına sopayla vurula vurula öldürülmüştü. Çok kan kaybetmişti. Kıvrana kıvrana ölmüştü...” dedi. Yine Sandler gibi askerlik yapan ve sınır karakolunda görevli olan Carmela Menashe ise birliğinde 13 yaşındaki bir Filistinli çocuğun üzerinde nasıl sigara söndürdüklerini anlattı. Libi Abramov ise, ölen bir arkadaşının intikamını “masum” bir Filistinli’yi yakalayıp, öldüresiye döverek aldıklarını anlattı. Bu ve benzeri onlarca itiraf karşısında İsrail ordusu ise yalnızca “tek tük olayların yaşanmış olduğu ve bunların hepsinin soruşturulduğu” açıklamasını yapıyor.

Havaalanında polis terörü

Kanada’da havaalanı polisi, Polonyalı bir göçmeni elektro şok uygulayan “lazer” silahıyla vurarak öldürdü. Havaalanında yaklaşık 10 saat boyunca annesini bekleyen Polonyalı göçmen Robert Dziekanski zaman ilerledikçe sinirlenmeye başladı. Yanına gelen güvenlik görevlilerini ise anlayamadı, çünkü İngilizce bilmiyordu. Sınır krizi geçirek etrafa zarar vermeye başlayan Dziekanski’ye bu kez polis müdahale etti. Ancak polisin müdahalesi doğrudan Dziekanski’ye lazer silahı ile nişan almak oldu ve 40 yaşındaki göçmen yerde kasılarak, kıvrılarak can verdi!

Dziekanski’nin başına gelenler kapitalist dünyanın çivisinin çıktığının resmidir!

Önce tecavüz, sonra kırbaç cezası!

Suudi Arabistan’da 6 erkeğin tecavüz ettiği 19 yaşındaki genç kadın, yetkililer tarafından suçlu bulunarak kırbaç cezasına çarptırıldı. Arap ülkelerinde kadın sorununun boyutlarını gözler önüne seren bu çarpıcı olayın gelişimi ibret verici. Genç kadın tecavüze uğradıktan sonra şikayetçi oluyor ve dava açılıyor. Zanlılar 1 ila 5 yıl arasında hapis cezalarına çarptırılırken, genç kadın da “olay anında bir erkekle aynı arabada bulunduğu” gerekçesiyle 90 kırbaç cezasına çarptırılıyor. Bunun üzerine kadının avukatı yüksek mahkemeye başvurarak, davanın yeniden görülmesini, talep ediyor. Ancak davayı inceleyen yüksek mahkeme cezayı “bozarak” 200 kırbaça çıkartıyor. İtirazda bulunan avukatın ise avukatlık lisansı iptal ediliyor.

Irak savaşını eleştirenlere vize engeli

ABD, Irak savaşına karşı çıkan Güney Afrikalı bir bilim insanına “terörist faaliyetler içinde bulunduğu” gerekçesiyle vize vermedi. ABD Dışişleri Bakanlığı, Johannesburg Üniversitesi Rektör Yardımcısı Adem Habib’in geçen ayki vize başvurusunu, “terörist faaliyetleri” gerekçe göstererek reddetti. 1993-95 yıllarında ABD’de doktora çalışmaları için bulunan Habib, geçen yıl Ekim ayına dek ABD’ye sorunsuz girip çıkmış, ancak o tarihte güvenlik görevlilerince sorgulanmıştı.

İsrail gitti, msket bombaları kaldı...

Siyonist terör, geçtiğimiz yıl Hizbullah’ı bahane ederek Lübnan’a saldırmış, binlerce sivilin ölümüne sebep olmuştu. Saldırıları sırasında başta Beyrut olmak üzere onlarca kent günlerce bombalanarak adeta harabeye çevrilmişti. Fakat savaşın gerçek tablosu İsrail saldırılarına son verdikten sonra ortaya çıktı. İsrail ordusunun saldırılar sırasında kullandığı msket bombaları patlamaya hazır biçimde şehrin dört bir yanına yayıldı ve saldırı sona ermesine rağmen patlayan bombalar can almaya devam etti. Canlı renklere sahip bombaların kurbanları da genelde çocuklar oldu.

Msket bombası dehşeti 20 Kasım’da gece saatlerinde, ülkenin güneyinde gerçekleşen dolu fırtınasıyla yeniden gündeme geldi. Ceviz büyüklüğünde yağın dolu, msket bombalarını tetikleyerek birbiri ardına patlamasına sebep oldu ve Lübnan birkez daha geceyi patlama sesleri eşliğinde geçirdi. Henüz ölü ya da yaralı olup olmadığı bilinmiyor.

Savaş atığı “gaziler”de travma ve intihar furyası!

İşgal orduları asker öğütme makinesi

İşgalci ordular, savaşta kullandıkları askerlerin “işe yaramaz” duruma düşenlerine “ucube” muamelesi yapar. Zira sakat kalan veya ruhsal yönden enkaza dönen bu askerler “gazi” unvanıyla taltif edilse de, kirli savaşların kötü anılarını canlı tutan “kalıntılar” gibi ortalıkta durur. Bu ise egemenlerin huzurunu kaçıtır.

ABD gibi dünyanın dört bir yanında işgalci güç konuşlandıran emperyalist bir ülke sözkonusu olduğunda, “gaziler” ihmal edilmeyecek bir yekûn oluştururlar. Zira emperyalist savaşlar ezilen halkların kitlesel kırımına yol açmakla kalmaz, işgalci orduların saflarında da yıkım yaratır.

İşgalci orduların saflarında sakat kalan, intihar eden, ruhsal sağlığı bozulan askerlerin ayıklanıp bir kenara atılması kuraldandır. Çünkü “gaziler” savaş makinesinin aradığı özelliklerini yitirmişler, yani “bir ölüm makinesi gibi iş yapma” yetenekleri ortadan kalkmıştır. Buna karşın egemenler bazen “gaziler”i hatırlarlar. Bu hatırlamalar, genellikle ırkçı-şoven propaganda için etkili malzemeye ihtiyaç duyulduğunda olur. “Gazi dernekleri”nin faaliyetleri veya “gaziler günü” etkinlikleri, geleceğin “gazileri”ni hazırlamak açısından işlevseldir.

İrkçı-şoven zehir kusan propagandalar kimi zaman etkili olsa da, gerçeklerin üstünü ancak belli sınırlarda örtebilir. Örneğin geçenlerde ABD’de “Gaziler Günü” etkinlikleri yapılmıştı. Savaş çetesinin başı Bush, “gazi” askerlerle “vatanseverlik” simgesi hatıra fotoğrafları çekirse de, Afganistan, Irak işgallerinin “atık” durumuna düşürdüğü eski askerlerin içine itildiği vahim tablonun üstünü kapatmaya yetmedi bu.

ABD medyasında yer alan haberlerde, “gaziler”in kimisinin sokakta yaşadığı, birçoğunun yaşadığı travmayı atlatamadığı, mali ve psikolojik sorunların intiharları arttırdığı vurgulandı. Konunun uzmanları, “gaziler” arasında Vietnam’ın ardından bu kez bir “Irak Sendromu”nun baş göstermeye başladığını dile getirdi.

ABD Savunma Bakanlığı’nın (Pentagon) psikiyatri servisi tarafından hazırlanan bir raporda ise, Irak’tan dönen askerlerde aşırı alkol kullanımı, depresyon, travma sonrası stres gibi psikolojik sorunlar saptandığı belirtildi.

Irak’tan dönen askerlere yapılan iki muayene arasındaki istatistiklerin incelenmesi sonucu görevde olan askerlerin yüzde 20.3’ü ile yedek askerlerin yüzde 42.4’ünün Irak’taki deneyimlerine bağlı psikolojik sorunlar yaşadığına işaret edilen raporda, askerlerin aile içi ilişkilerinde sorunlar yaşadığı ve aile içi sorunların da ilk ve ikinci muayene arasındaki dönemde 4’e katlandığının ortaya çıktığı da kaydedildi.

ABD’de daha önce yapılan bir başka araştırma da, ülke için büyük bir sorun olan evsiz insanların dörtte birini “eski muharip” ve “gaziler”in oluşturduğunu ortaya koydu.

İşgale katılan askerlerde intihar salgını

İşgal bölgelerinden gelen yeni katılımlarla sayıları artan “gaziler”in, kendilerini tüketen emperyalist savaşa karşı aktif bir mücadeleye katılmaması, kitlesel intiharları tetikliyor. CBS televizyonunun yaptığı bir araştırmaya göre, cepheden travmayla dönüp intihar eden asker sayısı savaşta ölenleri geride bırakmış bulunuyor. Araştırma da, 2005’te en az 6 bin 256 asker,

yani günde 17 askerinin intihar ettiği saptanıyor. Oysa resmi rakamlara göre cephede ölen sayısı 3 bin 863.

Ülkede 1995’ten beri yaşanan intihar vakalarıyla ilgili rakamları ortaya çıkarması açısından ilk olan araştırmaya göre, intihar eden gazilerin çoğu travmayla cepheden dönmüş. Amerikalılar arasında intihar oranı 100 bin kişide 8.9. Gazilerde ise bu ortalama 18.7. Bu oran 20-24 yaş arasındaki gazilerde 31.9’a çıkıyor.

ABD’de 1.6 milyonu Irak ve Afganistan’da savaşmış 25 milyon gazi var. Emperyalist işgallerin bir toplumu nasıl çürüttüğünü göstermesi açısından, 25 milyon oldukça çarpıcı bir rakamdır.

İşgalci ordudan kitlesel firarlar

Ezilen halkları kitlesel kıyımlara maruz bırakıp, kullandığı askerleri tüketip kenara atan ABD savaş makinesinin saflarında kayda değer çözümler de yaşanıyor. Amerikan savaş aygıtının resmi açıklamaları da bu durumu kabul ediyor. Resmi bir araştırma da bile, askerlerin firar oranının 1980’den bu yana en yüksek seviyeye ulaştığı, oranın 2003’teki Irak işgalinden bu yana ise yüzde 80 arttığı bildirildi.

Söz konusu araştırmanın sonuçlarına göre, firar edenlerin oranında son dört yılda düzenli artış görüldü ve geçen yıldan bu yana firarlar yüzde 42 arttı. 2007 yılında her bin askerden 9’unun, bir önceki yıl ise ortalama her bin askerden 7’sinin firar ettiği, geçen yıl toplam 3 bin 301 askerinin firar ettiği, bu yıl ise rakamın 4 bin 698’e yükseldiği belirtildi.

Bu vahim tablodan da anlaşılacağı üzere emperyalist işgaller, başka bir ifadeyle yeni-sömürgecilik hem ezilen halklara ağır bir faturaya mal olmakta, hem de saldırganlık ve savaş politikasına itiraz etmeyen emperyalist ülke toplumlarını kemirip çürütmektedir.

Emperyalist ülke halkları, “başka bir ulusu ezen ulus özgür olamaz!” bilinciyle davranabildiklerinde, hem ezilen halkların kıyımına suç ortaklığı yapmayacak, hem de kendilerini içten içe kemirip çürüten işgale ortak olmayacaklardır.

İran ve yaptırımlar

Abu Şehmuz Demir

Son dönemlerde emperyalist merkezler arası kızıyan Avrasya kavgaları ve Ortadoğu'da devam eden savaşlı ortama yeni savaşları ekleyecek tuhaf gelişmelere tanık oluyoruz. Bölge halklarına yönelik uluslararası düzenek çerçevesinde dayatılmaya çalışılan süreç ve bu sürecin ortakları olan pinti ve murdar tüccarların musibet stratejileri, bölgede rahvanı atlar üzerinde dolaşarak, mazlum emekçi halklara dayatılıyor. Başta ABD olmak üzere, herkesin bölge üzerinde çok yönlü gizli plan ve hesapları revaçta olup, bunları hayata geçirmek için kirli ve şeytani emelleri bulunuyor.

Uluslararası kapitalist-emperyalist çıkar merkezlerinin, bölgede devam eden savaş ortamının yanı sıra, bölgedeki müttefikleri ile birlikte hayata geçirmeye çalıştıkları çok yönlü mezalim stratejileri yönünü arıyor. Pakistan'dan Beyrut'a kadar olan coğrafya adeta yangın alanı durumunda. Irak'ta ABD ve müttefiklerinin sürdürdüğü işgal hareketi, İsrail'in Filistin topraklarında keyfi olarak estirdiği vahşi devlet terörü ve bu güçlerin Lübnan üzerinde oynadıkları çeşitli senaryolarının yanı sıra, bu yangın tarlalalarında Türkiye'nin de elinde körükle Güney Federal Kürdistan'a yönelik istilaya hazırlanması, bölgede var olan sorunları daha da derinleştirmektedir. Üstüne üstlük, Washington'daki Beyaz Saray'a çöreklenmiş çeşitli sektörlerin temsilcisi savaş çetelerinin oluşturduğu aparat ve bu aparatın uluslararası alanda terkesine aldığı ve alacağı güçler ile İran'a yönelik bir delilikte bulunması, bölgede ölüm tarlalarının çoğalması demektir. Bu uluslararası savaş düzeneğinin hayata geçirmek istediği vahşet ve yıkım teorileri, başta bölge insanı olmak üzere tüm dünya insanlığını tehdit ediyor, savaş ve işgal meraklısı sistemlerin yöneticileri de gıdalarını bu bahçeden alıyorlar.

ABD ve müttefikleri, başta bölgemiz Ortadoğu olmak üzere genelde Doğu'da çeşitli plan ve programları hayata geçirmeye çalışıyorlar. Atlantik ötesindeki ve bölgedeki ortakları ile bölgenin siyasal atmosferine her gün yeni bir şekil vererek uğursuz bir sürece doğru çekiyorlar.

Afganistan ve Irak savaşından sonra Ortadoğu'daki çetrefilli sürecin merkezine oturtulan İran eksenli dünya siyaseti gündemden düşmüyor. Özellikle Beyaz Saray'daki savaş aparatı ve bu aparatın başını çeken Dick Cheney ile bu ekibi yönlendiren, ABD kongresindeki ayağından biri olan ve hiç kimsenin karşı durmayı göze alamadığı İsrail'in Washington'daki en güçlü Siyonist lobisi AİPAC (Amerikan-İsrail Kamu İşleri Komitesi) "*İran'ın nükleer santrallerinin bombalanmasının yanı sıra, askeri gücüne yönelik saldırıların düzenlenmesini*" istedi. (Aktaran *Le Monde*, Kasım '07). George Bush da, Ekim ortalarında Hazar Denizi'ne kıyıdaş ülkelerin (Rusya, İran, Kazakistan, Azerbaycan ve Türkmenistan) düzenlediği Tahran Zirvesi'ne yönelik olarak, "*Eğer İran'ın nükleer çalışmaları devam ederse, dünya toplumu 3. Dünya savaşının eşğine gelecektir*" diyerek, başta Rusya olmak üzere toplantıya katılan ülkeleri tehdit etti. Bunun üzerine, zirveye katılan ülkeleri imzaladıkları ortak bildiriye, "*Hazar Denizi ülkeleri aralarından birine yapılacak herhangi bir saldırıda, topraklarının kullanılmasına izin vermeme ve askeri güçlerini birbirlerinin aleyhinde kullanmamayı taahhüt*" ederek, ABD'nin İran'a yönelik saldırgan politikasına yanıt verdiler. Ayrıca, "*Hazar Denizi'nin hakimiyetinin sadece beş ülkeye ait olduğunu ve buradaki kaynaklardan sadece*

bu ülkelerin yararlanabileceğini" deklare ederek, Hazar'da aktif olan ABD, AB ve diğer güçlere yönelik mesaj verdiler.

Başta ABD olmak üzere dünya gericiği, geleceğini Avrasya'nın derin yataklarındaki fosil enerji kaynaklarında görüyor. Zira, Avrasya coğrafyasındaki fosil kaynaklarının ağırlığını bağrında barındıran Hazar havzası, 371 bin kilometre karelik alanı ile dünyanın en büyük iç denizi/gölü olma konumunun yanı sıra, jeopolitik ve jeostratejik öneme sahip bir coğrafyadır. Bu coğrafyada keşfedilmiş enerji kaynaklarının yanı sıra, henüz keşfedilmemiş ve birçok uzman tarafından yapılan tahminlere göre piyasa değeri 4 trilyon dolar olan 163 milyar varil petrol bulunduğu söyleniyor. Zengin fosil enerji yataklarına ve büyük stratejik öneme sahip olan bu bölge üzerine bir yandan büyük stratejik planlar yapılıyor, kaynaklar üzerine kavgalar kızıyor, diğer yandan ise ittifakların kapıları aralanıyor.

Bu savaş aparatının merkezi olan Beyaz Saray'daki neocon ekibini ziyaret eden Avrupa Birliği'nin Fransa'sı ve Almanya'sı, İran'a yönelik Kasım sonlarına doğru BM'de görüşülecek olan 3. yaptırım paketinin neleri kapsayacağı konusunu görüştü. Her iki ülke liderinin de gündemini, her ne kadar İran sorunu öne çıkmış görünse de, genelde Doğu'ya yönelik Atlantik ötesi stratejik ortaklığa ilişkin fikir alışverişi oluşturuyordu.

ABD ve müttefiklerinin İran'a yönelik olası bir yanlış adımın yaratacağı facialara dikkat çeken ABD'nin Körfez'deki en sadık müttefiklerinden Suudi Arabistan ise, "*İran'a yönelik herhangi bir askeri operasyonun sonuç vermeyeceğini*" hatırlatıyordu. Suudi Arabistan Dışişleri Bakanı Prens Suud El-Faysal, "*Son derece hassas bir bölgeden söz ediyoruz. Körfez Bölgesi gibi hem son derece küçük, hem de dünya ekonomisi için çok önemli bir yerde düzenlenecek askeri hareketin etkisi büyük olacaktır. Son derece dikkatsiz şekilde hareket edilmesinin, bir filin züccaciyeci dükkanına girmesinin ebedi örneği gibi bir şey bu...*" (aktaran BBC, 30 Ekim '07) diyordu.

Velhasıl uluslararası alanda İran konusunda anlaşmazlıklar devam ediyor. Bunu bilen ve uluslararası alandaki derin diplomatik ilişkilerine güvenen Mollalar da, ABD karşısında dik duruşlarını halen sürdürüyor, tuzağa düşmüş tilkinin tuzakta kalması için çabaları var.

Öyle ki, ABD ve müttefiklerinin ne İran'a sürekli kırmızı eşarp giydirmeleri ve ne de ekonomik ve politik yaptırımları İran'ı fazlaca etkilemektedir. Çünkü İran birçok Batı devletinin yanı sıra, ABD'nin cirir attığı Körfez ülkeleri ve Asya ülkeleriyle her geçen gün derinleşen ticari ilişkilere sahip. Yani İran'a uygulanan önceki iki yaptırım pek etkili olmadığı gibi, tartışılmakta olan yeni yaptırım paketinin de etkili olabileceğini söylemek zor. ABD'nin mercek altına aldığı söyleyip, Mart 2007'de "Dubai'ye yaptırım uygulayacağız" dediğinde, ABD Ekonomi Bakanı yardımcısı Stuart Levey rüzgara konuşmuş oluyordu. Buna ek olarak İran ile Birleşik Arap Emirlikleri (BAE) arasında bu yıl içinde değişik ticari alanlarda 11 milyar dolarlık alışveriş yapmayı hedefleyen bir anlaşma imzalanmıştı. Yani ABD'nin "*mercek altına aldığı İran firmaları, Körfez'in ticaret merkezi olan Dubai'de çeşitli Arap firmaları ismi altında*

uluslararası ticari faaliyetlerini sürdürüyorlar". (aktaran Selig S. Harrison, *Le Monde* Kasım '07)

Bu arada, İran Cumhurbaşkanı Mahmud Ahmedinejad, ABD ve müttefiklerinin İran'a yönelik çeşitli yaptırımlarla bu ülkeyi kısıtlayacak politikasına yönelik, "*BM Güvenlik Konseyinde bize karşı alınan yaptırım kararlarını hiçbir şekilde kabul etmiyoruz. Bizi yaptırımlarla tehdit ediyorlar. Yaptırımlardan korkmuyoruz. Yaptırımların bizim için hiçbir değeri yok*" sözleriyle, BM'de tartışılacak olan yeni yaptırım sürecine gönderme yapıyordu.

Özetin özeti olarak, dünya siyasetinin belirsiz işleyişi, başta ABD ekonomisi olmak üzere dünya ekonomisini de olumsuz yönde etkilemeyi sürdürüyor. ABD'de konut ve borsa sektöründe devam eden krizin etkileri, İran'a yönelik baskıların artırılması ve son dönemlerde Rusya ile ABD'nin füze radar sistemleri konusunda yaşanan sorunlar... Bu ve buna benzer birçok sorunun yarattığı olumsuz gelişmeler, petrokimya sektöründeki dramatik oynamalar devam ediyor.

Şu an ham petrol fiyatının varil başına 100 dolara doğru fırlaması, 1970'li yılların ortalarında olduğu gibi, dünya ekonomisi üzerinde olumsuz etkileri tetikleyecektir. Petrol sektöründe yaşanan bu olumsuz dramatik hava eğer devam ederse, bu, başta dünya ekonomisini etkileyeceği gibi, ABD ekonomisini de 1929'larda olduğu gibi bir krizle karşı karşıya bırakabilir.

Bu arada Suudi Arabistan'ın başkenti Riyad'ta biraraya gelen Petrol İhraç Eden Ülkeler Örgütü (OPEC) üyeleri, petrol fiyatlarındaki yükselmenin önümüzdeki günlerde de devam edeceğini dile getirdiler. Hatta Hugo Chavez bir adım daha ileri giderek, "*Eğer ABD, ülkesine veya İran'a saldırmaya kalkarsa, petrolün varil başına 150 ve 200 dolara fırlayabileceği*" uyarısında bulundu.

Tüm yaşananlara petrol fiyatlarındaki bu ani yükselişin yarattığı atmosferi de eklersek, uluslararası emperyalist merkezler arasında adı konmamış gizli savaşlar ve sürtüşmelerin kanlı-kavgalı bir süreci tetiklediğini görürüz. Bu sürece bir de bölgedeki savaş tacirlerinin başında olduğu rejimleri eklediğimiz zaman, bölge halkları olarak bu savaşlı sürece bir adım daha yaklaşıyoruz demektir. Kısacası bu savaş düzeneği, başta Ortadoğu halkları olmak üzere, dünya emekçi halklarına ekonomik ve sosyal felaketleri reva görmekte, tüm insanlığı tehdit etmektedir.

19 Kasım '07

Mirabeller'den Haticeler'e özgürlük mücadelesi sürüyor!

*Baskı ve zulmün kol gezdiği topraklarda,
meydanlarda vurulan Çiğdemler'e, Nergisler'e,
fabrikalarda, işliklerde yakılan Ayşeler'e,
Gülender'e, ölüm oruçlarında yitirdiğimiz
Cananlara, Zehralar'a, Haticeler'e...
Ve doğacak nice Mirabeller'e...*

*Kurtarmak için enginlerin anlamını
Gökyüzünü yere indirdiğinden beri
Ya da silmek için bir damlanın yüzünü
Bir okyanusun kucacağına bastığından beri
Ve bıçak sırtı bir dönem uğruna
Bütün zamanı omuzlarına aldığından beri
Adın bir açelyadır artık senin
Koynuna ölüm düşürülen bütün topraklarda
Bir açelya*

Adnan Yücel

Tarih: 25 Kasım 1960

Yer: Dominik Cumhuriyeti.
3 kız kardeş Clandestina Hareketi'nin öncülerinden olan Patria, Minerva ve Maria Terasa Trujillo diktatörlüğü tarafından tecavüz edilerek katledildiler.

Tarih: 1981

Yer: Kolombiya.
Ve 1981 yılında, Kolombiya'da toplanan Latin Amerika Kadın Kurultayı'nda ülkelerinde siyasal özgürlük için kararlılıkla mücadele veren bu cesur kadınlar anısına 25 Kasım "Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü" ilan edilirken, asıl hedef, Mirabel kardeşlerin katlinde simgeleşen sistemin şiddeti oldu.

Tarih: 1999

Mirabel kardeşlerin katledilmesinden 39 yıl sonra Birleşmiş Milletler 25 Kasım'ı "Kadına Yönelik Şiddetin Ortadan Kaldırılması İçin Uluslararası Mücadele Günü" olarak karar altına aldı. Fakat aynı Birleşmiş Milletler Irak'ta, Filistin'de, Afganistan'da, Kosova'da kadınların yaşadığı tecavüz, işkence ve katliamlara yönelik herhangi bir yaptırımında bulunmayı tercih etmemektedir.

Mirabel kardeşlerin mücadelesi yol gösteriyor

Patria, 1960 Haziran ayında diktatörlük karşıtı en büyük hareket olan Clandestina'yı kurdu. İki kız kardeş de ona katıldı ve mücadelelerinden ötürü hareketin sembolü haline geldiler. Mirabel kardeşler, ülkelerinde siyasal özgürlük için kararlılıkla mücadele ettiler. Latin Amerika'daki diktatör Rafael Leonidas Trujillo'ya meydan okudukları için çoğu kez saldırıya uğradılar, pek çok kez hapsedildiler. Ve en son olarak 25 Kasım 1960 yılında arabalarından zorla indirilerek tecavüz ve işkenceyle katledildiler. Faşizan uygulamaların ardından yapılan açıklama Mirabel kardeşlerin "araba kazası" ile öldüğü idi. Devlet bir kez daha maskesini takındı, bir katliama daha "kaza süsü" vererek gerçeklerin üstünü örtmeye çalıştı.

Patria, Minerva ve Maria Teresa isimli kız kardeşler Dominik Cumhuriyeti'nde Salcedo'da Ojo de Agua adlı köyde doğmuşlardı. "Kelebekler" diye adlandırıldılar. Kelebek, Trujillo diktatörlüğünde,

Minerva'nın gizli siyasi eylemlerinde kullandığı kod adıydı. Bu ad daha sonra Pedro Mir (Dominikli şair) tarafından "Amén de Mariposas" (Kelebeklerin Amini) adlı, üç kız kardeşin katlini kınadığı şiirinde kullanıldı. Aynı dönemde, Dominik Cumhuriyeti ve Amerika'nın ünlü yazarı Julia Alvarez, Mirabel kız kardeşlerin hayatını anlattığı romanını "In the Time of The Butterflies" (Kelebekler Zamanı) yayımladı. Ve bu kitap, Mirabel kız kardeşlerin kelebekler olarak tanınmasına neden oldu. 2000 yılı 25 Kasım'ında Mirabel Kardeşler'in cesetleri doğdukları köye kadın örgütleri tarafından taşındı.

Kapitalizmin özünde şiddet vardır!

Üzerinden onlarca yıl geçmesine karşın bugün kadınlar bir taraf oldukları için, emperyalist savaşa hayır dedikleri için, hak alma mücadelelerinde en ön saflarda yer aldıkları için kapitalist sistem tarafından işkencelere, tecavüzlere ve şiddete maruz bırakılıyor. Çünkü bu sistemin kendisi şiddet üzerine kuruludur. Baskı ve sömürü kapitalizmin can damarıdır. İnsan yararına kurulu bir düzen olmadığından, baskı, şiddet ve sömürü uygulamalarını emekçi ve devrimci kadınlar üzerinden de hayata geçirir.

Öte yandan kadınlar sömürge ülkelerde ucuz işgücüdür. Savaşlarda yedek işgücü ve orduların istediği gibi yararlanabileceği esirlerdir. Alınıp satılan bir metadır. Yemek, çocuk bakımı, çamaşır, dikim vb. toplumsal bir dizi yükü sistemin omuzlarından almış bir yığınlar ordusudur. Kan emici pazarlarda reklam aracı, cinsel obje ve ticari bir maldır. Ve tüm bu zor, baskı ve sömürü koşullarını dayatan kapitalizmin özünde şiddet vardır.

Kadına yönelik şiddet dünyanın her yerinde!

Dünya ölçeğinde kadınların hangi boyutlarda şiddetle karşı karşıya kaldıklarını görebilmek için çok uzaklara gitmeye gerek yok.

Doğu Avrupa'nın her yerinden gelen kadınlar Kosova'da silahlı adamlar tarafından seks kölesi

olarak kullanıldılar.

2. Dünya savaşı sırasında Japon askerlere seks kölesi olmaya zorlanan Filipinli kadınlar gördükleri zulme karşı bugün hala çeşitli eylemliliklerle mücadelelerini sürdürüyorlar.

Afganistan Devrimci Kadınlar Birliği, ülkelerindeki otoriteye kadınlara yönelik baskı ve şiddete karşı çıkarak da mücadele ediyor.

Türkiye'de de işçi kadınların maruz bırakıldığı hakaret, şiddet, taciz, töre cinayetlerine kurban giden yüzlerce kadın, devrimci kadınlara uygulanan şiddet ve işkenceler vb. kadına yönelik şiddetin yakıcılığının göstergesidir.

İstatistiklere baktığımızda, bugün dünyada her üç kadından biri fiziksel şiddet görüyor. Her yıl yaşları 5 ile 15 arasında değişen 2 milyona yakın kız çocuğu fahişeliğe zorlanıyor. Dünyada her 6 dakikada bir kadına tecavüz ediliyor. ABD'de her yıl 4 milyon kadın şiddete maruz kalıyor. Hindistan'da her gün 5 kadın çeyiz kavgaları nedeniyle yakılarak öldürülüyor.

Rakamlara göre, Türkiye'de de kadınların %79'u fiziksel şiddete, %52'si sözel şiddete, %29'u duygusal şiddete maruz bırakılıyor.

Kadına yönelik şiddetin yokoluşu, kapitalizmin yokoluşuyla mümkündür!

Kadına yönelik şiddetin kaynağı bizzat kapitalist sistemin kendisidir. Kapitalizm açlığı ve sefaleti ürettiği gibi, şiddeti, baskıyı ve savaşları da yeniden yeniden üretir. Karşısındaki sınıfın gücü ve bilinci, örgütlülüğü oranında baskı ve zoru kullanır. Kadınların bugüne kadar kazanmış oldukları haklar da işçi sınıfının ve yineonun bir parçası olan emekçi kadınların örgütlü mücadelesi sayesinde elde edilebilmiştir.

Şiddetin kaynağı kapitalizm olduğu içindir ki, bu kaynağın kendisi ortadan kaldırılmadığı sürece nice Mirabeller bu egemen sistem tarafından katledilmeye devam edecektir.

Ama diğer yandan da nice Mirabeller bu sisteme karşı mücadeleyi yükseltecektir.

Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü etkinliklerinden...**Emekçi Kadın Komisyonları, kadına yönelik şiddete karşı mücadeleyi örgütleyiyor!*****Esenyurt: Kadınlar şiddeti konuştu***

Esenyurt Emekçi Kadın Komisyonu olarak 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü nedeniyle 18 Kasım günü bir seminer, belgesel gösterimi ve ardından forum gerçekleştirdik.

İlk olarak Esenyurt Emekçi Kadın Komisyonu adına bir sunum yapıldı. Konuşmada Emekçi Kadın Komisyonları tarafından 5 ayrı bölgede başlatılan kampanyadan söz edildi. Özgürlük ve eşitlik için emekçi kadınları bir adım ileriye çağıran, Şubat ayında yapılacak olan kurultaydan bahsedildi. Komisyon çalışmalarına güç vermek için bölgedeki tüm emekçi kadınlara örgütlenme ve mücadele çağrısı yapıldı.

Sunumun ardından "Ekmeke ve Gül" belgeseli gösterildi. İlgili izlenen belgeselden sonra Kurultay Hazırlık Komitesi temsilcisi söz aldı. 25 Kasım'ın ortaya çıkışına, Mirabel kardeşler şahsında şiddete karşı yükselen mücadeleye tarihsel boyutuyla değindi. Şiddetin uygulanma biçimlerine dünyadan çarpıcı örnekler verdi. Pakistan'dan Çin'e, Uzakdoğu'dan Afrika'ya kadınların karşılaştığı baskı ve şiddete değindi. Emperyalist savaşlarda BM ve işgal kuvvetlerinin uyguladığı taciz ve tecavüzü anlattı.

Türkiye'de ise yaşanan şiddetin en geleneksel haliyle aile içi şiddet olduğunu vurguladı. Çalışma yaşamında, gözetiminde, töre ve namus cinayetlerinde şiddete değindi. Devletin kadına yönelik şiddeti yasalarla koruduğunu, meşrulaştırdığını, beslediğini vurguladı. Sömürücü düzenin mayasında olan şiddetin son bulması için kadın-erkek tüm işçi ve emekçileri şiddeti üreten kapitalist sisteme karşı birlikte mücadeleye davet etti. Konuşmanın ardından forum kısmına geçildi.

Seminere katılan emekçi kadın ve erkekler çalışma yaşamından çeşitli örneklerle canlı tartışmalar yaptılar. Ev kadınlarının da kendi sorunlarıyla tartışmaya katılması ve sorular sorması anlamlıydı. Forum Emekçi Kadın Komisyonu'nun çalışmalarına destek verilmesi ve Şubat ayında gerçekleştirilecek olan Emekçi Kadın Kurultayı'na çağrı ile son buldu. Ayrıca Emekçi Kadın Komisyonları adına 25 Kasım'da Taksim'de yapılacak eyleme ve foruma çağrı yapıldı.

Esenyurt Emekçi Kadın Komisyonu***Şiddete ve kaynağına karşı mücadele!***

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü kapsamında 18 Kasım günü Sefaköy İşçi Kültür Evi'nde bir etkinlik gerçekleştirdik.

"Evde, işyerinde, sokakta, gözetiminde kadına yönelik şiddet" ve "Yasalarda kadın hakları" başlıklarıyla gerçekleştirdiğimiz söyleşi öncesinde bölgemizdeki emekçi kadınlara çağrı yaptık.

Saat 14.30'da başlayan etkinliğimiz, Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu'ndan bir arkadaşımızın 25 Kasım'ın tarihi anlamı ve önemi üzerine yaptığı bir konuşma ile başladı.

Şiddetin kaynağı ve emekçi kadınların fabrikada, sokakta, toplumsal yaşamın tüm alanlarında yaşadığı şiddete değinen konuşmanın ardından avukat Ümüs Seçmen söz aldı. Seçmen, kadının yasalarda ve

Medeni Kanun'daki hakları üzerinden bir sunum yaptı.

Söyleşi şeklinde geçen etkinlikte emekçi kadınlar da söz aldılar. Canlı tartışmalarla geçen etkinlik boyunca yasaların asıl olarak egemen sınıfın çıkarlarını savunduğu, yasal hakların nasıl kullanılabileceği ve bunun sınırları anlatıldı. Tartışmalarda şiddetin kaynağına ve medyanın şiddeti tetikleyen rolüne değinildi.

Emekçi kadınların kreş hakkında sosyal haklara, şiddetten kadın bedeninin metalaştırılmasına kadar birçok alanda kapitalizme ve yarattığı sorunlara karşı mücadele etmesi gerektiği dile getirildi. Şiddet üreten sömürücü sisteme karşı kadın-erkek tüm işçi ve emekçilerin ortak mücadelesinin zorunlu olduğu vurgulandı. Bu mücadelede kadının özgürleşmesi için daha fazla çaba ve enerji göstermesi, kadınların hem örgütlenmede hem de mücadelede bir adım öne çıkması gerektiği ifade edildi.

Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu***Emekçi kadınlar şiddete karşı!***

OSİM-DER Kadın İşçi Komisyonu, 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü vesilesiyle, 17 Kasım günü "Kadına Yönelik Şiddet ve 25 Kasım" başlığı altında bir panel gerçekleştirdi.

Bölgede özellikle kadın işçilerin yoğun olarak çalıştığı fabrikalarda, öğle aralarında ve akşam iş çıkışlarında panelin çağrısı yapıldı. İki fabrikada toplantı gerçekleştirildi. Yanısıra ev ziyaretleri gerçekleştirildi. Dernekte şiddeti anlatan panolar ve dövizler hazırlandı.

Panelde konuşmacı olarak Eğitim-Sen üyesi Eser Sandıkçı ve Emekçi Kadın Kurultayı Hazırlık Komitesi temsilcisi katıldılar.

OSİM-DER Kadın İşçi Komisyonu adına yapılan sunumda 25 Kasım'ın tarihine kısaca değinildi ve kadına yönelik her türlü şiddetin sistemden kaynaklandığı ifade edildi.

Panelde ilk sözü Eğitim-Sen üyesi Eser Sandıkçı aldı. Sandıkçı, sömürünün olduğu her yerde şiddetin var olduğunu ifade ederek sözlerine başladı. Emekçi kadınlara yönelik şiddete ilişkin son dönemde yaşananlara değindi. Çalışma yaşamında kadın işçilerin yaşadığı baskıları ve ağır çalışma koşullarını örneklerle anlattı. Esnek üretimle birlikte üretimin parçalanması sonucu ortaya çıkan işlerde en fazla kadın işçilerin çalıştığını, kadınların %75'inin sigortasız olduğunu, kadın işçilerin eşit işe eşit ücret olmadığını, resmi rakamlara göre ücretler arasında %20 fark olduğunu anlattı. Kadına yönelik bu uygulamaları ekonomik şiddet olarak tanımladı. İşyerlerinde kadına yönelik cinsel şiddetin yaşandığını ancak işten atılma vb. kaygılarla ifade edilmediğini söyledi.

Sandıkçı, tarım işçilerinin durumunu da örnekledi. Ev kadınlarının emeğinin yok sayılmasını şiddet olarak tanımladı. Şiddet konusunda diğer konularda olduğu gibi emekçi kadınların kendi örgütlerinde - sendika, dernek vb.- örgütlenmeleri gerektiğini vurguladı.

Ardından sözü, Emekçi Kadın Kurultayı Hazırlık Komitesi temsilcisi aldı. 25 Kasım'ın emekçi kadınlar açısından önemine vurgu yaptı. 25 Kasım'ın sistemin şiddetine karşı Mirabel Kardeşler'in öncülüğünde yükseltilecek bir mücadele günü olduğunu söyledi.

Sunumun bu kısmında dünyanın farklı yerlerinden kadına yönelik şiddete dair örnekler verildi. Kapitalist sistemin ve sermaye devletinin kadına yönelik şiddeti ortadan kaldırmak yerine onu meşrulaştırdığını belirtildi. Devletin şiddete karşı mücadele üzerinden söylediklerinin ikiyüzlülüğüne vurgu yapıldı.

Şiddete karşı mücadelenin kapitalizme karşı mücadele temelinde yürütülmesi vurgusunun yanısıra emekçi kadınların erkeklerle birlikte mücadele etmesinin ve örgütlenmesinin önemine değinildi.

Şubat ayında gerçekleşecek Emekçi Kadın Kurultayı'na çağrı ile son bulan konuşmanın ardından sorulara geçildi. Bu bölümde canlı tartışmalar yaşandı.

Kadın İşçi Komisyonu, 25 Kasım günü Taksim'de yapılacak eyleme ve foruma çağrı yaptı.

Kızıl Bayrak/Ümraniye***İKSE'den kermes***

İzmir'de Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi Kadın Komisyonu'nun hedeflediği çalışmalardan biri olan dayanışma kermesini 18 Kasım günü gerçekleştirdik. Komisyon bileşenlerinin el emeği ürünlerinin sergilendiği kermesimiz ilgiyle karşılandı.

Kermesimizin açılış konuşmasında komisyon çalışmalarına değinilerek, 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele günü anlatıldı. Kadınların özgürlük ve eşitlik mücadelesinde bir adım öne çıkması gerektiği vurgulanarak, bu mücadeleyi büyütme çağrısı yapıldı. 25 Kasım için yapılacak olan eyleme çağrı yapıldı.

Kermesimize destek amaçlı Telekom işçilerinin gelmesi nedeniyle, Telekom grevine değinildi, sınıf dayanışmasını yükseltme çağrısı yapıldı.

Çiğli İKSE Kadın Komisyonu

Emekçi kadınlarla şiddet üzerine konuştuk...**Şiddeti üreten kapitalizme karşı mücadeleye!**

- Kadına yönelik şiddetin yoğun olarak uygulandığı bir sistemde yaşıyoruz. Şiddet kadınların hayatına nasıl yansıyor?

Ümraniye'den bir gündelikçi kadın: Kadınlar baskı altında tutuluyor. Bu yüzden kendi düşüncelerini ifade edemiyorlar. Şiddeti her yönden kanıksamış ve benimsemiş durumdalar. Şiddete karşı geldiklerinde toplum tarafından dışlanıyor ve iftiraya uğruyorlar. Gerek iş hayatında gerekse evde kendinden ödün veriyorlar, fedakârca davranıyorlar. Kadınlar ailesi ve devlet tarafından sahiplenilmediği için şiddete katlanıyorlar.

Ümraniye'den bir kadın işçi: Sistem hemen her alanda kadına şiddeti arttırmaktadır. Evde, işte, okulda, sokakta vs. Yapılan baskı ve zulümlere karşı kadınlarımız seslerini çıkaramadıkları gibi ekonomik özgürlükleri olmadığı için kabullenir hale gelmektedirler. Çünkü ne kadını savunacak bir yasa ne de koruyacak bir devlet kurumu var.

Yenibosna'dan bir kadın işçi: Şiddetin kötü bir şey olduğunu biliyorum. Ama bunu kötü olarak bilmek şiddeti uygulamaktan geri tutmuyor bizi. Biz şiddet görürken başkalarına da (çocuklarımız gibi) uyguluyoruz. Şiddet genelde insanları susturmak için uygulanıyor. Sesini çıkaran kadınlar sussun, hayata itiraz etmesin diye uygulanıyor.

Esenyurt'tan bir ev kadını: Ben ev kadınıyım. Eskiden memlekette çok eziliyordum. Eşimden şiddet görüyordum. Köydesin, tarlaya gidiyorsun, hayvanlara bakıyorsun. Bir de evin işi ve çocuk bakımı. Hepsi senin üzerinde. Tarladan eşinle beraber geliyorsun. O oturuyor. "Hani yemek, çabuk hazırla" diye azar işitiyorsun. "Ben de seninle birlikte geldim ya" diyorsun. Daha çok azar işitiyorsun. Kente göç ettikten sonra biraz bilinçlendik. Eskisi kadar kendimi ezdirmiyordum.

Esenyurt'tan bir gündelikçi kadın: Ben temizlik işlerinde çalışıyorum. Düzenli olarak birkaç eve gidiyorum. Eşimden şiddet görmüyorum ama birçok kadın var şiddet gören. Kolayından iş bulamadıkları için temizliğe gidiyorlar, bir de eşlerinden şiddet görüyorlar. Ben işyerinde fiziksel şiddetle karşılaşmadım ama, birçok defa hakarete maruz kaldım. Daha alt sınıfta olduğumuz için bizi aşağılıyorlar. Evlerinde bir şeyleri kaybolduğunda ilk önce bizden şüpheleniyorlar. Bizi suçluyorlar, sanki hırsızmışız gibi. Oysa bizler emeğiyle geçinen insanlarız. Onların en ufak bir şeylerine bile tenezzül etmeyiz.

- İşyerinizde kadınlara yönelik taciz ve şiddetle

karşılaşıyor musunuz?

Ümraniye'den bir gündelikçi kadın: Elbette... Meta olarak görülüyor. Sistem kadınları rencide ediyor. Ben gündeliğe giderek geçimimi sağlıyorum. Ev sahibi beni her konuda aşağılıyor. Onlar tarafından insan sıfatına koyulmuyorum. Bana karşı güvensizler, bana şüpheyle davranıyorlar.

Ümraniye'den bir kadın işçi: Hayır ben karşılaşmıyorum. Ama karşılaşanları görüyorum. Özellikle yanımızda erkek arkadaşların küfürlü hakaretlerde bulunması oldukça rahatsızlık veriyor.

Esenyurt'tan ev kadını : Şu an çalışmıyorum, ama bir süre önce tekstil işçisiydim. Fabrikada fiziksel olarak bir şiddete maruz kalmadım. Ancak sözlü olarak hep şiddet görüyorduk. Bizden istenilen belirli bir sayı vardı. Bu sayıyı çıkaramadığımız zaman hakaret ediliyordu. Kadın olduğumuz için de aynı işi yaptığımız erkeklerden daha fazla hakarete uğruyorduk.

Yenibosna'dan bir kadın işçi: Benim çalıştığım bölümde yok. Ancak dikimhanede çalışan kadınlar, ustabaşının küfürleriyle ve hakaretleriyle karşılaşıyorlarmış.

- Sizce kadına yönelik şiddeti ortada kaldırmanın yolları nelerdir?

Esenyurt'tan ev kadını: Şimdiki aklım olsaydı kendimi hiç o kadar ezdirmez ve yıpratmazdım. Ama zaman değişiyor, insanlar değişiyor, her nesil önceki nesilden daha ileri. Biz de bizden önceki nesilden daha ileriydik. Belki bu sorunlar da nesiller değiştiğince çözülür. Kadınlar kendini ezdirmemeyi öğrendikçe çözülür.

Yenibosna'dan bir kadın işçi: Bana göre çok zor. Önce bu tür zihniyetlerin değişmesi gerek. Evde babadan, işyerinde ustabaşından şiddet görmemize rağmen ekmeğimiz deyip sarılıyoruz işimize. Bizlerin eline o fırsat geçerse hiç affetmeyiz aslında. Geri kalmış, adeta bize sahibimiz gibi davranan bu zihniyete karşı duruyoruz. Fırsat dediğim şeyse tek başına oluşmuyor. Bu konuda belli bir çaba gerekir.

Ümraniye'den bir gündelikçi kadın: Sistemin toptan değişmesi. Sistemin toptan değişmesi için ise insanların bilinçlenip örgütlenmesi gerekiyor.

Ümraniye'den bir kadın işçi: Mevcut sistemin dolayısıyla da sınıfların ortadan kaldırılması gerekmektedir. Bu da kadın ve erkeğin birlikte örgütlü mücadelesiyle gerçekleşmelidir. Ayrıca sorunun kaynağına karşı yani her alanda şiddetin olması gerekliliğini sunan kapitalist düzene karşı bilincin oturması ve mücadele edilmesi gerekir.

Adalet Ağaoğlu'nun adı kirli bir savaş belgesi ile tarihe kazanmıştır!

2005

Ağustos'unda büyük gürültüler kopartarak İHD'den istifa eden yazar Adalet Ağaoğlu, İnsan Hakları Derneği'ni etnik ayrımcılıkla suçlamış, İHD'nin ağırlıklı olarak Kürt halkına mensup kimselerin karşı karşıya kaldığı hak ihlallerini ele almasını "milliyetçilik" olarak tanımlamaktan geri durmamıştı. Ağzına sakız olmuş "aydın duyarlılığı" üzerinden gerekçelendirilerek yapılan bu açıklama İHD'yi hedef göstermenin yanı sıra, Kürt halkı üzerinde uygulanan inkar ve imha politikalarını görmezden gelen ve hatta meşrulaştıran bir içeriğe sahipti.

Bu açıklamanın üzerinden iki yıldan fazla bir zaman geçti. Açıklamanın yapıldığı tarihte Ağaoğlu'nun sermaye düzeni tarafından ne kadar taktirle karşılandığı da bu iki yılı aşkın sürenin sonunda açığa çıktı. Mersin'de yaşanan "bayrak provokasyonu" ile başlayan şoven histeri kampanyasının doruğa ulaştırıldığı şu günlerde, sermaye düzeni Ağaoğlu'na taktirlerini bir biçimde bildirdi. Öyle ki, DTP'nin kapatılması ile ilgili hazırlanan iddianamede Adalet Ağaoğlu'nun iki yıl önce kurduğu cümleler "temel önemde delil" olarak nitelendirilerek yer aldı. Yani şovenist linç kültürünün sözde hukuki bir belgesinde, bir yazarın kurduğu cümlelere atıfta bulunuluyor. Böylece Ağaoğlu'nun adı bir kirli savaş belgesinde yer alarak, tarihe kazanmış oluyor.

Şimdi Adalet Ağaoğlu ah vah etmekte, adının iddianamede geçmesine tepki göstermektedir. Ancak bunun kendisi nesnel durumda tek bir değişiklik yaratmadığı gibi, Ağaoğlu adına da bir olumluluğun ifadesi değildir. Zira Ağaoğlu bugün adının sermayenin şoven saldırı ekiplerince hazırlanmış bir belgede geçmesine tepki gösterse de, "DTP'nin kapatılmasına" karşı çıksa da, iki yıl önce söylediği sözlerin arkasındadır. Ağaoğlu DTP'yi PKK'nin tasfiye edilmesinin bir aracı olarak gördüğü, Kürt halkının özgürlük mücadelesinin parlamentoya sıkıştırılarak "çözüm" ulaştırılmasını dilediği için bu tepkiyi göstermektedir. Yani Ağaoğlu, sermayenin şoven sözcülerinden bir gömlek aşağı şoven, ama bin defa daha tehlikelidir. Zira sermaye sözcülerinin saldırıları doğrudan ve açıkken, "meclise sıkışmış bir Kürt mücadelesi"nin olumlanması inceltilmiş şovenizmin yansımasıdır. Bu inceltilmiş şovenizm ise Kürt halkının bilincini hedef almaktadır.

Ekim Gençliği'nin "Yalanlarınızı da alın gidin!" kampanyası sürüyor...

Gençlik sermaye düzeninin yalanlarına karşı mücadeleyi büyütüyor!

Uludağ Üniversitesi...

Coğrafyamız genelinde oluşan şoven atmosfer Bursa'ya ve üniversitemize de yansımıştı. Bu atmosferi kendi cephemizden bir nebze olsun dağıtabilmek, hem de üniversitenin yerel dinamiklerine ulaşip harekete geçirebilmek için, "Yalanlarınızı da alın gidin!" başlıklı merkezi kampanyamızın Uludağ Üniversitesi ayağını planladık.

Kampanyanın ilk adımı olarak paralı eğitim ve geleceksizlik saldırılarına vurgu yapan ve okulda alınacak toplantıya çağrı yapan bir anket çalışması başlattık. Mühendislik-mimarlık fakültesi kantini ve Mimoza Kafe'de yaptığımız anketlerin yanında, üniversite sorunlarını ve kampanyamızın gündemlerini işleyen bir fanzin dağıtımını yaptık.

Kampanyanın kitle çalışmasını bu yollarla sürdürürken, propaganda çalışmasına da ağırlık verdik. Mühendislik-mimarlık fakültesi ve Eğitim fakültesinin bir kısmına "Ulaşım, bandrol ücreti, har(a)çlar, yurt parası... / Müşteri değiliz, parasız eğitim istiyoruz!" ve "Yetkin mühendislik, KPSS, formasyon kaldırılmalı / Kağıt parçası değil, iş ve gelecek istiyoruz!" şiarlı pullarımızı yaptık.

Çalışmalarımız çeşitli materyallerle sürüyor. İlerleyen günlerde bir referandum çalışması örgütleyeceğiz ve ardından Bursa'da öğrenci gençliğin sorunlarını tartışacağı bir kürsü olarak Bursa Gençlik Forumu'na yürüyeceğiz!

Uludağ Üniversitesi/Ekim Gençliği

Mimar Sinan Üniversitesi...

Üniversitemizin Fen-Edebiyat Fakültesi'ne taşıdığımız kampanya çalışmamızın temel vurgusunu Fen-Edebiyat Fakültesi mezunlarını bekleyen işsizlik ve geleceksizlik oluşturuyor. Zira bugün Fen-Edebiyat Fakültesi öğrencileri işsizlik ve geleceksizlik sorununu doğrudan yaşayan kesimdir. Formasyon hakkının gaspedilmesi ile beraber, bu fakülteden mezun olan kesimler doğrudan diplomalı işsizler ordusuna katılmaktadır. İş bulabilen şanslı azınlık ise ücretli köle olarak, çoğu kez asgari ücretle ve sözleşmeli statüsünde sürünmektedir.

Parasız ve koşulsuz bir hak olması gereken formasyon eğitimi, Fen-Edebiyat Fakülteleri müfredatından yıllar önce çıkartılmıştır. Bugün ise "diplomalı işsiz aday" öğrenciler, "ücretli köle" statüsüne yükselmek istiyorlarsa, yani bir iş bulabilmek istiyorlarsa, önce paralarını ödeyerek formasyonlarını satın almak, ardından da KPSS'ye girerek yeni bir elemeye tabi tutulmak zorundadırlar.

Bütün bu sorunlara karşı bizler üniversitemizde "Kağıt parçası değil, iş ve gelecek istiyoruz!" şiarını yükseltiyoruz. Bugün elimize tutuşturulan diplomaların bol keseden atılan gelecek yalanlarından başka bir anlam taşımadığını söylüyor ve gelecek düşleri gaspedilen bütün öğrencileri mücadeleye çağırıyoruz.

Kampanyamızın başından beri üniversitemizde yayın bir ajitasyon ve propaganda çalışması yürüttük. Kampanya afişlerimizle taleplerimizi bütün öğrencilerle paylaştık. Şimdi ise 23 Kasım'da örgütleyeceğimiz toplantımıza hazırlık yapıyoruz. Formasyon hakkının gaspı ve sözleşmeli öğretmenlik saldırısına ilişkin hazırladığımız broşürümüzü gerek açtığımız kampanya masaları ile gerekse elden

öğrencilere ulaştırarak tartışma olanağı yaratıyoruz. Çalışmalarımızın sonuçlarını İstanbul Gençlik Forumu'na taşımayı hedefliyoruz.

Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Ekim Gençliği

9 Eylül Üniversitesi...

"Yalanlarınızı da alın gidin" kampanyamız 9 Eylül'de etkin bir biçimde sürüyor. Ajitasyon ve propaganda çalışmalarına 6 Kasım öncesinde başladığımız kampanya çalışmamızı, gençliğin geleceksizlik sorunu ve tımandırılan şoven-faşist histerinin teşhiri olmak üzere iki gündemle ele aldık. Özellikle üniversitemizde yansımaları bulan şoven faşist atmosfere bir yanıt olarak kampanyamız oldukça anlamlı bir yere oturdu.

Kampanyamızı belli bir süre afiş çalışması ve yayın satışları ile gündemleştirdik. Ancak kampanyamızın gençlik mücadelesi için kalıcı mevziler bırakabilmesi kaygısı ile örgütsel araçlar yaratmanın ve öğrenci gençliğin kendini ifade edebileceği kürsüler oluşturmanın önemini de gözettilik. Bu çerçevede ulaştığımız öğrencilerle beraber bir toplantı örgütledik. Toplantıda yürüttüğümüz tartışmalar sonucunda daha sonra da devam etmek üzere bir yerel yayın çalışması başlatmaya ve bu yayının gündemlerini belirlemek üzere bir toplantı daha yapmaya karar verdik. Ayrıca bir de anket çalışması yapıyoruz.

Yine son süreçte üniversitemizle ilgili olarak yaşanan bir gelişme sonucunda kampanyamızı yerelleştirme kaygımıza da yanıt bulmuş olduk. Zira üniversitemizin tüccar yöneticilerinin basın yoluyla açığa çıkan kirli çamaşırları "Yalanlarınızı da alın gidin!" kampanyamızın kendini ifade edebilmesinin olanağına dönüştü.

Sabah gazetesinde yer alan bir haberde, üniversitemiz yönetiminin Ar-Ge faaliyeti adı altında türlü dolaplar çevirdiği, kendilerine geniş bir rant alanı yarattıkları, üniversite kaynaklarını kendilerine tahsil ederek zenginliklerine zenginlik kattıkları açığa çıktı. Bu olay üzerine bizler de kampanyamız kapsamında bu konuyu işlemeye karar verdik. Söz konusu gündemi gerek üniversitedeki diğer siyasal güçler ve demokrat öğrencilerle, gerekse kendi kampanyamız çerçevesinde işlemeye başladık. Daha ilk günden ÖGB saldırılarına konu olan bu teşhir faaliyeti önümüzdeki dönemde de güçlenerek sürecek.

Çalışmalarımız hız kazanarak devam edecek. Önümüze koyduğumuz İzmir Gençlik Forumu'nu örgütleme hedefi ile faaliyetlerimizi yoğunlaştıracağız!

9 Eylül Üniversitesi Ekim Gençliği

İÜ Fen-Edebiyat ve Yabancı Diller Fakülteleri...

İÜ'de "Yalanlarınızı da alın gidin!" kampanyamız "Köle değiliz! Söz, yetki, karar hakkı istiyoruz!" talebi üzerinden örmeye başlamıştık. Afişlerle, bildirimlerle üniversitedeki baskı koşullarını, cezaevi uygulamalarını anlattık. "Üniversite nedir?" sorusu üzerinden şekillenen anket çalışmamızın ardından bir toplantı örgütledik. Toplantıda, üniversitedeki sorunları teşhir etme kararını aldık.

Üniversitemizdeki baskı ve zor uygulamaları karşısında Fen-Edebiyat ve Yabancı Diller Fakülteleri'nde "YÖK'ün gölgesinde üniversite, sermayenin kuklası rektör istemiyoruz!" şiarını öne çıkartmaya karar verdik. Bu bağlamda bize açıklamalarıyla çok fazla malzeme veren Mesut Parlak'ın sözlerini derledik. İlk olarak Parlak'ı teşhir eden bir bildiri dağıttık. Afişlerle de çalışmayı güçlendiriyoruz.

Çalışmamızın bir ayağı olarak da film gösterimleri düzenliyoruz. Bu kapsamda Yabancı Diller Fakültesi'nde 15 Kasım günü 25 kişinin katıldığı bir etkinlik düzenleyerek, "V for Vandetta" filmini gösterdik.

Kampanyamızı bütünlüklü olarak sunan duvar gazetesinin yanısıra kampanya gündemlerinin işlendiği yerel yayınıımız Kamp-Üs de çıkmış durumda. Ayrıca söyleşiler ve toplantılar örgütleyeceğiz.

Çalışmamızın olgunlaştığı bir süreçte ise referandum düzenleyeceğiz. Bütün bu çalışmaların sonuçlarını İstanbul Gençlik Forumu'na taşımamın araçlarını geliştireceğiz. İÜ'de süregelen baskı ve zor uygulamalarının karşısında "Artık biz konuşuyoruz" diyebilmek oldukça önemli. Bizler sözümüzü öncelikle üniversitemizde ve ardından Forum kürsüsünde dile getireceğiz!

İstanbul Üniversitesi Ekim Gençliği

Cebeci Kampüsü...

Cebeci Kampüsü'nde kampanya çalışması 6 Kasım'ın ardından yerel sorunları işleyerek başlatıldı. Bir seneyi aşkındır okuldaki devrimci faaliyeti engellemek ve öğrencileri baskı altına almak amacıyla karşımıza çıkartılan uygulamalar, ÖGB'lerin sayısının artırılması, kapıda kimlik sorgulamalarıyla yılın başından bu yana boyutlanmış durumda.

Kapıda kimlik göstermeyen 3 öğrencinin gözaltına alınması, kampüsün yolu üzerine masa açılmasına ve afiş asılmasına izin verilmeyerek kazanılmış mevzilerin ortadan kaldırılmaya çalışılması, Adalet Bakanı'nın da katıldığı bir konferansta konuşmak isteyen 5 öğrencinin gözaltına alınması, son bir ay içinde kampüsümüzde yaşanan baskı uygulamalarına birkaç örnek.

Genelde güvenlik sorunu her öğrenciyi bir yanıyla kesiyor ve kimi noktalarda kendiliğinden de tepkilere neden olabiliyor. Bu çerçevede okulda bu sorunun işlenmesi ve bir kitle çalışmasına konu edilmesi önem taşıyor.

Kitle çalışması aracı olarak ilk elden bir bildiri ve anket kullanacağız. Düzenli toplantılar yaparak çalışmayı olabildiğince yaygın bir biçimde üniversitedeki sorunlara duyarlı öğrencilerin katıldığı bir biçime sokmak istiyoruz. Bir haftalık çalışma sonrasında gerçekleştirilecek olan toplantı ile hem toplantı sonuçlarını tartıştığımız hem de anket sonuçlarını açıkladığımız bir fanzin çıkartarak çalışmayı sürdürmeyi hedefliyoruz. Çalışmada, fakülte baskı uygulamalarına karşı yaygın bir propaganda ve kitle toplantıları ile sürdürülürken eylemli bir çalışma hattı da hedeflenecektir. Zira eylemsel sonuçlar oluşturamadığımız koşullarda yaşanan soruna karşı güçlü bir duyarlılık örme şansımız bulunmamaktadır.

Cebeci Kampüsü'nde yürütülecek olan bu çalışma ve yapılacak toplantıları Ankara'da gerçekleştirilecek olan Gençlik Forumu ile bütünleştireceğiz. Zira yerel sorun ve gündemleri eğitim sorununun bütünlüklü çerçevesi içinde tanımlamak gerekiyor. Bu açıdan Ankara Gençlik Forumu özel bir önem taşıyor.

Cebeci Ekim Gençliği

ODTÜ...

ODTÜ'de güncel süreçle beraber kampanyanın kapsamını "Şovenizmin yalanlarına karşı yaşasın halkların kardeşliği" vurgusuyla bütünleştirerek, kapsamlı bir kitle çalışmasına konu edeceğiz. ODTÜ'de yakın dönemde öğrenci kulüpleri ve topluluklarının örgütlediği "barış günleri" tüm zayıf yanlarına karşılık halkların kardeşliği vurgusunun okulumuzda yaygınlaşmasına vesile oldu. Bu vurguyu politik planda ve sistemli bir kitle çalışması ile daha etkili bir söylem haline dönüştürmeye çalışacağız. Kampanya çalışmamızı yerel etkinliklerle bütünleştireceğiz. Bu kapsamda halkların kardeşliği, yükseltilen şovenizm, savaş ve barış gibi başlıkların

tartışılacağı etkinlikler örgütleyeceğiz.

Ayrıca geçen sene çıkarttığımız ODTÜ Tepkisi adlı yerel yayını forum öncesinde açık çağrılı bir toplantı ile çıkarmayı hedefliyoruz. Okulumuzda işlediğimiz parçalı gündemler arasında öncelikli olarak bir bütünlük sağlamayı hedefleyeceğiz. Diplomalı işsizlik, yetkin mühendislik, halkların kardeşliği vb. gündemleri okulumuzun yerel sorunları ile bütünlüklü bir biçimde yayında ele alacağız. Yine forum öncesinde çıkartılacak olan bu yeni sayıda gündemleştirerek, hem ilgili çalışmaların foruma taşınmasının hem de forumun ODTÜ'de yaygın bir duyurusunu yapmanın aracı haline getireceğiz.

ODTÜ Ekim Gençliği

BeYTEPE Kampüsü...

BeYTEPE'de geçen sene de işlenen bir sorun olan ulaşım sorunu halen çözülmemesinden kaynaklı yeniden gündemleştirilecek. Okulun kapısına kadar ücretsiz ring istemi, belediye otobüslerinin artırılması ve semtlere de konması gibi talepler üzerinden yürütülecek çalışma bu soruna karşı bütünlüklü bir cevap verebilmenin bir aracı olarak forum çağrısına bağlanacak.

BeYTEPE Kampüsü Ekim Gençliği

Eğitim Fakültesi...

Eğitim fakültelerinde yürütülecek olan çalışmamız, kampanyamız kapsamında yakın dönemde kardelen Ayşe reklamları üzerine yeniden gündeme gelen işsizlik ve geleceksizlik sorununu gündemleştirecek. "Yeni kardelen Ayşeler işsiz, diplomalı işsizliğe ve geleceksizliğe hayır!" başlığı, çalışmamız boyunca eğitim fakültelerindeki sorunları ele almak hedefi ile işlenecek. Olanaklarımız ölçüsünde çalışmamızı tüm eğitim fakültelerine taşımayı hedefliyoruz. Bu kapsamda çalışmamızı salt bir propagandaya sıkıştırılmadan yerel toplantılar ve özellikle de Ankara Gençlik Forumu ile bütünlüklü bir biçimde ele almaya çalışacağız.

Eğitim Fakültesi Ekim Gençliği

Mühendislik ve Mimarlık Fakültesi

Bugün birçok bölümde mühendislik öğrencileri mühendis olarak okullarından mezun olamıyor. Geçmişte "mühendislik hak ve yetkilerine sahiptir" ibaresi ile verilen diplomalar, bugün "mühendislik lisans derslerini almıştır" biçimini aldı. Ancak bu biçimsel bir değişikliğin ötesinde mesleki akreditasyon, eğitim sonrasında formasyon uygulaması ve öte yandan da stajyer mühendis ve mimar uygulamalarının önünü açan bir kapsama sahiptir. Bizler çalışmamızın başlangıcında eski ve yeni diploma örneklerini yan yana koyarak "hangisi ile mezun olmak istersiniz" şiarı ile çalışmamızı başlatacağız. Bu çalışma başlığını güncel planda forum ve yerel toplantılarla bütünleştirmeyi hedeflerken, daha kapsamlı bir biçimde "YÖK'e karşı" imza kampanyası başlatmayı, süreci öğrenci komisyonları ve topluluklarına da taşıyarak forum sonrasında da yaygın bir biçimde sürdürmeyi

hedefliyoruz.

Mühendislik ve Mimarlık Fakültesi Ekim Gençliği

Yıldız Teknik Üniversitesi...

Belli hatlardaki yoğunluğu karşılamaktaki yetersiz toplu taşımacılık, YTÜ Davutpaşa Kampüsü'nde azaltılan sefer sayıları ile ayrı bir sorun haline gelmiş durumda. Öğrencilerin aynı gün içinde iki kampüsünde de ders aldıkları YTÜ'de önce öğrenci servisleri ücretli hale getirildi. Ardından zaten talebimizi karşılamaktan uzak olan sefer sayıları azaldı. Üniversitemiz tarafından çözülmemen bu sorunda devreye giren Özel Halk Otobüsleri de ulaşımı tam bir çileye çeviriyor.

Akbil zamlarıyla beraber YTÜ'nün her iki kampüsünde de bu konuyu ele alan afiş ve bildiriler kullanılmaktaydı. Fakat zam, YTÜ'de Davutpaşa özelinde yaşanan bu ulaşım sorunlarıyla da birleşince öğrencilerde bir duyarlılık yaratmış durumda. Davutpaşa'daki bu duyarlılıkla beraber bu konuya yönelik çalışmamızı da özelleştirdik. Bir hafta boyunca Davutpaşa'ya yönelik bir çalışma sürdürdük. Afiş ve bildiri kullanarak sorundan zaten rahatsız olan öğrencilerin tepkilerini bütünleştirici bir çalışmanın ilk adımlarını attık.

16 Kasım'da yaptığımız bir toplantı ile, hafta boyunca bildiri dağıtımı vb. araçların kullanımı sırasında konuşma olanağı bulduğumuz öğrencilerle yanyana gelerek bir planlama yaptık. Bir dilekçe hazırlayarak imza toplamaya karar verdik. İmzaları hem elden, hem de kampüste açılacak olan imza masalarından toplayacağız. Bu süreç devam ederken önümüzdeki hafta bir toplantı daha yaparak sürecin gelişmelerini tartışmayı planlıyoruz.

Yıldız Teknik Üniversitesi Ekim Gençliği

Kürdistan cephesinde durum...

M. Can Yüce

Genel olarak Kürdistan sorunu, gündemin ilk sıralarını işgal etmeye devam ediyor. 5 Kasım Erdoğan-Bush görüşmesinden sonra olayların taktik yönelimlerinde kimi yeni gelişmeler gözlemlemekteyiz.

Belli ki, ABD ve TC belli konularda anlaştılar. Bu anlaşma noktalarını kısaca özetlemekte yarar var. **Bir:** TC, PKK'ye karşı ABD'nin onayı ve sağlayacağı istihbarat desteğiyle çerçevesi, sınırları ve hedefleri kesin belirlenmiş hava ve kara operasyonları yapabilecek. **İki:** Buna karşılık, TC, Güney'e kapsamlı bir askeri işgal hareketine girişmeyecek. **Üç:** Irak ve Güney yönetimi, PKK'nin hareket alanlarını ve yeteneklerini sınırlandıracak, bu konuda TC ile işbirliği içinde olacaklardır. **Dört:** Kerkük'ün statüsünü belirleyecek referandum ertelenecek...

Anılan görüşmeden sonra Güney Kürdistan yönetimi, Ankara'ya bir heyet gönderdi. Ancak TC, bu heyeti Güney yönetimi olarak değil, "Partilerin temsilcileri" olarak kabul etti. Bu heyetin TC'ye, PKK'ye karşı aldıkları ve alacakları önlemleri içeren bir paket sundukları anlaşılıyor. Anılan bu iki olaydan sonra Güney yönetimi, Artuş Mülteci Kampı'nı daha sıkı bir denetime aldı, PKK'nin yasal çalışma olanaklarını sınırlandırdı, iletişim, lojistik ve diğer kanallarını kapatan önlemler aldı.

Bütün bunlar, PKK açısından ilk planda daraltma, tecrit ve giderek belli politikalara zorlama anlamına geliyor. Bunun başarılı olup olmayacağı ayrı bir konudur, ancak PKK açısından daha zorlu bir sürecin gündemde olduğu çok açık... İkincisi, bir kez daha görüldü ki, Güney partileri, KDP ve YNK'nin kafasında genel Kürdistan sorunu değil, parçalarının durumu ve geleceği vardır, bunun için her türlü politik yönelime girebilirler. Geçmişte bunu yaptılar, bugün devletleşme sürecinde de bunu yapabilirler...

Bu, sınıfsal konumlarından, stratejik duruşlarından ve genel ittifaklar anlayışından kaynaklanıyor. Politik çizgilerinde bağımsız olmayanların, politik ve ekonomik olarak dış güçlere, büyük güçlere bağımlı olanların başka türlü davranmalarını beklemek mümkün değildir. Devrimci yurtsever güçler, Güney yönetimini oluşturan partilerin bu parçacı, bağımlı ve bu bağlamda her türlü olumsuzluğa açık yapılarını bilmek, ham hayallere kapılmamak, kendilerini buna göre konumlandırmak durumundadırlar. PKK'nin şu anda içinde bulunduğu olumsuz konum, Güney'i zorlayan eylemsel pratikleri ve İmralı üzerinden yaşadıkları tasfiye süreci, Güney partilerinin vurguladığımız politik yapılarının gerekçesi, bunu aklayıcı bir unsur olarak ortaya konulamaz... Bunu da not etmek gerekir...

Parçacı anlayışların ve bunun ulusal kurtuluş davasına vurduğu ve vuracağı darbelerin ciddiyetini kısaca vurguladıktan sonra değerlendirmemize devam edelim. PKK'nin mevcut durumunu ortaya koymadan önce bir iki noktanın daha altını çizelim. Ortaya çıkan sınırlı operasyon onayı, istihbarat desteği, Güneyliler'in PKK'yi sınırlandırma ve tecrit çabaları, bütün bunlar, TC'nin temel istemlerine denk düşüyor mu?

Bu soruya olumlu yanıt vermek olanaklı değildir. Çünkü TC'nin stratejik hedefi, Güney partilerinin ve yönetiminin konumundan bağımsız olarak Güney Kürdistan'ın mevcut varlığıdır! Ama ABD'ye rağmen bu varlığı ortadan kaldırmak da olanaksız gibi bir şeydir. Güney Kürdistan'daki devletleşme olgusu ve sürecini, TC, kendi inkârcı devlet-ulus çizgisi

Bu paradoksun her gün dayatarak hatırlattığı en önemli ihtiyaç şudur: Devrimci bir seçeneğin olmayışı! Devrimci dinamiklere ve potansiyellere sahip Kürdistan sorununun kendisini ifade edeceği ve akacağı devrimci bir kanalın yokluğu en temel sorun olarak durmaktadır. Bu ihtiyaç aşılmadığı sürece tasfiyeci hareket Kürdistan sorununu ve dinamiklerini denetlemeye, tekelinde tutmaya ve umutsuzluk girdabında tüketmeye devam edecektir!

açısından stratejik bir tehdit ve tehlike olarak değerlendiriyor. Bu olgunun, inkârcı sistemini günlük olarak yalanlayıp deşifre ettiğini düşünüyor. O nedenle fırsatını bulduğunda ve koşulları oluştuğunda Güney'i ortadan kaldırma planlarını devreye sokacağı kesindir. ABD de "sınırlı operasyon" onayı ve istihbarat desteği sözüyle TC'nin kullanmak istediği "PKK kartını" elinden almak, en azından geçersiz kılmak istemiş; kendisinin Irak'taki varlığını ve kurmaya çalıştığı dengeleri zorlayacak bir işgal hareketinin bahanelerini etkisizleştirmeye çalışmıştır. Dolayısıyla TC'nin "kazandığı başarı" sınırlı ve kendisini tatmin etmekten uzak görünüyor. Belki de bu "sınırlı başarıyla" ayağa kaldırılan iç kamuoyunu belli ölçülerde tatmin yoluna gidebilirler. Yine Güney yönetimini PKK'ye karşı belli önlemler aldırma zorlaması, KDP ve YNK'nin Kuzey Kürtleri'ni etkileme şanslarını da sınırlandırmış oluyor.

PKK'nin durumu ise tam anlamıyla bir paradokslar bütünüdür. İki temel ucu var. **Bir:** PKK, İmralı üzerinden teslimiyet ve tasfiye sürecine alınmış, Kürt halkının asgari politik ve stratejik istemlerinden uzaklaştırılmış, tek derdi af ve kimi kültürel kısımlar karşılığında devlet ve düzenle bütünleşme olan bir harekete dönüştürülmüştür! Kendi çeşitli belgelerinde de sayısız kez ortaya konulduğu gibi, bu hareketin bu "programdan" başka bir çizgisi kalmamıştır! Bu hareket, aynı zamanda 30 yıllık birikimlere, kazanımlara, Kürdistan sorununun devrimci dinamizmine dayanmakta ve bunları birer silah olarak kullanmaktadır. Yine bu hareket, süreç içinde tek kişiye dayalı, her türlü farklılıkları bastırma ve tasfiye politikası ve pratiği üzerine oturan, her türlü seçeneğin ortaya çıkışını bastırmayı meşrulaştırma kültürü ve tarzını uygulayan bir iktidar sistemi ile yönetilmektedir. Bu iktidar sistemi ve kültürü sayesinde Kürdistan devrimci dinamikleri ve potansiyelleri üzerinde tam bir denetim kurmaktadır.

İki: '70'li yılların devrimci programıyla ortaya çıkan PKK, mücadelesi ve pratiğiyle Kuzey Kürdistan sorununun kendisini Ulusal Kurtuluş Mücadelesi olarak ifade ettiği tek kanal olmuştur. Sorunun devrimci yönü ile kurulan iktidarın despotik yapısı hep bir karışıklık içinde de olsa bu tek kanal özelliği derinleşerek devam etmiştir! Bugün de İmralı teslimiyet ve tasfiyesine, onun dayandığı iktidar sistemine rağmen Kürdistan sorunu devrimci özelliklerinden bir şey kaybetmemiş, halkımızın temel talepleri çözümsüz olarak durmaktadır ve bunlar ulusal, bölgesel ve uluslararası gündemin değişmez maddelerinden biri olmuştur. Yani özünde devrimci olan Kürdistan sorunu bütün ağırlığı ile gündemdedir ve bu, tarihsel süreç ve güncel gerçeklikler nedeniyle PKK kanalıyla kendisini dışa vurmaktadır. Bir yanda devrimci bir sorun, ama öte yanda düzen tarafından kabul edilme ve düzenle bütünleşme arayışında olan bir hareket ve iktidar sistemi tarafından kontrol edilen bir sorun, işte can alıcı paradoks budur! Bu paradoks, aynı zamanda devrimci enerjinin ve dinamiklerin tüketildiği, saptırıldığı, ufkunun karartıldığı bir süreç de tekabül ediyor.

Bu paradoksun her gün dayatarak hatırlattığı en önemli ihtiyaç şudur: **Devrimci bir seçeneğin olmayışı!** Devrimci dinamiklere ve potansiyellere sahip Kürdistan sorununun kendisini ifade edeceği ve akacağı devrimci bir kanalın yokluğu en temel sorun olarak durmaktadır. Bu ihtiyaç aşılmadığı sürece tasfiyeci hareket Kürdistan sorununu ve dinamiklerini denetlemeye, tekelinde tutmaya ve umutsuzluk girdabında tüketmeye devam edecektir!

Biraz açmakta yarar var: 2004 ortalarından bu yana bir çatışma süreci var. Peki, çatışma süreci neden başladı? 1999'da savaş ve silahlı mücadele üzerine söylenenler, bu konuda alınan kongre kararları, program ve strateji belgelerinde vurgulananlar hakkında tek bir söz edildi mi? Savaş ve silahlı

mücadele teorik ve ilke olarak reddedilmemiş miydi? Peki, sonra ne oldu? Sonra çatışma süreci başlatıldı, çok sayıda eylem oldu, yüzlerce kayıp ve yaralı... Peki, bu çatışmaların, eylemlerin bir programı, dayandığı bir askeri strateji var mı? Eğer yoksa eylemler kime hizmet ediyor, hangi politikaların ürünüdür?

Daha öncekileri bir yana bırakalım, en son Hakkâri'de gerçekleştirilen, resmi rakamlara göre 12 ölü ve çok sayıda yaralının olduğu, 8 askerin esir alındığı eylem ve sonrasında yaşanan gelişmelere bakalım: TC, Meclisinden Güneye işgal hareketi yapabilmek için yetki tezkeresi çıkartıyor. Devlet iç ve dış politikasını Güney hareketine göre oluşturuyor, bunun için ırkçı şovenizm kampanyalarını geliştiriyor. Buna karşılık İmralı Partisi, "Öcalan'ın sağlığını ve tecridini odağına alan" 'Edi Bese' kampanyasını açıyor. Bir yandan Güney'in ve bir bütün olarak Kürt halkının hedeflendiği bir kampanya, diğer yandan halkın dikkatlerini dağıtan, enerjisini boş bir alana akıtan başka bir kampanya... Devletin Güney'e saldırmak için bastırıldığı bir dönemde Hakkâri'de bir eylem gerçekleştiriyor... Yapılan açıklamalara bakılırsa bu eylem dikkatleri Öcalan'ın durumuna çekmek içinmiş! Yine bu dönemde M. Karayılan, yabancı gazetecilere verdiği demeçlerde silahlı eylemlerle bir yere varılamayacağını, savaşın hiçbir şeye çözüm olmadığını belirtiyor. Mademki silahla hiçbir sorun çözülüyor, o zaman ne yapmak istiyorsunuz? Neyin mücadelesini veriyorsunuz? Af edilmek ve düzene kabul edilmek için silahla çırpınmanın bir anlamı var mı? Ondan öte salt bunun için ölmek ve öldürmek cinayet suçu değilse nedir?

Çok açık ki, Kürtler'in temel istemlerini içeren bir politik programa ve askeri stratejiye dayanmayan savaş, silahlı mücadele veya çatışmanın cinayetten öte düşmanlarının ekmeğine yağ sürmekten başka bir anlamı yoktur!

Kürt halkı ve yurtseverleri, İmralı Partisi'nin hiçbir politik programa ve askeri stratejiye dayanmayan eylemlerini sorgulamalıdır. Bunu yapmadıkları sürece içinden geçmekte olduğumuz ağır sürecin sorumluluğundan kurtulmaları mümkün olmayacaktır.

Bu süreci uzaktan gözlemleyenler, son eylemlere bakarak "İmralı'nın aşılması" biçiminde değerlendirmelerde bulunuyorlar. Bu tür değerlendirmeler, hayal güçlerini zorlamanın ürünleridir. Kurulan iktidar sisteminin kendi içinde devrimci dönüşümü veya devrimci tarzda aşılması mümkün değildir, iktidar sisteminin kendisi bu "olanaksızlığı" yaratma, bunu yeniden yeniden üretme mekanizmaları üzerine kuruludur! Bu iktidar sistemi, kendisiyle birlikte var olma, ya da kendisiyle birlikte her şeyin sonunu getirme ve bitirme kurgusuna dayalıdır! Gücü de güçsüzlüğü de bu noktada, daha doğrusu bu paradoksta gizlidir! Yoksa teslimiyet, ihanet ve tasfiyeciliğin, devlete hizmetin, düzenle bütünleşme çırpınılarının "tanrısallık" düzeyinde kutsanması mümkün olabilir miydi?

Kürdistan devrimci dinamizmi canlı ve ayakta; ancak ne yazık ki, yönünü devlete ve düzene kırmış bir kanala akıyor. Bu akış, nedensiz değildir, tarihsel bir arka planı vardır, tarihsel bir sürece dayanıyor. Bu devrimci akışı gerçek mecrasına yönlendirmek için devrimci bir seçeneğin yaratılmasından başka bir gelişme şansı ve umudu da yoktur. Bu şansı ve umudu yaratmak, geliştirmek ve büyütmek devrimci sosyalistlerin tarihsel görevidir!

20 Kasım 2007

Üniversitelerden...

İÜ Avcılar Kampüsü

yurtları...

İÜ Avcılar Kampüsü'ndeki öğrenci yurtlarında son dönemde birçok sorunla karşı karşıya kalınıyor. Geçen sene ücretsiz servisler sessiz sedasız kaldırılıp ücretli servis uygulaması getirilmişti. Bu senenin başından itibaren de yurt yaşamı yeni sorunlarla sürüyor.

* *Yurt kantini kapatıldı ve kampüsün içerisinde geç saatte yararlanılacak yemekhane, kantin vb. imkânlar bulunmamakta.*

* *Ücretsiz olan çamaşır yıkama hakkı gasp edilerek jeton uygulamasına geçildi. Yıkama ve kurutma için ayrı ayrı jeton alınması zorunlu. Çalışan çamaşır makinelerinin sayısı azaltılmakta ve tamiratları yapılmamakta.*

* *Odaların temizliği yapılmamakta, banyo perdeleri yosun tutmuş durumda ve banyolar da temiz değil. Tuvaletlerde sifonlar su akıtıyor.*

* *Kantin kapatıldığı gibi mutfağın kullanılması da yasaklanmış durumda. Buzdolapları çalışmıyor.*

* *Odalarda bulunan internet bağlantısının kesileceği ve yurt bloklarına internet kafe açılacağı söyleniyor.*

Tüm bu yaşanan sorunlara karşı duyarlı arkadaşlarla bir araya gelerek sorunlarımızı ve sorunlara karşı mücadele yöntemlerini tartıştık. Bu tartışmalarımızı yurtlara taşıdık ve daha geniş bir toplantının örgütlenmesi çalışmalarını yürüttük.

Yurdun kadın ve erkek bloklarında eş zamanlı toplantılar yapmaya karar verdik. Toplantının hazırlık çalışmaları yurt yönetiminin de dikkatini çekti ve yönetim kimi arkadaşlarımızı çağırarak tehditler savurdu.

Toplantıyı yapacağımız gün, kadınlar bloğunda toplantıyı gerçekleştireceğimiz TV odası kilitlenmişti. Biz de toplantımızı başka bir yerde yaptık. Toplantılarda sorunlar ve çözüm yolları üzerine konuşuldu. Dilekçe toplanmasına, dilekçede sıralanacak taleplerin belirlenmesi için de anket yapılmasına karar verildi.

İki taraftaki toplantıda da tartışmaların büyük bir kısmını tamamladıktan sonra önce erkek yurduna daha sonra da kız yurduna yurt yönetimi ve güvenlik amirlerinden oluşan bir grup gelerek toplantının derhal son bulmasını, yurt yönetiminin buna izin vermediğini, gerçekleştirilen toplantının yasak olduğunu, bir sorun varsa yönetimle ertesi sabah konuşulmasını söylediler. Öğrenciler, "bir araya gelip sohbet etmemizi engellemek gibi bir hakkınız yok" diyerek toplantıya sahip çıktılar.

Akşam odalar dolaşarak, toplantıda çıkan kararları uygulamak için, erkek ve kadın yurdunun birbirinden haberdar olabilmesi için bir işleyiş oluşturuldu.

Her koridordan sorumlu bir arkadaş belirleyerek birbirimizden daha hızlı haberdar olmamızı, aynı zamanda yapılacak işlerin daha sistematik ilerlemesini sağlayacağız. Diğer bloklardaki arkadaşlarımızla da toplantılar yapacağız. Yaşanılan sorunlara sahip çıkmaya ve ucuz, nitelikli ve sağlıklı yurt hakkımız için mücadele etmeye devam

edeceğiz.

İstanbul Üniversitesi Ekim Gençliği

YTÜ: "Baskılar bizi yıldırılmaz!"

YTÜ yönetiminin üniversite içerisinde yürütülen devrimci siyasal faaliyete karşı sürdürdüğü baskıcı uygulamalar, 14 Kasım'da ÖGB'lerin her iki kampüste afişlere saldırmasıyla artmıştı. Afişlere saldıran ÖGB'ler, kararlı tutumumuz karşısında geri çekildiler.

15 Kasım'da da benzer şekilde Davutpaşa kampüsündeki çalışmamıza saldıran sivil polis eşliğindeki ÖGB'ler, "izinsiz" olduğu gerekçesiyle afişlerimizi kaldırmaya ve bildiri dağıtımımızı engellemeye çalıştılar. Ancak afişlerimizi savunduk. ÖGB'ler koridoru terkedinceye kadar afişlerimizin önünde durduk, koridor boyunca yenilerini astık, yüzlerce bildiri öğrencilere ulaştırdık.

16 Kasım'da saldırı tekrarlandı. Ulaşım sorunu ile ilgili yaptığımız açık toplantıdan sonra Fen-Edebiyat Fakültesi'ne astığımız afişlerin panolardan alındığını gördük. ÖGB'lerden afişlerin hesabını sorduk ve biz varken çıkarmayı denemelerini söyledik. ÖGB'de saldırgan tavrını sürdürerek afişleri sökmeye kalkıştı. Ancak bir kez daha tutumumuz onları püskürttü.

Özellikle Davutpaşa Kampüsü üzerinden yakıcı olarak yaşanan bu afiş indirme sorununun temel çözümü, bu kampüste sistematik olarak sürdürülecek siyasal çalışmanın kendisidir. İleriye dönük sürdüreceğimiz politik faaliyet ve bu süreçteki tutumumuz Davutpaşa'da yaratılmak istenen gerici atmosferi kıracaktır.

YTÜ-Davutpaşa Ekim Gençliği

Mücadele Postası

Finike Eğitim-Sen'e baskın!

Kısıktırılan şoven faşist tarihi atmosferi ile bir yandan halklara şovenizm zehri enjekte edilirken, diğer yandan da devlet terörü yükseltilerek toplumsal muhalefetin önü kesilmek isteniyor. Devrimcilerden demokratlara, siyasi partilerden demokratik kitle örgütlerine kadar toplumsal muhalefetin parçası olan bütün unsurlar baskı ve zor uygulamaları ile karşı karşıya kalıyor.

Bu uygulamalardan biri de 19 Kasım günü Antalya'da Eğitim-Sen Finike Şubesi'nde yaşandı. Polis tarafından Şube'ye baskın yapılarak "yasak yayın araması" yapıldı. HÖC'ün "Halk Anayasası Kitapçığı"nın ilçede dağıtılacağı ihbarı üzerine Eğitim-Sen Şubesi'ne baskın düzenleyen polisler, sendikada bulunan üyelerin üstünü de aradılar. Polisler "yasak yayın" bulamayarak, elleri boş döndüler.

Eğitim-Sen Antalya Şubesi bu baskına tepki göstererek, buna karşı hukuki süreci işleteceklerini belirtti.

Bayrampaşa Cezaevi kapatılıyor

Yıllardır devrimci tutsakların direnişine sahne olan ve 19 Aralık katliamından bu yana yalnızca hasta ve adli tutuklu-hükümlülerin kaldığı Bayrampaşa Cezaevi, Ocak ayında kapatılıyor. Adalet Bakanı M. Ali Şahin, buradaki tutukluların Silivri'deki cezaevine sevkedileceğini açıkladı. Şahin aynı açıklamada, Silivri'deki cezaevinin kültürel ve mesleki eğitimin verilebileceği "yeterlikte" olduğunu söyledi.

Silivri Cezaevi, L Tipi hapisane statüsünde. Bu cezaevinin içinde 9 ayrı cezaevi bulunuyor. Hücrelerin zeminin altında olmasının yanı sıra L tipi cezaevlerinin en belirgin özelliği ise, zorla çalıştırma sisteminin uygulanıyor olması. Ondandır ki M. Ali Şahin bu cezaevlerini öve öve bitiremiyor. Çünkü onlara göre L tipi cezaevleri her açıdan "karlı"!

Kızıl Bayrak / İstanbul

Tekirdağ F Tipi'nde sansür!

Tekirdağ 2 no'lu F Tipi'nde, cezaevi idaresi saldırılarına her geçen gün yenilerini ekliyor. Bu kez de Mehmet Uzun'un "Bira Qedere" ve "Tu" isimli Kürtçe kitapları sakıncalı bulunarak içeri alınmadı. Ayrıca cezaevi idaresine tepkilerini göstermek amacıyla aynı içeriğe sahip dilekçe veren tutsaklar hakkında da disiplin cezası verildi. 10 ay önce çıkartılan genelge ile beraber cezaevi idarelerine tanınan inisiyatifin kendisi, bu ve benzeri keyfi uygulamaların ve baskıların önünü açmış durumda.

Zindandan destek...

Sevgili Kızıl Bayrak emekçileri... Merhaba!

Günümüzde ABD emperyalizmi öncülüğünde GOP temelinde Ortadoğu-Asya merkezli olarak halkları ve doğal kaynakları yeniden sömürgeleştirme, işgal ve katliamlarında baş aktör olarak TC devleti de yer almaktadır. Bu başat role soyunan egemen ideolojinin sahipleri coğrafyamız özgülünde topyekün savaş konsepti temelinde özgürlük, demokrasi ve emekten yana tüm kurum ve kuruluşlara yönelik yaşam hakkı tanımama saldırısını başlatmıştır ve başta yurtsever basın ve demokratik kurumlar olmak üzere sosyalist basına yönelik baskı ve yönelimin

gazeteniz Kızıl Bayrak üzerinde de yoğunlaşmış olması ve bu temelde 15 günlük kapatma sansürüyle karşı karşıya kalmış olmanız elbette sürpriz değil!..

Hiçbir şekilde amacına ulaşamayacağını bildiğimiz bu sansür saldırısına karşı emek ve demokrasi güçlerinin daha bir duyarlılıkla dayanışmaya girmesi durumunda, bu saldırıları bertaraf edeceğine olan inancımızla selam ve sevgilerimizi gönderiyor, çalışmalarınızda başarılar diliyoruz...

Devrimci selamlar, sevgiler...

Resul Kocatürk

1 No'lu F Tipi Cezaevi/Tekirdağ

Sınıf için sınıf sendikacılığı!

BMİS 2 No'lu Şube'nin 3. Olağan Kurulu, delegelerin, işçilerin ve konukların katılımıyla gerçekleşti.

Genel Kurul'da merkez ile şube arasındaki uyumsuzluklar, çıkar tartışmaları ve birbirlerinin kirli çamaşırlarını ortaya çıkarma çabaları sergilendi. Az da olsa sınıfın yaşadığı sorunlara ve genel gündem üzerinden şovenist milliyetçi histeriye değinildi. Ama bunlar da sürekli duyduğumuz söylemlerin ötesine geçmedi.

BMİS'in sınıf sendikacılığı konusunda da söylemden öteye gidemediği ortada. Genel kurulun havası da bunu kanıtlar nitelikteydi. Sendikaların tepesindeki bürokratları bir kez daha bu Genel Kurul'da görmüş olduk. Bizlere ait sendikaların kimlerin ellerinde olduğunu bir kez daha anladık. Genel Kurul'da ne örgütlenmenin önündeki engeller tartışıldı, ne bunu aşmak için bir yol gösterildi, ne de sınıfın içinde bulunduğu durum, yüzyüze kaldığı saldırılar ve sendikaların taşıdığı önem gerektiği

gibi vurgulandı. İşçinin önüne bir plan, bir mücadele hattı konmadı.

Zaten bundan ötesi de bu anlayıştan beklenemezdi.

Bir kez daha bizlerin öz örgütleri olan sendikaların tepesinden bürokratların atılması ve sınıf sendikacılığı anlayışının hakim kılınması gerekliliği tüm aciliyetiyle ortaya çıktı. Bu da yürüteceğimiz devrimci sınıf çalışmasına bağlı. Bizler işletmelerimizde taban örgütlülüklerimizi, komitelerimizi oluşturarak sendikalarımızı sahiplenelim ki, hem bu çıkarıcı bürokratları alaşağı edebilelim, hem de sınıf sendikacılığı anlayışını hakim kılabiliriz. Bizlerin gerçekleştireceği genel kurullarda çıkar tartışmaları yürütülmeyecek, karalama yapılmayacak, işçiler boş vaatlerle kandırılmayacak, tanımadığımız delegeler bizleri temsil etmeyecek. Bizim sendikalarımız sınıfımız için gerçek sınıf sendikacılığı yapacak.

İkitelli Organize Sanayii'den bir metal işçisi

Ajanlaştırma yaygınlaşıyor!

Polis tarafından ajanlaştırılmak istenen Marmara Üniversitesi öğrencisi Fırat Baran 15 Kasım'da İHD İstanbul Şubesi'nde konu ile ilişkin bir açıklama yaptı. 29 Haziran günü sınav çıkışında siyasi olmayan bir olay sonucunda okul güvenliğine götürüldüğünü, burada iki sivil polisin kendisini sorguladığını, kendisine siyasi sorular sorulduğunu ve baskı altında olduğu için doğru olmayan ve abartılı cevaplar vermek zorunda kaldığını ifade etti. Baran, kendisinden üniversitede okuyan Kürt öğrencilerle ilgili bilgi vermesinin istendiğini söyledi.

Baran'ın açıklaması, "Benimle yaptıkları konuşmalarda beni ajanlaştırmak istediklerini anladım ve bundan çok rahatsız oldum. Bu durumu onlara 'artık sizinle görüşmek istemiyorum' diye SMS üzerinden bildirdim. Sivil polisler, sağlığımı ve zor durumda oluşumu kullanarak beni ajanlaştırmak istemişlerdir. Bunu anladığımda onurumu kurtarmak ve iyilik adı

altında yapılan manevi baskıdan kurtulmak için bu durumun bilinmesini istedim. Başıma gelebilecek her türlü olaydan güvenlik güçleri sorumlu olacaktır" sözleriyle sona erdi.

Daha sonra İHD adına Rıza Dalkılıç, üniversitelerde özellikle Kürt öğrencilere dönük böyle saldırılara sıkça rastlandığını içeren bir konuşma yaptı.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 Kartal/İstanbul (0 216 353 35 82)

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 232 29 10

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Silifke Cd. Çavdaroğlu Çarşısı 2/93
MERSİN

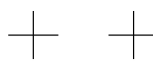
Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

**25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete
Karşı Uluslararası Mücadele
Günü'nün emekçi kadınlara çağrısı...**

**Şiddete ve kaynağına
karşı mücadelede**

"bir adım ileri!"

